

Leden

VÁNOČNÍ RADOST NA ZAČÁTKU NOVÉHO ROKU

Letošní vánoční doba je krátká. Jen několika dní zasahuje do nového roku, takže její poslední den – *Svátek Křtu Páně*, slavíme už osmý den po 1. lednu – Slavnosti Panny Marie, Matky Boží.

Radostný impuls však nemusí být dlouhý, ale může být silný. V listech apoštola Pavla jsou časté výzvy k ustavičné radosti: „**Stále se radujte...**“ (1 Sol 5,16) nebo „**Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se...**“ (Fil 4,5). Kdyby po vánocích bylo po radosti, byly by to smutné vánoce. V těchto dnech však jde o vzepětí, oživení a obnovení naší křesťanské radosti, kterou už máme a žijeme.

Z čeho svou radost čerpáme? Z křesťanské víry. Ta má svůj základ ve vtělení Božího Syna. Svatý Jan Zlatoústý, církevní Otec a biskup to vystihl takto: „*Syn Boží se stal pro tebe člověkem. Vysvobodil tě od smrti a povolal do království. Jak bys tedy ty, který jsi tolik dosáhl a dosahuješ, neměl slavit svátek po celý svůj život? Ať proto nikdo není smutný pro chudobu nebo pro nemoc či pro obtíže. Vždyť všechen náš čas je svátek. Proto také praví Pavel: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.“*

Radost, která překonává chudobu, nemoc a jiné obtíže? S chudobou snad v našich poměrech větší problémy nemáme. Naše země patří k relativně nejbohatším ve světě. I když rozdíl jsou a zvláště rodiny s více dětmi to nemají snadné. Některé nemoci hrozí, jiné doléhají v různé míře téměř na každého. Radost z nich jistě nemáme, ale radost z víry se jimi nemá udusit. Trápí nás, ale s pomocí lékařů a Boží milosti mnohé překonáváme. Dlouhodobé nemoci neseme jako kříž ve spojení s Kristem.

A co představují různé další obtíže?

Když přišli za sv. Janem Křtitelem k Jordánu u Betánie kněží, levité a zástupci farizejů, řekl jim: „Mezi vámi stojí ten, kterého vy neznáte.“ (Jan 1,26) Viděli ho, ale nepoznali a neuznali v něm Mesiáše, Spasitele, Božího Syna. Kristus jim byl cizí. To je obtíž, která doléhá i na nás, křesťany těchto dnů. Bolestná obtíž z toho, že mnoho našich současníků v Krista nevěří.

Kazatel papežského domu, františkán P. Cantalamessa, v jedné ze svých promluv položil hlavní otázku: **Jakou roli hraje Ježíš v naší společnosti a naší kultuře?** Odpověď zní, že na jedné straně se o Ježíši hodně mluví, publikují se články, vytvářejí se muzikály a filmy, takže se vytváří z tohoto tématu jakýsi žánr a móda. Některá díla tohoto druhu vycházejí z promyšlené snahy o zaručený zisk a o získání reklamy za nejnižší cenu.

Pokud se však podíváme na přítomnost Krista v naší společnosti z prostředí víry, do které především náleží, vidíme zarážející a zneklidňující nepřítomnost, ba často přímé odmítání jeho osoby. Zatímco větší část společnosti se v mnoha tradičně křesťanských

Gerard David:
Křest Páně, 1508

zemích deklaruje, jako věřící, tato víra je pouze vírou v nejvyšší bytost, v Něco, a Ježíš Kristus je prakticky nepřítomný v tomto typu religiozity.

Tváří v tvář situacím, kdy se opakuje nezáměr o kázání Pavla na Areopagu, musí křesťané stále nacházet povzbuzení v Ježíšových slovech: „Bud'te dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33) Nepřemohl svět jen tehdejší, ale i dnešní, svět ve všech dobách, se vším, čím vzdoruje a odporuje evangelium. Nemáme tedy důvod ke strachu a malomyslnosti.

„Jsou k smíchu všechna proroctví o neodvratném konci Církve a křesťanství v budoucí technologické civilizaci. My máme proroctví hodnověrnější, které se toho týká. Tváří v tvář falešným prorokům můžeme opakovat: „Nebe i země pominou, ale má slova nepominou.“ (Mt 24,35)

V našich českých poměrech musíme také počítat s tím, že nejde o misijní území, kde je dychtivá půda, hlad po Bohu a duchovním bohatství křesťanské víry tak, jako jinde v světě. U nás je půda kontaminovaná. Tato otrávenost půdy je vážnější, než jsme schopni připustit. Proto je dialog církve se společností tak často neúspěšný. Čeští ateisté jsou často v duchovních oborech polovzdělanci, filosofickým přesvědčením většinou materialisté, kteří s církví Koníášů nechtějí nic mít, kněžími pohrdají jako zbytečnými lidmi, obyčejné věřící považují za zabeďněné pánbičkáře, křesťanské politiky za pokrytecké černokněžníky a křesťanství za definitivně překonanou záležitost, která se nehodí do moderního technicky a intelektuálně vyspělého světa.

Církev Kristova však žije dál a pokračuje v cestě i v tomto světě. P. Cantalamessa uvádí způsoby evangelizace v tomto světě. „Pro re-evangelizaci post-křesťanského světa je nezbytné to, co podnikli apoštolové pro evangelizaci světa před-křesťanského.“ Tyto dvě situace mají mnoho společných znaků.

Všichni autoři Nového zákona vycházejí ze společné tradice, která vychází z Ježíše, když byl na této zemi (paradoxie). Tato tradice nabízí dva aspekty: kázání neboli zvěstování (kerygma), které ohlašuje to, co Bůh vykonal v Ježíši z Nazaretu, a potom navazující složku „učení“ (didaché), která předkládá etické normy a správné způsoby jednání pro věřící. Z první složky vychází evangelium, z druhé pak zákon neboli přikázání, které se shrnuje v lásce jako největším přikázání.

Pro re-evangelizaci pak je zapotřebí vyjít z kerygmatu, z ohlášení dvou základních událostí: Ježíš zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění. Dospět k víře znamená náhlé a ohromující otevření očí a vidění tohoto světa: Ježíš je Pán.

Pater Cantalamessa v této souvislosti upozornil, že v dnešní Církvi je více pastýřů než rybářů, a že se mnohdy více pozornosti věnuje těm, kteří chodí do kostela, a méně těm, kteří jsou vzdáleni. Zde potom více pozornosti získávají rozmanití kazatelé jiných náboženských společností.

Jak se máme stát rybáři lidí? Jak máme rozhodit síť? 8.12.2005 uplynulo čtyřicet let od zakončení II. vatikánského koncilu. V závěrečném slovu bylo prohlášeno: „Pro katolickou Církev není nikdo cizincem, nikdo není vyloučen, nikdo není daleko.“ Je to zvěst láskyplného vztahu Krista ke všem lidem. On v Církvi, ve svém tajemném Těle dále působí. Úspěšný rybolov je nemyslitelný bez lásky. Nebojme se tedy o Kristu mluvit k našim současníkům – k pohanům české kotliny. Ať o něm však promlouvá také naše opravdová radost z víry, ustavičná modlitba a vděčnost.

Podle slov apoštola Pavla v 1 Sol 5,16: **„Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.“**

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Leden 2006

1. neděle	Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE
2. pondělí	Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve
3. úterý	Nejsvětějšího Jména Ježíš
6. pátek	Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ
7. sobota	Sobota po Zjevení Páně
8. neděle	Svátek Křtu Páně
13. pátek	Sv. Hilária, biskupa a učitel církve
14. sobota	Sv. Gotfríd, řeholník
15. neděle	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
17. úterý	Památka sv. Antonína, opata
18. středa	Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů
20. pátek	Sv. Fabiána, papeže a mučedníka
21. sobota	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22. neděle	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
24. úterý	Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. středa	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26. čtvrtek	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. pátek	Sv. Anděly Mericiové, panny
28. sobota	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29. neděle	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
31. úterý	Památka sv. Jana Boska, kněze

*Sv. František
Saleský*

Oznámení

- **V sobotu 7. a 21. ledna** budou po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep. další **biblické katecheze o Malých prorocích Starého Zákona**.
- **Členové farní rady** jsou zváni na **pátek 13. ledna** na další schůzi v domečku u kostela Nejsv. Trojice po večerních bohoslužbách.
- **Promítání filmu** bude ve farním sále u sv. Jana Nep. **v sobotu 14. ledna** po večerních bohoslužbách.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Odpověď člověka Bohu:

Věřím

25. Jak odpovídá člověk Bohu, který se zjevuje?

Člověk posilován božskou milostí odpovídá poslušností víry, to znamená svěřit se Bohu a přijmout jeho Pravdu, protože ji zaručuje On, jenž je Pravda sama.

26. Kteří jsou v Písmu svatém hlavní svědkové poslušnosti víry?

Je v něm mnoho vzorů zvláště pak dva:

Abraham, který byl vystaven zkoušce víry, „uvěřil Bohu“ (Řím 4,3) a vždy poslechl na jeho volání, a proto se stal „otcem všech, kdo věří“ (Řím 4,11.18)

Panna Maria, jež uskutečnila nejdokonalejším způsobem poslušnost víry během celého svého života: „Fiat mihi secundum Verbum tuum – Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38).

27. Co to pro člověka znamená věřit v Boha?

To znamená přilnout k samému Bohu a svěřit se mu a souhlasit se všemi pravdami, které zjevil, protože Bůh je Pravda. To znamená věřit v jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha svatého.

28. Jaké jsou charakteristické rysy víry?

Víra je *nezasloužený* Boží dar, dosažitelný pro ty, kteří o ni pokorně prosí, je to nadpřirozená ctnost, nutná, abychom byli spaseni. Úkon víry je *lidský úkon*, totiž akt lidské inteligence, z popudu vůle, kterou hýbá Bůh, svobodně dává vlastní souhlas božské pravdě. Víra je kromě toho *jistá*, protože má základ v Božím slově, je *účinná*, „projevuje se láskou“ (Gal 5,6), neustále *roste* díky naslouchání Božímu slovu a modlitbě. Už nyní nám dává předem *okoušet nebeskou radost*.

29. Proč nejsou rozpory mezi vírou a vědou?

I když víra převyšuje rozum, nikdy nemůže být rozpor mezi vírou a vědou, protože obě pocházejí od Boha. Sám Bůh totiž dává člověku jak světlo rozumu tak světlo víry.

„*Věř, abys chápal, chápej, abys věřil*“ (sv. Augustin).

DUCHOVNÍ PRAXE

51. Duchovní sv. přijímání

Jde o svaté přijímání Pána Ježíše mimo mši sv. bez požití jeho Těla a Krve ve svátostných způsobách. Spočívá ve vzbuzení živé víry ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti, v dokonalé lítosti nad hříchy a ve vroucí touze s Kristem být ve spojení a mít účast na dobrech, které plynou ze svátostného spojení s Ním. Může se vykonat při návštěvě Pána Ježíše u svatostánku nebo v každé chvíli, na každém místě a za všech okolností. Je výtečnou přípravou na svátostné sv. přijímání. Zvláště můžeme přijímat duchovně:

- a/ ve dny, kdy jsme nebyli u svátostného přijímání;
- b/ při návštěvě Nejsvětější svátosti,
- c/ při zvláštním zpytování svědomí,
- d/ kdykoli jsme k tomu vnitřně povzbuzováni.

52. Jak duchovní sv. přijímání prožíváme?

1. Krátce se připravíme jako na svátostné sv. přijímání
2. zveme Spasitele, aby k nám přišel
3. Klaníme se mu, děkujeme, vzbuzujeme k němu lásku a prosíme o jeho přítomnost v nás.

53. Proč máme častěji duchovně přijímat?

1. protože duchovní přijímání je Spasiteli velmi milé;
2. působí v naší duši podobné účinky jako svátostné přijímání;
3. můžeme je vykonat velmi snadno a jak často chceme.

Naši světci

Sv. Anežka Římská, panna a mučednice 3. století

21. ledna slavíme památku sv. Anežky Římské. Patřila vždy mezi velmi oblíbené a uctívané svaté římské Církve.

Její úcta se už v první polovině 4. století rozšířila na Západě a brzy pronikla i na Východ. Západní Církev zařadila její jméno mezi významné svaté uvedené v první eucharistické modlitbě mešní liturgie.

Pozornost vyvolala závěrečná epizoda jejího krátkého dvanáctiletého života – její hrdinská smrt.

Kdy žila a zemřela sv. Anežka?

Mučednickou smrtí zemřela někdy v letech 258-59, při pronásledování za císaře Valeriána. Podle nejstarší životopisné tradice byla Anežka velmi půvabná. Když dospívala, začali se o ní zajímat mnozí mládenci, ale ona je odmítala. Pravděpodobně chtěla žít v Bohu zasvěceném panenství. Jednoho pohanského mladíka její odmítnutí tak urazilo, že mladistvou Anežku udal císařskému soudu jako křesťanku. Anežka však byla ještě příliš mladá na to, aby mohla

být souzená podle římských zákonů. Proto soudce jednoduše nařídil, aby ji dali do nevěstince, kde měli tuto ušlechtilou dívku morálně zlomit. Anežka však statečně bránila své panenství, a tak ji nakonec dal soudce stít.

Mravní síla tohoto krásného děvčete a jeho neochvějnost při vyznávání víry velmi zapůsobily na lidi, takže se mladá mučednice brzy stala předmětem živé úcty mezi lidmi a v církevní liturgii. Kolem jejího hrobu u římské Via Nomentana vznikly katakomby a po ukončení pronásledování i velkolepá bazilika, kterou dal postavit císař Konstantin Veliký na žádost své dcery Konstantiny. Papež Honorius I. (625-638) přebudoval baziliku do dnešní podoby. Později vznikl v Římě další kostel zasvěcený sv. Anežce, a to na nynějším náměstí Piazza Navona, na místě dřívějšího Domiciánova stadiónu, kde sv. Anežka údajně podstoupila mučednickou smrt. Původní kostel byl obnovený v 12. století. Dnešní podobu mu dali slavní stavitelé Rainaldi a Boromini v 17. stol.

Sv. Anežka se uctívá jako vzor hrdinské nevinnosti a ochránkyně dívek.

V bazilice sv. Anežky na římské Via Nomentana se každoročně na svátek sv. Anežky, tedy 21. ledna, při slavnostních bohoslužbách žehnají dva beránci, kteří jsou potom darováni papeži. Z vlny těchto beránků se tkají zvláštní pásy, palia, které Svatý Otec odevzdává novým arcibiskupům jako znak jejich úřadu. Žehnání mladých beránků v bazilice sv. Anežky souvisí pravděpodobně s jejich latinským pojmenováním (beránek se latinsky řekne „agnus“), a také s jejich symbolikou. Beránek je totiž symbolem nevinnosti a zároveň i symbolem Božího Beránka – Ježíše Krista. Proto je velmi vhodný k vyjádření Anežčiny nevinnosti zasvěcené Ježíši Kristu.

Piazza Navona, kostel sv. Anežky Římské

P.L.

Použitá literatura: R.Ondruš S.J.: Blízcí Bohu a lidem, Trnava 1991.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Kdo jsou ve věcech Božích příliš opatrní, zřídka se odhodlají k něčemu velkému a hrdinskému; k tomu nepřiloží totiž ruku ten, kdo má strach před sebemenší nesnází, jež by se mohla vyskytnout.“

Kdo sleduje pozorně počasí, nevydá se ani na moře, ani nezačne sít: není to příliš nebezpečné, nemůže se nic přihodit? Jestliže stále pochybuješ, nikdy se do ničeho odvážně nepustíš.

Jsou děti, které snadno zastraší nějaký stín; kteří jsou však zralí věkem a ctností, ti mají srdce odolnější vůči nesnázím. Častěji nám v jednání brání spíše předsudky, než potíže samy. Jsme stále připraveni, ale nikdy nezačneme.

Nebezpečí, jehož se tolik obáváme, možná nehrozí. Proč jsme předem nešťastni, když bychom mohli být šťastni, kdybychom místo strachu měli naději? Každý je sám sobě největší překážkou: zatímco chceme být moc chytrí, jednáme pošetile.

Marně se trápíš: lidská prozíravost je krátkozraká, nemůže všechno předvídat. Věci, které se domýšlíš, se nikdy nestanou, stane se však na cos ani nepomyslel. Něco musíme přenechat Boží prozřetelnosti a také naději ponechme místo.

„Když jsme všechno už náležitě promysleli a když už jsme se rozhodli, ještě se na to jednou vyspěme.“

Opatrnost by nebyla ctností, kdybychom všechno, co nás napadne, pokládali za dobrou radu: jak lehce a bez problému by potom všechno šlo. Než jako každý mozek nezrodí hned bohyni moudrosti Pallas, tak není ani každý nápad dobrou radou.

Aby ses mohl spolehnout na radu, nesmíš jednat ukvapeně; ukvapené jednání přivádí často k pádu. Jako více pochodní dává více světla, tak ti dá i více myšlenek více světla, abys viděl, co máš dělat. Ukvapená horlivost vnuká mnoho věcí, později však po náležité rozvaze zamítne mnohé z toho, co předtím schválila. Vášně často zatemňuje rozum, zbavuje ho možnosti správně posuzovat; teprve čas ho může vyléčit. Čím více se vašeň uklidňuje, tím více světla má rozum.

Nikdo nejedná každý den stejně rozvážně. Některé dny jsou velmi nepříznivé, jakoby pro naši záhubu. Počkáme-li na zítřek, nový den pro nás bude šťastnější. Co jsme nevykonali, může se stát, co jsme však jednou špatně udělali, nedá se vždycky již změnit.

G. Hevenesi: Jiskry sv. Ignáce (Citáty a reflexe)

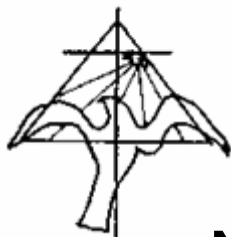
Poznáváme naše farníky

Hned v prvním dni roku 2006 oslaví naše farnice paní **Jiřina Straková** požehnaných 80 let života. Do dalších let jí přejeme hodně zdraví a Božího požehnání. Těšíme se, že ji i nadále budeme vídat v našem kostele.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Únor

NEOMYLNOST ŘÍMSKÉHO BISKUPA

Svátek Stolce sv. Petra (22.2.) jsme si přiblížili ve FL 2/2002 v celkovém přehledu a ve FL 2/2005 v souvislosti s apoštolským posláním církve.

K tomuto svátku se znovu tématicky vracíme předložením a výkladem důležitého principu života církve, kterým je neomylnost římského biskupa.

Pán Ježíš Petrovi: „...co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi“ (Mt 16,19). Petr má tedy nejvyšší svazovací a rozvazovací moc; a to právě znamená podle symboliky Kristovy doby, že je neomylný.

Papeži je však poskytnuta ochrana před omylem jenom v tom nejzákladnějším: ve výkladu Kristovy nauky, v otázkách víry a mravů. Bůh totiž svými dary neplýtvá na maličkosti, na věci podřadného rázu. Když dal církvi neomylnost, pak jenom proto, aby až do konce světa učila té pravdě, kterou jí Kristus svěřil (k ničemu jinému církev, papež, dar neomylnosti nepřijali).

Je tedy i papež neomylný pouze za těchto podmínek:

- a) když učí „ex cathedra“, tzn. jako nejvyšší učitel v církvi (jako autorita),
- b) když prohlašuje něco ohledně otázek víry a mravů (ohledně vlastního výkladu Kristovy nauky a života podle této nauky),
- c) a když to prohlašuje s úmyslem zavázat všechny katolické křesťany světa, že tomu budou (musí) tak věřit, jak to bylo vyhlášeno.

Jen v těchto případech chrání Duch svatý církve (sbor biskupů) a papeže od omylu.

I papežskou neomylnost potvrzuje stará církevní tradice: Nejstarší Otcové sice neužívají o Petrovi slovo neomylnost, ale přisuzují mu a jeho nástupcům ve všem prvenství; vyjadřují tedy vlastně neomylnost pouze jinými slovy, uznávající ve všem Petrovu svrchovanost. Tak např. sv. Irenej říká o římské církevní obci, že s ní musí každý souhlasit pro její zvláštní přednost (*Adversus haereses* III 2,2, sv. Cypriánovi je zase Petrův římský učitelský stolec věčným základem církevní jednoty (v díle *O jednotě církve*), „k němuž nemá přístup žádné porušení víry“ (*Eposy*. 59,14) a podobně mluví Tertulián, sv. Ambrož, sv. Augustin, sv. Cyril Alex., Theodor Studita, sv. Maxim aj.

A římscí biskupové také byli od počátku přesvědčeni o své neomylnosti: Čím více se objevovaly těžkosti a čím méně stačila místní autorita stanovit ryzost učení a vyvrátit nebo zarazit bludné nauky, tím častěji a závazněji zasahovali oni. Potvrzuje to už Muratoriův zlomek (z 2. stol.), list sv. Klementa Řím. Korint'ánům, rozhodnutí papeže Viktora ohledně slavení velikonoc, rozhodnutí Kalixtova o otázce těžkých hříchů, Štěpánovo o platnosti křtu uděleného bludaři a mnohé jiné. I vůči koncilům uplatňovali papežové svoji autoritu: předsedali jim (nebo aspoň svými delegáty) a vymíňovali si potvrzovat jejich usnesení; někdy přímo žádali od koncilů přijetí svých rozhodnutí (např. Lev I. na Chalcedonském sněmu).

Papežové vystupovali také jako rozhodčí pravověrnosti v různých osobních sporech (tak se např. ujímají sv. Atanáše, sv. Cyrila., sv. Jana Zlatoústého, cařihradského patriarchy Ignáce; ti všichni hledali v Římě ochranu své osoby a pravověrnosti). Ale i bludaři uznávali neomylnou rozhodčí službu papežů (tak šli do Říma a ucházeli se o schválení svých názorů u římského biskupa Cerdon, Valentin, Marcion, Nestorius, Eutyches, Sergius, Pelagius a Celestin).

Římští biskupové si prostě od nepaměti byli vědomi, že Petrovi bylo svěřeno neomylné autoritativní učení celé církve a že oni jsou jeho právoplatnými nástupci i v této neomylné učitelské svrchovanosti.

Papežskou neomylnost slavně definoval (prohlásil za článek víry) I. vatikánský sněm 18. července 1870. Definice zní:

„Ustanovujeme, že je dogmatem od Boha zjeveným, že římský velekněz, když mluví ex cathedra - tj. když vykonává úřad pastýře a učitele všech křesťanů, mocí své nejvyšší apoštolské autority činí rozhodnutí o víře a mravech, které má zachovávat veškerá církev – přispěním Boží moci, která mu byla ve sv. Petrovi slíbena, je opatřen tou neomylností, kterou si přál Božský Vykupitel, aby jeho církev byla vybavena, když činí rozhodnutí o víře a mravech. A proto jsou takováto rozhodnutí římského velekněze nezměnitelná sama ze sebe, nikoli však ze souhlasu církve.“ (Sessio IV, c. 4).

Nikdo jiný však, ani římská kongregace, nemají na této neomylnosti podíl, jen kdyby papež slavnostně prohlásil, že ten či onen výrok přijímá za svůj a vyhlásil ho za obecně závazný. A není pochopitelně také neomylný každý úkon papežovy učitelské služby, ale aby byl neomylný, musí být splněny ony tři uvedené podmínky.

Slavení Svátku Stolce sv. Petra nám znovu poskytne příležitost děkovat za nesmírný dar neomylnosti Petrova nástupce. Vždyť v něm máme tak naléhavě potřebnou oporu víry v době tolika zmatených názorů a postojů, které často vedou k devastaci lidských životů. Jeden mladý bratr evangelík mi před lety řekl: „Ještě, že existuje ta katolická církev v čele s papežem, jinak by se křesťanské učení zmítalo v nejrůznějších pochybných výkladech.“

Měl jsem velkou radost z tohoto záblesku Ducha sv. v jeho mysli. Prosme o nezaújaté a bezpředsudečné pochopení tohoto daru!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Únor 2006

2. čtvrtek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. pátek	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
4. sobota	Sv. Bedřicha, opata
5. neděle	5. neděle v mezidobí
6. pondělí	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
10. pátek	Památka sv. Scholastiky, panny
11. sobota	Panny Marie Lurdské
12. neděle	6. neděle v mezidobí
17. pátek	Památka sv. Evermoda, biskupa
19. neděle	7. neděle v mezidobí
22. středa	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. čtvrtek	Památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
26. neděle	8. neděle v mezidobí

Panna Maria Lurdská

Oznámení

- **Další biblické katecheze o malých prorocích Starého zákona budou v sobotu 4. a 18. února.**
- **Zasedání farní rady je v pátek 10. února** po večerních bohoslužbách v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.
- **Promítání filmu ve farním sále sv. Jana Nep. bude v sobotu 11. února** po večerních bohoslužbách.

V lednu oslavil narozeniny náš duchovní Otec P. Lohelius, Th.D., O.Praem. Co mu přát? Nejlépe to, co mu vyprošujeme po každé mši sv.: „Dej mu (Bože) zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a dovede nás do nebe..“

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

30. Proč je víra osobním a zároveň církevním úkonem?

Víra je osobní akt, nakolik je svobodnou odpovědí člověka Bohu, který se zjevuje. Avšak je také církevním aktem, který se vyjadřuje vyznáním: „my věříme“. Je to církev, která věří: ona tak s pomocí Ducha svatého předchází, plodí a živí víru jednotlivého křesťana. Proto je církev matkou a učitelkou.

„Nemůže mít Boha Otcem ten, kdo nemá církev za matku“ (sv. Cyprián).

31. Proč jsou důležité formule víry?

Formule víry jsou důležité, protože umožňují vyjádřit, asimilovat, slavit a spolu s druhými sdílet pravdy víry tím, že užívají společnou řeč.

32. Jakým způsobem je víra církve jedna jediná?

Církev, i když ji tvoří osoby lišící se jazykem a kulturou, vyznává jednohlasně, jedinou víru, přijatou od jednoho Pána a předanou jedinou apoštolskou tradicí. Vyznává jednoho Boha – Otce, syna a Ducha svatého – ukazuje jednu jedinou cestu ke spáse. Proto věříme, jedním srdcem a jednou myslí, co je obsaženo v psaném nebo předaném Božím slově, a co církev předkládá jako božsky zjevené.

DUCHOVNÍ PRAXE

54. Kdo smí denně přijímat Eucharistii?

1. kdo je v milosti posvěcující,
2. kdo jde ke sv. přijímání s pravým úmyslem.

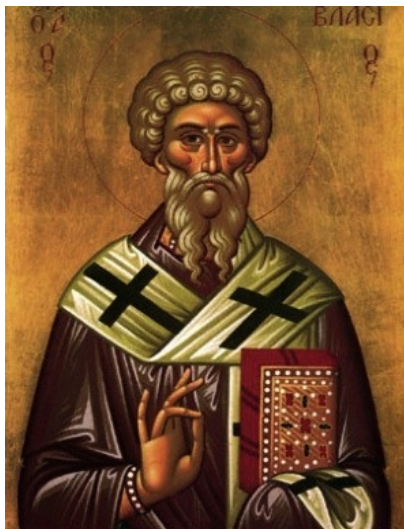
Církev svatá si velice přeje, aby všichni věřící přijímali často, možno-li denně, jak bývalo obyčejem v prvních křesťanských dobách. Kdo se dopustil smrtelného hříchu, musí se před sv. přijímáním vyzpovídat; pro sv. přijímání nestačí pouze vzbudit dokonalou lítost. Kdo jen z náhle vzniklého strachu nebo z přílišné úzkostlivosti pochybuje, zda se nedopustil smrtelného hříchu, lze o něm předpokládat, že se smrtelného hříchu nechtěl dopustit, když se jinak bojí spáchat těžký hřích. Takový člověk smí jít ke sv. přijímání, vzbudí-li dokonalou lítost. Kdo mívá častěji takové pochybnosti, ať poprosí zpovědníka o radu, jak se má zachovat.

Všední hříchy, např. dobrovolné roztržitosti při modlitbě, netrpělivost, menší porušení lásky k bližnímu apod. nečiní sv. přijímání nehodným. Nezříkejme se tedy pro ně sv. přijímání! Protože však zeslabují účinnost svátosti, shladíme je napřed upřímnou lítostí a potom přistupme s tím větší důvěrou ke stolu Páně.

Pravý úmysl má, kdo přijímá, aby se uchránil hříchu, aby nabyl větší dokonalosti, aby se Bohu líbil, nebo z jiných nadpřirozených pohnutek. Neměl by pravý úmysl, kdo by přijímal ze zvyku, z lidské bázně, z marnivosti a z podobných pohnutek.

Naši světci

Sv. Blažej, biskup a mučedník památka 3. února

Svatý Blažej je nám znám především tím, že se na jeho svátek udílí svatoblažejské požehnání. V evropských martyrologiích (seznamech svatých) z 9. století je u 15. února uveden sv. Blažej, biskup a mučedník. Řecké seznamy kladou jeho svátek k 11. únoru a tento den se jeho památka ve východních církvích slaví dodnes.

O životě tohoto neohroženého vyznavače křesťanské víry hovoří mnoho legend. Sv. Blažej byl biskupem v Sebaste v Arménii (dnes v Turecku). Měl velké lékařské znalosti, kterých používal, aby co nejvíce pomohl lidem, jemu svěřeným, i jejich zvířatům. V roce 313 vydali císařové Konstantin a Licinius v Miláně edikt, který zaručoval křesťanství úplnou svobodu. Licinius to však nedodržel a v Sebaste jeho místodržící Agricola dál pronásledoval křesťany. Blažej uprchl z města na horu Aegeus, kde žil v modlitbách a jeho společností byla lesní zvěř. Jednou honili lovci divokou zvěř a během lovu si našli úkryt v Blažejově jeskyni. Blažej byl zajat, odvezen do žaláře a zde byl strašlivě mučen. Ve vězení zázračně uzdravil chlapce, který spolkl rybí kost a byl v nebezpečí, že se udusí. A podle většiny pramenů byl mučen a popraven r. 316.

Byl na Východě uctíván od 6. století. Úcta sv. Blažeje se z Východu brzy přenesla i na Západ, do Evropy. Zde byl ctěn od 9. století. Stal se jedním z nejpobulárnějších svatých středověku. Důvod není zcela jasný, pravděpodobně proto, že byl původně lékař a že mu byla připisována četná zázračná uzdravení. Radí se ke 14 sv. pomocníkům. (Dům u 14 sv. pomocníků je v Ječné ulici č. 15. Na domě je deska, kde jsou všichni pomocníci vyjmenováni.)

Dnes slavíme jeho památku 3. února. A tento den se na mnoha místech uděluje svatoblažejské požehnání. Dvě zkřížené posvěcené svíčky jsou drženy před krkem věřícího a je pronášena modlitba o přímlovu sv. Blažeje. V arménské církvi se požehnání provádí tak, že krk věřícího je potírán knotem svíčky namočeným v posvěceném oleji.

Jméno Blažej – Blasius pochází z řečtiny, je pravděpodobně arménského původu, ale nejasného významu. Světec se zobrazuje se v biskupském rouchu se zkříženými svíčkami nebo v jeskyni s dravou zvěří. Také s hlavou vepře a vlka podle legendy, že jisté ženě zachránil vepře uloupeného vlkem..

Sv. Blažej je patronem města Dubrovníka, patronem lékařů a řady dalších zaměstnání, je přímlovcem při nemocích krku, kašli, moru i jiných nemocích a také jako patron dobré zpovědi. Známe je opatství sv. Blažeje (Blasia) ve Schwarzwald u Německu. To bylo v 19. stol. zrušeno, ale je tam již asi 70 let jezuitská kolej.

Myslím, že tento světec, přesto že žil velmi dávno a ve vzdálené zemi, je nám stále blízký.

Podle pramenů z Internetu

M.P.

Pout' do Santiaga de Compostela

Ondřej Bonaventura Čapek

Nápad jít na pout' se zrodil už dávno. Začalo to vlastně tak, že jsem asi ve dvanácti letech dostal po tátovi sošku svatého Jakuba z Francie. Šlo o malou ručně vyřezávanou sošku sv. Jakuba staršího, s knihou v ruce, kloboukem s mušlí na hlavě a v druhé ruce svíral hůl. Tato soška se mi tedy stala inspirací, abych se svatému Jakubu svěřil v jedné zvláště veliké těžkosti a Bůh mě skutečně vyslyšel. To se psal rok 1999. Tehdy mi také padla do rukou kniha Kolmana a Šťouráče *Cesta do Compostely*

(možná by se řeklo shodou náhod, ale vy asi víte jak to s těmi „náhodami“ vlastně bývá) a přitom mě napadlo, že bych měl sv. Jakubu poděkovat obdobnou poutí, jako tito dva dobrodruzi. Pro svoji myšlenku jsem získal jednoho ze skautů – Prófu a věc byla jasná: Půjdeme pěšky z Prahy do Compostely! Když jsem pak v roce 2001 odešel do řádu, plány se nám nemírně zkomplikovaly. Bylo jasné, že mě nikdo na tři měsíce ven z kláštera nepustí. Na druhou stranu se ale ke mně přidal bratr Jakub, který se chtěl podívat za svým patronem a také mě podpořit v mých vizích. Když jsme tedy vloni s bratrem Jakubem požádali řádové vedení o pouť přiznali nám 4 týdny.

Kromě Prófy se k nám přidala ještě Denisa, vdaná dívka z farnosti u Panny Marie Sněžné, která plánovala pouť do Compostely také asi už od pět let, ale dosud jí to nevyšlo. Pak jsme přibrali do party ještě Jirku, FrMoláka z Plzně a Mariánku, skautku a Prófovou dlouholetou spolužačku. Takže nás bylo celkem 6 – dvě holky a čtyři kluci (z toho dva bratři), všichni mezi 20 a 27 lety. Udělali jsme několik přípravných setkání, na kterých jsme dohodli zásadní linie cesty: budeme chodit asi 25km denně, hlavním motivem cesty není turistika, ale duchovno, půjdeme jen s minimální částkou peněz a obživu si cestou obstaráme žebrotou. Musím říci, že tyto základní linie jsme udrželi a cesta přinesla to, co slibovala.

Cestou jsme psali deník, každý úsek cesty zapisoval někdo jiný:

Jakub

14.8. 2005

Svoji pouť začínáme na svátek sv. Maxmiliána Kolbeho, která byl velkým ctitelem P. Marie, jejíž slavnost budeme slavit zítra. Zahajujeme mši svatou u Panny Marie Sněžné, kterou slouží speciálně pro nás br. Dominik v 7.45 ráno. Navrhuje nám, abychom po cestě rozjímali evangelium sv. Matouše, které vychází z židovského prostředí okolo Jeruzaléma, kde byl biskupem sv. Jakub (i když ne ten starší apoštol, který je pravděpodobně pohřbený v Jeruzalémě). I když jsme původně chtěli číst evangelium na den, rádi přijímáme.

Rozhodli jsme se, že si nebudeme brát tolik jídla a peněz, aby to vystačilo na celou cestu, abychom mohli zakusit dobrodiní Boží i lidí.

Letadlo, které mělo letět v 10.30 má zpoždění a odlétáme 12.20. V Madridu jsme asi v 15.20. Po zkušenostech z naší vlasti zkoušíme nejdřív stopovat. Když to nejde jdeme pěšky asi 2 km na konečnou metra Barajas a pak autobusem na výpadek na sever, kde by se dalo lépe stopovat. Ale protože je asi 19.15, rozhodujeme se přenocovat zde ve městě Alcobendas, asi 20 km od Madridu. Našli jsme krásný místo na spaní v jednom parku na kraji města. Po modlitbě a malé večeři jdeme spát.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15.8.

Vstáváme v 6.00. Začínáme rozjímat evangelium sv. Matouše a zakončujeme společnou reflexí. Vnímáme Boží blízkost, ale zároveň si uvědomujeme, že to Marie s Josefem také neměli tak úplně bez problémů. Druhou nabídku na stop přijímáme a necháváme se svézt asi 8 km k pumpě, kde by se dalo lépe stopovat. K našemu nemilému překvapení nám asi 5 hodin nikdo nezastaví, je docela teplo, asi 35 ve stínu. Během této doby nám jeden polský bezdomovec, který zkoušel najít ve Španělsku práci daruje meloun. Pak se u nás zastaví jeden místní farář, který nás zahlédl z auta a ptá se, jestli něco nepotřebujeme. Ptáme se, kdy má mši. Říká, že ve 20.00. Poděkujeme a myslíme, že tak pozdě budeme už o hodně dál na severu. Zkoušíme prosit řidiče u pumpy, zda by nás někdo nesvezl. Po několika hodinách marné snahy prožíváme určitou beznaděj a napadají mě Eliášova slova: „Už je toho dost Hospodine.“ Sedíme ve stínu stromu, rozvažujeme, co dál. Nemáme tolik peněz, na vlak či autobus na sever, aby nám to zároveň stačilo zpět z Compostely. Jdeme dál po dálnici a když ani do 18.00 nic nestopneme, rozhodujeme se jít na mši. Po cestě nás ještě obdaruje prodáváč melounů, který sedí na židli u dálnice a během prodeje občas listuje biblí. Říká, že se mu rozpadl celý život, ale teď, že je spokojený. Slibujeme mu modlitbu. Když dorazíme do vesnice San Domingo, vítá nás už strašně milý padre Francesco s P. Salamonem z Columbie, který teď studuje v Římě a bude ho na prázdniny zastupovat. Padre nás nechá osprchovat, že má sestru klarisku a že po mši uvidíme...

Na mši během kázání ve své farnosti, která je jednou z nejbohatších příměstských čtvrtí Madridu a jejíž vstupní silnice je střežená vlastní policií, vyhláší, že kdo chce, může nám nějak pomoci. Po mši ke cti P. Marie nám Maria s Ježíšem připravují překvapení. Jedna rodina nám platí večeři, další nás jsou

ochotni odvést do Madridu na autobus a padre nám platí jízdenku až do Santanderu na sever Španělska, odkud máme začít naše putování. Ještě jiná paní, co je nemocná, nám posílá 50 EUR na cestu. Po tomto dni velikých kontrastů a neuvěřitelného dobrodiní Boha i lidí, po dobré večeři jdeme s vděčností spát.

16.8.

Každý den se snažíme modlit za všechny, se kterými se setkáme, i za ty, kteří nás prosili o modlitbu doma. P. Francesco nám ještě nabízí 100 EUR, které už odmítáme. Dva ochotní farníci nás vezou do Madridu na BUS mercedesem a ještě jednou károu. Kolem 16.00 dorážíme do Santanderu, kde nás jeden ochotný Španěl dovede přes celé město do kláštera k našim bratřím. Vyřídíme si poutnické pasy, jdeme na mši, povečeříme a popovídáme si s bratry. Nádobí myje mezi jinými jeden pokorný pětaosmdesátiletý františkán.

Pokračování v dalším farním listě...

Několika slovy a obrázky se vrátíme k předvánoční době 2005

Jako obvykle se konala ve farním sále u sv. Jana Nep. Mikulášská besídka, hojně navštívená dětmi, jejich doprovody i ostatními „dětmi Božími“ jak označuje náš duchovní Otec starší generaci svých farníků. Andělé byly jako obvykle krásní a laskaví, Mikuláš důstojný a vtipný, čert hrůzostrašný, ale štědrý v přinášení dárků. Atmosféra jako obvykle milá a přátelská - tedy nedělo se nic neobvyklého. A tak se těšíme zase za rok na shledání s bytostmi andělskými i pekelnými a bytostí nebeskou, svatým Mikulášem, představovanými, dá-li Bůh,

hádejte kým? Inu, jako obvykle.

Naše dospělá jak si nyní říká „exmládež“ se zase jako obvykle sešla pod stromečkem k předvánočnímu posezení. Popsal nám to J. Fridrich (Honánek), foto zhotovil, jako obvykle, V. Plíšek. Jenže film se „vypařil“. A tak jsme použili foto téhož autora z r. 2004. Sestava účastníků je obvyklá, takže vlastně - jako obvykle.

„Tak už to tu bylo zase: předvánoční čas se naplnil, domácnosti voněly jedličkami a cukrovím a občané se vzpomínali na předvánoční nákupní shonu. A v této tradiční atmosféře se jako každý rok i letos konala vánoční besídka naší-vaší farní ex-mládeže. Účast sice letos byla o něco méně hojná než v předchozích letech, avšak i tak se nás sešla celá řádka (viz fotky). Byli jsme rádi, že se slavnosti účastnil i náš duchovní správce P. Lohel, jehož přítomnost umožnila udržování duchovního rozměru celé akce. Dopoledne jsme s kolegou inženýrem V. Drábem postavili Betlém se všemi nezbytnými proprietami, včetně zelených stromečků. Nebylo pochyb, že se to podařilo! Pak jsem se zúčastnil mše sv., noo a k odpolednímu jsme se mohli začít trousit, jeden tu a druhý onde. Dorazil i náš drahý bratr Bonaventura, jemuž duchovní život evidentně svědčí. Každý přinesl vylosovanému kolegovi dárek, který uložil k jesličkám. Zanedlouho se empiricky potvrdila existence pevné závislosti mezi průměrným věkem zúčastněných a druhem dárků. Během chvilky se totiž Betlém a přilehlé okolí skrývalo pod lesem lahví, především vinných. Nechyběla však ani duchovní literatura, cédéčka nebo kalendáře. Objemově největší dar dostala novorodina Pavla Kř., které přítel nadělil ohromnou bednu čítající asi 35 rolí solidního toaletního papíru. Radost nad dary byla velká!

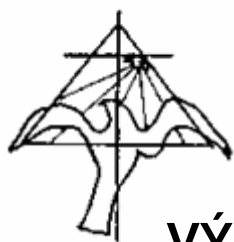
Večer měl samozřejmě i další program. P. Lohel hrál na kytaru, přičemž jsme hromadně zpívali krásné koledy. Hodné paní farnice nám taktéž poslaly značné množství různých řad vynikajícího vánočního cukroví, kteréžto se na talířkách a táckách příliš dlouho neohřálo. Pili jsme čaj a kávu, jakož i tři flašky báječného mešního vína. Bratr Bonaventura povídal o své vzrušující šestisetkilometrové cestě pěšky do Santiaga de Compostela. Když vyprávěl, ani jsme nedutali. V družné zábavě nám večer pěkně utekl a proto jsme se plni spokojenosti vydali na cestu ke svým domovům. Před tím ale nesmělo chybět tradiční focení celé sešlosti. Besídka se velmi vydařila a byl jsem rád, že jsem se i letos zúčastnil.“

Váš oddaný Jan Fridrich

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Březen

VÝZNAM ČTYŘICETIDENNÍHO POSTU

Půst je mnohými moderními lidmi považován za překonanou záležitost. Mnozí lidé mají ještě pochopení pro dietu, kterou se dosahuje štíhlé tělesné linie, aby člověk nevypadal nemožně v pokročilé době kultu mladých a útlých těl. Má však nějaký smysl se postit, když člověk zrovna nepotřebuje shazovat zbytečná kila své tělesné váhy?

Svatopostní dobou se s Církví každoročně připravujeme na slavení nejvrcholnějších svátků celého liturgického roku. Jaké důvody nás k tomu vedou? Nebo o tom nepřemýšlíme a podřizujeme se jen zaběhnutým tradičním zvykům? Nebo je pro nás tato záležitost dokonce nutným zlem, kterého máme sto chutí se zbavit a nějak ho obejít? Pokusme se raději hledat hlubší motivaci k uskutečnění toho, co se může nakonec ukázat jako velmi dobré a prospěšné.

Postem v širším slova smyslu rozumíme kročení tělesných žádostí tím, že se vzdáváme smyslových požitků, a to z mravních pohnutek; v užším významu znamená půst odporování přirozené náklonnosti k pokrmu a nápoji kvůli mravní dokonalosti. (Wetzer und Welte, Kirchenl. 4, 1241 a n.) V tomto smyslu znamená půst zdrženlivost, která řídí chuť a požívání jídla a opojného nápoje podle Božího zákona. Mírou zdrženlivosti je potřeba, tj. množství, které potřebujeme k zachování života a plnění povinností.

Půst přirozeně pomáhá k ovládnutí tělesných žádostí, k dostiučinění za hříchy a k povznesení mysli k Bohu. To vyjadřuje také preface 4. pro mše všedních dnů v době postní: „...když se postíme, obnovuješ v nás kázeň a obrácíš nás k sobě a dáváš nám sílu, abychom nad zlem vítězili...”

Církev vlastně půst nevynalezla, ale určila způsob a dobu postu přirozeným a Božím zákonem již ustanoveného. Povinnost postu ukládá Desatero v 9. a 10. přikázání: Nepožádáš manželky bližního svého. Nepožádáš statků bližního svého. (katechetická formule), „Nebudeš dychtit po ženě svého bližního. Nebudeš toužit po domě svého bližního ani po jeho poli ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.” (Dt 5,6-21)

Půst je však přikázán nejen zákonem přirozeným, ale i církevním. /KKC 1438: Doby a dny pokání během liturgického roku (postní doba, každý pátek na památku smrti Páně) jsou závažné chvíle kající praxe církve. Tato období jsou zvláště vhodná pro duchovní cvičení, kající obřady, pouti na znamení pokání, dobrovolná odříkání, jako je půst a almužna, dělení se s bratry (charitativní a misijní díla); 2043: Páté církevní přikázání (zachovávat stanovené posty) zajišťuje prostor pro askezi a pokání, které nás připravují na liturgické svátky; přispívají k tomu, abychom dovedli získat nadvládu nad svými pudy a svobodu srdce./

Důležitost postu pro mravní i náboženský život uznávala všechna náboženství. I pohané zachovávali posty. Tak např. měl-li někdo být zasvěcen do

tajemství Mithrových, musel se podrobit různým kajícím úkonům a mezi ně patřily tuhé posty. Během řeckých thesmoforií, slavnostech k uctění Demetry, zakladatelky manželského svazku, měly ženy předepsán několikadenní půst před slavností. O Zoroastrovi se vypráví, že se připravoval 40 dní postem a rozjímáním na přijetí Ormuzdova zákona. Římané nařizovali posty a kající průvody za odvrácení všech pohrom.

Ve Starém Zákoně Bůh sice nařídil jenom jeden přísný, veřejný půst každoročně v den smíření (Lev 16,29 a n., 23,27), ale pro Izraelity byl půst vždy mocným kajícím prostředkem, aby se před Bohem pokořili, odvrátili od sebe jeho hněv a získali jeho milost.

Církev se každý rok připojuje k tajemství Ježíše, který pro nás zvítězil na poušti nad pokušelem, čtyřicetidenní postní dobou. /KKC 540/

Účelem tohoto postu je připravit věřící k důstojné oslavě velikonoce vnitřní očištěnou a posvěcováním. V tomto smyslu mluví o významu čtyřicetidenního postu sv. Řehoř v homilii na první neděli postní v lateránské basilice, kde zdůrazňuje vnitřního ducha postu, v jakém je třeba vykonávat vnější postní úkony, aby neztratily hodnotu. /KKC 1755: Mravně dobrý skutek zároveň předpokládá, aby byl dobrý předmět, cíl i okolnosti. Špatný cíl pokazí jednání, i když jeho předmět je sám o sobě dobrý (jako modlitba a půst, „aby je lidé viděli“: Mt 6,5)/

Připomíná nejprve Mojžíše a Eliáše, jak se připravovali, a potom říká: „Je jistě spravedlivé, abychom tělu, které nás svedlo k překročení Božího zákona, uložili pokání spočívající v umrtvování... Každý se v této posvátné době zaměř na svého duchovního nepřítele, kterého uchovááš ve svém nitru, proti nezřízeným žádostem. Snaž se ovládnout náruživost a nižší sklony, aby se přinášela oběť, k níž vybízí sv. Pavel slovy: „Přinášejte svá těla v oběť živou, svatou a Bohu milou.“ Dále žádá sv. Řehoř, aby Římané dávali v postu almužny a praktikovali ctnosti: „Bůh rád přijímá dar z rukou toho, jenž s postem spojuje dobročinnost a koná skutky bratrské lásky... Zanech hněvu a zášti, křoť svou zlobu. Zbytečně trestáš tělo, nebojuješ-li proti chybám a pokleskům ducha.“ (In evang. Hom. 16,n.6)

Souvislost modlitby a půstu jsme mohli sledovat v březnovém Farním listu roku 2001. Tam se půst připomínal jako modlitba těla, hlad po Bohu, vědomí nenaplněnosti člověka bez Boha a výraz touhy po NĚm.

Po celou dobu postní nás Církev svatá vybízí, abychom si připomínali, jak bylo uskutečněno dílo vykoupení, a co máme konat, abychom si přisvojili jeho plody. Proto nás povzbuzuje, abychom se snažili ze všech sil o duchovní obrodu. Z těchto důvodů Církev brzy určila jako dobu blízké přípravy na křest a liturgii postní doby se nedá ani porozumět bez zřetele k dějinám katechumenátu. Jedna dospělá bude také letos o velikonicích pokřtěna v naší farnosti.

Dále pojala Církev dobu postní také jako dobu pokání. Dřívější kající kázeň proto zanechala zřetelné stopy v liturgii této doby.

Aby se účinněji dosáhlo vnitřní obnovy, uložila Církev svatá během postní doby častější účast na bohoslužbách a horlivější přijímání svátosti smíření a eucharistie.

Cesta dokonalosti prochází křížem. Bez odříkání a bez duchovního boje není svátosti. Duchovní pokrok vyžaduje askezi a umrtvování, které postupně vedou k životu v pokoji a v radosti blahoslavenství:

„Kdo stoupá, nikdy nepřestává znovu a znovu začínat; nikdy s těmi začátky neskončí. Ten, kdo stoupá, nikdy nepřestává toužit po tom, co už zná.“ (Sv. Řehoř z Nyssy) /KKC 2015/

P.L.

Použitá literatura: Misál, Kostelní Vydří 2000.
KKC – Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995.
Košířský farní list 3/2001
Kupka J.: O církevním roce, Nakl. V.Kotrba, Praha 1907.

Liturgický kalendář

Březen 2006

1. středa	POPELEČNÍ STŘEDA – den přísného postu
5. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
12. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ
19. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
20. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
25. sobota	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
26. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ – LAETARE

Oznámení

- **Další biblická katecheze o knize Zachariáš** bude v **sobotu 4. března ve farním sále sv. Jana Nep.** hned po večerních bohoslužbách v 18,15 hod.
- **Bratr Ondřej Bonaventura Čapek s ochotou přijal naše pozvání na přednášku a promítání obrázků z poutě do Santiaga de Compostela**, o které je možno číst ve farních listech na měsíc únor a březen tohoto roku. Přednáška je plánována na **sobotu 11. března 2006 po bohoslužbách** ve farním sále sv. Jana Nep. od 18,15 hod.
- **Postní farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 18. března od 15,30 hod.** s obvyklým programem: dvě promluvy, svátost smíření, křížová cesta a mše sv.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne 09.02.2006 u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Ing. Funda, stav. Havel, MUDr. Horáková a Stanislav Dobeš

Program : 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
 2. Technické záležitosti
 3. Různé

Ad 1 K informaci o průběhu jednání s panem Habětínem ve věci generální opravy varhan v kostele Nejsvětější Trojice - pan Habětín přislíbil navštívit naši farnost v lednu – únoru tr a předložit k projednání a podpisu Smlouvu k provedení zmíněné GO. Zatím se ještě nedostavil.

Rovněž se ještě nepodařilo zabezpečit restauraci velkého kříže k jeho zpětnému umístění do niky u vstupu do kostela sv. Jana. Věc je průběžně sledována.

Předseda vstoupil do kontaktu s firmou pana Kuhna, která v letošním roce provede některé stavebně-údržbové práce ve všech třech našich kostelech. Rozsah prací bude s panem Kuhnem podrobně projednán, aby mohl vypracovat předběžný harmonogram provedení prací a rozpočet.

Ad 2 V dalším průběhu schůzky sdělil P. Lohelius, že OÚ za přičinění našeho Ing. Bobysuda přispěje značnou částkou na opravu varhan (viz bod 1. tohoto zápisu), zbytek bude uhrazen ze sbírek věřících a snad též z příspěvku konsistoře.

P. Lohel též upozornil na nové zatékání střechou v prostoru nad kůrem u sv. Jana. Bude řešeno při návštěvě technika pana Vacha, slíbené na příští týden.

Byla též konkretizována nutnost provedení vyspárování opěrné zdi u sv. Jana směrem do Nepomucké ulice, kde na několika místech vypadly kameny. Ty je nutno vrátit na původní místo, aby se předešlo destrukci celé opěrné zdi.

V kapli Nanebevzetí P. Marie na Klamovce je třeba nalézt řešení k odstranění pronikání vlhkosti, zejména v prostoru sakristie.

U Nejsv. Trojice jde o zatékání prorezivělým okapem zvláště v prostoru, kde na vnější stěnu kostela navazuje vstupní brána do prostoru u domečku.

Ad 3 Předběžně byl projednán návrh na realizaci vytápění chrámu Páně sv. Jana a výhledově též jeho úpravu u Nejsv. Trojice. Členové výboru se pokusí získat do příští schůze informaci, jak je toto řešeno v jiných kostelích.

Je přednesen návrh na farní poutní zájezd s cílem v Loukách na 27.05. tr., kde by nás na přímělu P. Lohelia přivítali a provedli důstojní páně Marián a Jeroným.

Dohodnuto, že příští schůzka výboru bude 10.03. tr. v obvyklou dobu a místě.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Tříkrálové koledování

Tak jako před rokem, zúčastnila se mládež i letos celonárodní tříkrálové sbírky, jejímž účelem je pomoci chudým či postiženým finančním darem. Tento rok byl speciální záměr na vybudování kombinovaného projektu: Azylového domu pro matky s dětmi v tísni a Týdenního stacionáře pro seniory (Praha 5, Hlubočepy). O část prostředků mohli na svůj sociální projekt požádat farnosti, které sbírku prováděly.

Zahajovalo se 2.1. mší svatou a požehnáním v Arcibiskupském paláci. Poté už mohli první koledníci vyjít do ulic a koledovat. Celá sbírka trvala do 8.1. 2006.

Při náboru koledníků se ukázalo, že nás bude zase o něco méně. Zpočátku to vypadalo, že budeme sotva jedna trojice. Využil jsem proto známosti se skauty a získal dva dobrovolníky -Kopa a Kondora. Díky Otci Lohelovi nám přišel na pomoc ještě koledník Štěpán N. S jejich pomocí jsme začali vybírat na Slavnost Zjevení Páně v pátek 6.1. Kolem šesté hodiny večerní jsme v okolí Anděla (Carefouru a metra) zaznamenali další dvě skupinky jiných koledníků. Z rozhovoru kolemjdoucích lidí jsem jednou, když nás spatřili, zaslechl: „Ti jsou opravdu na každém rohu“. Bylo i dost lidí, co říkali, že už koledníky obdarovali v předešlých dnech. Někteří dali znovu.

V sobotu jsme vybírali opět u Anděla tentokrát s Víťou Bobysudem. a Tomášem Kučerou.

Aby se naplnilo všech šest kasiček, které jsem si vyzvedl z Charity, pokračovala ještě jedna trojice s vybíráním v neděli. S Vítkem B. to byli ještě Anička F., Ondra V.

Oproti loňskému roku, kdy jsme vybrali přes 18tis, jsme vybrali tentokrát méně, ale i tak jsem byl rád, že to bylo nakonec alespoň **8 960,50 Kč**.

Jak jsem koukal, vybírání bylo slabší skoro u všech farností než před rokem. Přesto se v Praze vybrala celkově větší suma: 1 587 tisíc (oproti loňským 1 438 tisícům). Bylo to díky pomoci ze zahraničí. Z Polska k nám přijel autobus plný ochotných koledníků. Měli tu bydlení po celou dobu vybírání, shlédli památky a přitom vybrali 396 tisíc korun. Z ohlasů vím, že se jim ten týden velice líbil. Někteří z Vás se určitě setkali s Třemi králi, co moc nemluvili nebo jim nebylo rozumět. Tak to byli právě oni.

*Děkuji tedy všem, kdo se účastnili: Vítek Bobysud, Jarda Dráb, Ondra Vaněček
I premiantům, kteří nás zachraňovali Štěpán Novák, Anička Fundová.*

*Veliké díky patří příznivcům, kteří naše řady doplnili: skautům Kopovi a Kondorovi .
A nakonec všem lidem dobré vůle, kteří sbírku podpořili.*

Václav D.

VYHODNOCENÍ SBÍREK A DARŮ V ROCE 2005

Odvod desátků do svépomocného fondu pražské arcidiecéze:.....	15.970,- Kč
Sbírky na provoz:.....	166.473,- Kč
Dary na provoz:.....	113.550,- Kč
Účelové sbírky a dary:.....	47.459,- Kč

Jednotlivé účelové sbírky:

Sbírka na Asii:.....	2.550,- Kč
Sbírka na nemocnici:.....	4.509,50,- Kč

Svatopetrský haléř:.....	6.925,- Kč
Sbírka na Svatou zemi:.....	1.300,- Kč
Sbírka na Charitu:.....	3.400,- Kč
Sbírka na arcidiecézi:.....	3.600,- Kč
Sbírka na bohoslovce:.....	3.500,- Kč
Sbírka na církevní školství:.....	3.350,- Kč
Sbírka na misie:.....	12.300,- Kč
Sbírka na Českou biblickou společnost:.....	1.895,- Kč
Sbírka na seminář:.....	3.450,- Kč

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Věřím v Boha Otce

SYMBOLY VÍRY

33. Co to jsou symboly víry?

Jsou to krátké a členité formulace, nazývané také „vyznání víry“, nebo „Credo“ jimiž církev už od počátku souhrnně vyjadřovala a směrodatnou a běžnou řečí předávala svou víru všem věřícím.

34. Který je nejstarší symbol víry?

Jsou to křestní symboly: protože se křest uděluje „ve jménu Otce i syna i ducha svatého“ (Mt 28,19), tam vyznávané pravdy víry ve tři Osoby Nejsvětější Trojice jsou rozčleněné podle vztahu ke třem Osobám Nejsvětější Trojice.

35. Které jsou nejdůležitější symboly víry?

Symbol apoštolů (apoštolské vyznání víry), který je starobylým křestním symbolem římské církve a Nicejsko-cařihradský symbol, který je plodem prvních dvou ekumenických koncilů, v Niceji (325) a v Cařihradu (381) a je dosud společný velkým církvím Východu i Západu.

DUCHOVNÍ PRAXE

55. Jak se máme připravit na svaté přijímání?

Připravujeme se zbožnými úvahami a povzbuzeními, např.

1. *Kdo přichází?* Ježíš, Bůh, Král nebe i země, můj Spasitel a soudce. (Víra, klanění)
2. *Ke komu přichází?* K ubohému, hříšnému člověku, který ho často těžce urazil. (Pokora a lítost.)
3. *Proč přichází?* Z milosrdné lásky, aby se co nejúžeji se mnou spojil a obohatil mne nebeskými dary. (Naděje, láska, vděčnost a touha.)

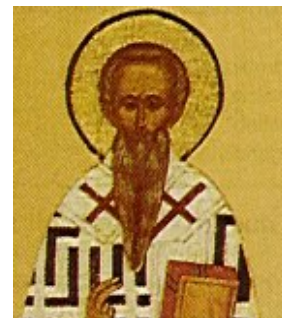
Čím lepší je příprava, tím bohatší jsou účinky svatého přijímání. Pro přístup ke svatému přijímání jsou tytéž pokyny jako pro rozjímavou modlitbu. Je dobře použít modlitební knihy, když se neumíme nebo nemůžeme modlit vlastními slovy a myšlenkami. To platí hlavně pro začátečníky a pro chvíle duchovní vyprahlosti a únavy.

Naši světci

Sv. Cyril, biskup a Učitel církve
památka 18. března

Setkáváme se opět se světce z doby Říše římské. V její východní části, kde žil, bylo středisko teologických diskusí a sporů o základní křesťanské pravdy. V době sv. Cyrila Jeruzalémského to byl spor pravé víry s ariánstvím, které popíralo božství Kristovo (tato nauka byla nazvána podle jejího hlasatele, alexandrijského kněze Aria). Do sporů zasahovali, ne vždy šťastně, i císařové.

Informace o životě sv. Cyrila pocházejí od jeho mladších současníků, Epiphania, Jeronýma a Rufina a od historiků 5. století. Narodil se okolo r. 315 v křesťanské rodině. Byl vysvěcen na kněze od svého předchůdce Maxima a získal si velké uznání jako kazatel. Byl proto povolán okolo r. 350 za biskupa v Jeruzalémě.

Dostal se do sporu s cesarejským metropolitou Akaciem, který stranil arianismu. Šlo asi o otázky podřízenosti a pravomoci. Jeruzalémské biskupství se vždy těšilo zvláštní úctě a mělo jisté výhody. Akacius ho obvinil, že v době hladu prodal církevní majetek. Byl proto poslán do vyhnanství. Uchýlil se do Tarsu k biskupovi Silvanovi, kde mohl vykonávat biskupskou činnost, po synodu v Seleukii se vrátil, ale byl pak ještě dvakrát vyhnán za císaře Constance a Valense, kteří stranili arianismu, a definitivně se ujal svého stolce v r. 378. Ve vyhnanství ztrávil 16 let z 38 let svého biskupského úřadu.

Zúčastnil se koncilu v Konstantinopoli r. 381. Koncilní otcové v dopise papeži Damasovi o něm mluví s velkým uznáním. Po koncilu přijal tam zformulované Vyznání víry. Jako datum jeho smrti se uvádí 18. březen 386.

Z rozsáhlého literárního díla sv. Cyrila jsou nejdůležitější Katecheze. Podle časového údaje, který je v nich uveden, byly prosloveny okolo r. 348. Jde o 24 promluv, které pronesl v bazilice Sv. hrobu a které byly pak, snad podle stenografického záznamu, sepsány. Jsou určeny čekatelům na křest - katechumenům. První je úvodní, dalších 18 bylo proneseno v postní době při přípravě na křest a pět posledních, nazývajících se Mystagogické katecheze, bylo proneseno ve velikonočním týdnu k novokřtěncům.. Týkají se odřeknutí satana při křtu, účinků křtu, biřmování, Eucharistie a mše sv. věřících.

Nejdůležitější je učení sv. Cyrila o Eucharistii, jako první použil slova Proměnění.

V poslední době ho citoval papež Pavel VI v encyklice o eucharistii "Mysterium fidei" a papež Jan Pavel II v encyklice "Ecclesia de eucharistia". Tam se citují tato slova sv. Cyrila: "Nepokládej chléb a víno za obyčejné a přirozené věci, protože Pán výslovně řekl, že to je jeho Tělo a jeho Krev; ujisti tě o tom víra, přestože smysly ti říkají něco jiného."

Česky vydalo Mystagogické katecheze nakladatelství Refugium v r. 1997.

V r. 1882 byl sv. Cyril Jeruzalémský prohlášen papežem Lvem XIII. Učitelem církve. Památka se slaví 18. března. V pravoslavné církvi je ctěn jako Církevní otec a jeho svátek se slaví také 18. března. Zobrazuje se většinou s váčkem peněz, na znamení jeho dobročinnosti.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encyclop., a j.)

M.P.

Poznáváme naše farníky

V únoru oslavila životní jubileum maminka našeho Otce Lohela, paní **Soňa Klinderová**. Často a rádi vídáme její milou, usměvavou tvář na stálém místě v lavici kostela sv. Jana Nep. Přejeme jí, aby i nadále mohla ve zdraví doprovázet svého syna - kněze u oltáře při slavení Eucharistie a se svým druhým synem se radovat z jeho rodiny a milovaných vnoučat. Kéž jí Pán žehná a zachovává pro potěchu jejich nejbližších i nás všech ostatních gratulantů.

V únoru oslavily své společné narozeniny i naše milé a věrné farnice, **MUDrs. Elena a Magdalena Horákovy**. Děkujeme jim za vše co tiše a neokázale konají pro všechny naše kostely a přejeme jim zdraví, sílu a Boží požehnání pro jejich náročné povolání, které obětavě a s láskou vykonávají.

Boží pomoc a ochranu vyprošujeme i všem ostatním v únoru narozeným farníkům a moc prosíme o rozšíření okruhu "zvěďů", kteří by nám pomohli v adresném vyhledávání farních jubilantů

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Duben

VZKŘÍŠENÍ A KŘESTNÍ MILOST

Velikonoční svátky se pro mnohé dospělé křesťany stávají duchovními narozeninami. Přijetí svátosti křtu je pro ně druhým – duchovním znovuzrozením. Vyjadřují to svým slovním významem i některá křesťanská jména (např. lat. Renáta – znovu narozená). Nejde však jen o lidovou symboliku, ale podklad k této skutečnosti nacházíme ve slovech samého Pána Ježíše v rozhovoru s Nikodémem: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Království Boží.“ Aby Kristus překonal jakékoliv nedorozumění, odpovídá na Nikodémovu námitku, která vyplývala z představy druhého tělesného narození: „Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit?“, ujištěním: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a z ducha, nemůže vejít do království Božího. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha je duch.“ (Jan 3,3-6)

Vidíme určitou obdobu i rozdíl obou narození. Obdoba je v začátku nového života. Tělesný život člověka začíná sice již před jeho narozením – okamžikem početí, ale výrazný začátek jeho nové kvality je po porodu vstupem do nového prostředí. Člověk dříve omezený prostorem mateřského lůna nyní vstupuje do otevřeného světa, což je provázáno nespočty objevy. Tento nový způsob existence sebou nese mnohé výhody i rizika. Jaká je potom obdoba s duchovním narozením? Člověk před křtem nežil v nějakém duchovním vakuu. Mezi početím a narozením se už něco dělo. V prostředí, kde se nacházel, vnímal různé duchovní podněty, vlivy, myšlenky, symboly, zkušenosti jiných lidí. Už vlastně určitým způsobem přijímal duchovní výživu a mohl slídit a růst. Jednoho dne pak nastal porod. Narození z vody a z Ducha. Na rozdíl od prvního čistě tělesného narození nevstupuje jenom do vnějšího světa, ale do Kristovy milosti. Jeho novým světem je Kristus. Jeho život se spojuje s Kristovým životem. Ve světle Ducha dělá nové objevy. Duch jej však také přetváří k podobě s Kristem. Voda ani žádný jiný přírodní živel na to nestačí. Voda však ve spojení s Duchem se stává důležitou materií křtu, prostředkem svátostné křestní milosti. Blízkost Kristu, kterou působí Duch však neznamena jenom napodobení Krista, uschopnění k tomu, aby člověk smýšlel a žil jako On. Jde o naprosto bytostné sjednocení, o němž píše papež Benedikt XVI. : „Ano, existuje sjednocení člověka s Bohem – tento prapůvodní sen člověka. Toto sjednocení však není vzájemným slitím, není to utonutí v bezejmenném oceánu božství, protože se jedná o jednotu, kterou tvoří láska, v níž Bůh i člověk zůstávají každý sám sebou, a přece se stávají plně jednotou: „Kdo se však oddá Pánu, je s ním jeden duch.“ (1Kor 6,17). /Deus caritas est, 10./

Křtem se člověk oddá Pánu, aby mu patřil a mohl jej milovat bez konce do věčnosti. Předpokladem tohoto spojení je také účast na Kristově vzkříšení, jak to zachycuje apoštol Pavel: „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrti? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my jsme vstoupili na cestu nového života.. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast

i na jeho zmrtvýchvstání." (Řím 6,3-5) Jeden nedávno zesnulý břevnovský opat se jmenoval Anastás. Toto jméno pochází z řeckého „anastásis – vstání z mrtvých – vzkříšení. Z uvedených souvislostí můžeme tvrdit, že jde po významové strance o nejvýstižnější jméno pokřtěného.

U tělesného narození jsme si připomněli mnohé výhody i rizika, která narozeného provázejí v novém prostředí. U duchovně znovuzrozeného platí totéž. Výhoda v obdarování Božími milostmi je nepředstavitelně obrovská! A riziko? Jistě je také velmi značné. Předpoklady ke spáse jsou dány. Je však třeba také vytrvat až do konce.

O letošní velikonoční vigilií budeme v naší farnosti prožívat radost svého znovuzrození s radostí nově pokřtěné Aleny. Modleme se za ni i za sebe navzájem, aby ta blaženější varianta vzkříšeného života byla patrná i na každém z nás...

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Duben 2006

2. neděle	5. neděle postní
9. neděle	KVĚTNÁ NEDELE
13. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
14. pátek	VELKÝ PÁTEK
15. sobota	BÍLÁ SOBOTA
	VIGILIE VZKŘÍŠENÍ
16. neděle	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
17. pondělí	PONDĚLÍ V OKTÁVU PÁNĚ
18. úterý	ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
19. středa	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
20. čtvrtek	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
21. pátek	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
22. sobota	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM
23. neděle	2. NEDELE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
24. pondělí	Slavnost SV. VOJTĚCHA, BISKUPA A MUČEDNÍKA, hlavního patrona pražské arcidiecéze
25. úterý	Svátek sv. Marka, evangelisty
28. pátek	Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29. sobota	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30. neděle	3. NEDELE VELIKONOČNÍ

Oznámení

- **Na Velikonoční vigilií bude v kostele sv. Jana Nepomuckého pokřtěna katechumenka Alena Linhartová.**
- **Další biblická katecheze bude v sobotu 1. a 22. dubna** po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.
- **Promítání filmu bude v sobotu 29. dubna.**
- **Farní zájezd do Znojma a kláštera Louky se uskuteční v sobotu 27. května.** Sraz účastníků před odjezdem bude v 6.00 hod. pod kostelem sv. Jana Nep. K účasti je možné se písemně přihlásit v sakristiích košířských kostelů.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne
10.03.2006 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Ing. Václav Funda, stav. Jan Havel, Mgr. Stanislav Hojek,
MUDr. Eelena Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

- Program :
1. Kontrola zápisu z minulé schůze
 2. Opravy, údržba a jiné technické záležitosti
 3. Farní aktivity a diskuse

Ad 1-2: Problematika záležitostí projednávaných 09.02.tr prolíná převážně do dnešní schůzky. GO varhan u Nejsv. Trojice provede fa našeho rodáka pana Ant. Habětína ze Straubingu v Německu. Je potvrzena příslušná smlouva a cena, pouze termín zahájení práce bude stanoven při příští návštěvě pana Habětína v Praze. Předběžně je počítáno s jarními ev letními měsíci, kvůli teplotě. Příslušné kontakty provádí předseda a průběžně o nich informuje správce farnosti a výbor SPKK.

Rovněž drobná stavební údržba je zajišťována na dobu příznivějšího počasí, provede nám zavedená fa pana Kuhna.

K vytápění u sv Jana kontaktoval předseda firmu ASKOM z Brna a firmu KRES Tábor, předložil získané technické podklady od těchto firem a informoval o dobrém dojmu osobní prohlídky topení, které již funguje v kostele P. Marie Pod řetězem v Praze 1. Zástupce této firmy pana Ešnera pozve k nezávazné prezentaci jejich ev dodávky topení vč montáže. Stav Havel navíc ještě slíbil učinit dotaz u další fy, inzerující v KT, aby bylo možno vybrat nejvýhodnější nabídku.

Ad 3: K plánovanému poutnímu zájezdu 27.05.tr sdělil Ing Funda, že autokar je zamluven, vzhledem ke vzdálenosti cíle je odjezd uvažován na 6,00 hod od sv Jana, tj z obvyklého místa.

Dále sdělil P. Lohelius, že obdržel z naší konsistoře požadavek, aby naše farnost vyslala jednoho člena k obřadu Zeleného čtvrtka (mytí nohou dvanácti starců). Žádosti konsistoře bude vyhověno, P. Lohel po předchozí domluvě zařídí vše potřebné v této záležitosti.

Bylo navrženo podniknout v neděli 18. června farní výpravu do kláštera a kostela Jesuitů u sv Ignáce v Praze. S farním táborákem na ukončení školního roku je počítáno na čtvrtek 22.06 po večerní mši sv.

Předseda požádá poslance parlamentu Dr Ing Jiřího Karase o přednášku s aktuální tematikou, např zákonná ochrana lidského života od jeho početí, manželství a registrované partnerství homosexuálů. Termín bude po projednání upřesněn a včas oznámen.

Příští schůze výboru bude v pátek 14.04.06 v domečku u Nejsv. Trojice po večerní mši sv, jak je obvyklé

Zaznamenal

Stanislav Dobeš

PER CRUCEM AD LUCEM ANEB PRÁM KŘÍŽE

Noe postavil archu. Na ní proplaval potopou. Bez úhony prošel důsledky Božího hněvu. Na jejím dřevě přečkalo stvoření záplavu smrti. Noe postavil archu a tím naplnil Hospodinovo slovo: "Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal." Jeho poslušnost zachránila nejenom jeho, ale všechno stvoření. Praotec Noe postavil ohromnou loď, obrovitou schránu, jejíž konstrukce musela odolávat velikým tlakům a pnutím – víchr jí zmítal, déšť ji bičoval, potácela se nad propastnými hlubinami pod tvrdými ranami ledových vln.

Bůh zavedl Noeho – toho muže, jemuž poprvé od Adama mohl svěřit všechno stvoření – zavedl ho na poušť. Čtyřicet dní bloudění vodními pustinami. Noe zajel na hlubinu. Vylovil z ní život – svůj, svých nejbližších, život své rodiny, život celé rodiny Božího stvoření. Spatřili pak úplné spektrum Božího světla, všechny barvy jeho milosti. Duhu – znamení smlouvy, kterou Stvořitel klade mezi sebe a své stvoření na důkaz smíru.

Archa byla jakýmsi stromem života, záchranným člunem edenské zahrady. Semenem stromu poznání dobrého, téměř utopeném v hořkém plodu stromu poznání zlého. Archa byla jistě pevné, důmyslné, ale přitom velmi jednoduché konstrukce.

Úzký prám – skála má i spása

Kříž je také velmi jednoduchá konstrukce. Přitom je velice pevná. Vlastně se jedná o tu úplně nejjednodušší konstrukci, jakou je možno udělat, o tu nejzákladnější. Tu sbily ruce bezbožníků. Ten vratký, úzký prám, kterému bylo dáno, aby proplul nejhlubšími, nejtemnějšími propastmi smrti, které hloubí člověk ostrým rýčem svého kamenného a železného srdce. Dvě spojené třísky z vraku lodi Eden, z jejího hlavního stěžně – stromu života – se mají prodrat hustou bažinou nejčernější tmy, aby skrze ni provezly náklad nejvzácnější – vyhaslý uhlík Světla. Potopa smrti, která má zahubit vše živé. Má zahubit Krále života. Semeno stromu života...

Ten prám by se rozpadl, kdyby ho umučení Kristus nedržel pohromadě. Vždyť ho sbily ruce bezbožníků. Sbily kříž a zbily Ježíše a přibily ho na kříž. Pořád jen tloukly, neschopny tvoření. Ježíš se nechal přitlouci ke kříži, aby ho vyztužil. Aby ho zpevnil svým tělem, zoceleným v utrpení a napjatým bolestí v smrtelné křeči jak lano mezi dobře zatlučenými hřeby. Nikdo jako nenávisť kata, jehož ruce vedl sám nejvyšší z katů – ďábel, by ty ocelové trny nezarázil tak důkladně. Všichni skvěle odvedli svou práci, i když mnozí vlastně nevěděli, co doopravdy činí. Ježíš zpevnil kříž hmatatelnou obětí své poslušnosti, věrnosti, lásky. Nemůže se rozpadnout. Vždyť toto malé plavidlo musí uvést nespočetné zástupy, obtěžkané hříchy k neunesení, jež stahují dolů do hlubin bezživotí. I Božího syna tam stáhly. Když zoufale lapáme po věčném životě ústy lačně otevřenými taktak nad jedovatou hladinou, uvědomujeme si, na čem stojíme? Pod našima nohama je tělo utopeného Krista... Základní kámen.

Kapitáne, kam s tím křížem...

Noe byl kapitán archy, Ježíš má archu kříže. Lod' nepluje bez označení, je to královský "křižník" – nese nápis, že patří židovskému králi (Bůh-je-má-spása z Nazareta – král židovský). Lod' musí překonat nedozírný oceán smrti, který stále kypí a jehož vod stále přibývá, a velitel je mrtev. Opuštěný Bohem, Otcem i družinou svých důstojníků, přibíty k palubě, kormidlo trnové koruny naražené na hlavě, zmáčený záplavou vlastní krve, potem, oči zasolené...

Noe sice brázdil oceány světa, ale že by to byl zrovna pohodový rodinný výlet se zvířátky, to se říci rozhodně nedá. Hrozně lilo, moře se houpalo, všem bylo špatně a obhospodařit přitom takové ZOO byla ohromná dřina. Takže jako odměna za těch sto let bláznivé stavby ohromné vodotěsné schrány na kopci nic moc. Ale dobrodružství s Bohem nakonec mělo dobrý konec.

Křižník Ješuy z Nazareta vyplouvá z Golgoty – je to tedy také lod' na kopci. Loučení s rodinou – matkou, ženami a věrným učedníkem, s Otcem. Píseň na rozloučenou, bez přípitku mizerným vínem žoldáků. Kapitána oloupili o šat, který nechtějí trhat, a tak hrají o něj v kostky, počítají. Ježíš může spočítat všechny své kosti. Trhá oponu v chrámu. Voják postrčí Krista kopím na širé moře smrti – pro jistotu. Vytryskne víno krve přímo z pravého vinného kmene, otevře se pramen řeky, která protéká od trůnu novým Jeruzalémem. Avšak ti, kdo stojí tak osířele na molu Golgoty – hlavního přístavu smrti, zatím ho nemohou vidět pro sláný příboj žalu, který se třítí v jejich očích...

Druhý břeh

Ježíš ještě není na druhém břehu – klesá na dno smrti. "Dokonáno jest!" Je třeba odpočinout: Šabat Šalom! (hebr. Pokojnou sobotu!) Krále snášejí z paluby a myslí si přitom, že ani neodplul, že je jen opustil, nebohé trosečníky. Pohřbívají ho – voda, květiny, vonné masti, čisté bílé roucho – a nemají ani ponětí, že ukládají k spánku vítěze. Ježíš se ponořil do tmy panenského hrobu, který nepoznal násilí smrti. Jako u maminky – "v nejhlubších útrobách země". Člověkem potrháný Boží Obraz musí být Stvořitelem znovu utkán v lůně – tentokrát zazáří Syn věrnou podobou Otcí o to jasněji. Stvořitelova ruka doprovodila Syna k nejzazšímu moři – Ježíš si ustlal v podsvětí, ale i tam byl Otec s ním. I tam – na druhém břehu za nejzazším mořem – je Bůh s námi. Kdo proti nám? Noe neztrácel čas a věrně plnil Boží příkazy a proplul zkázou světa do přístavu nového začátku. A co teprv, když plujeme s Ježíšem...

Vidím Zemi!

Snad se nám příliš často zdá, že Pán si vkladu spí na podušce na zádi, zatímco kolem běsní živly a bouří ovzduší, temné hlubiny hladově rozevírají jícen a záplava smrti už naplňuje naši lod'. Voláme na něj – a on vstal! Ještě že jenom "spal", i když byl ukřižovaný. Ale tím on zpevňuje tu vratkou lod' kříže, nejvratší ze všech bárek. Držme se toho prámu a nebojme se! Ježíš je Boží pravice, která třímá pevně kříž jako Mojžíš svou hůl, a vody smrti se rozestupují. Noe by měl právo se nám z nebe vysmát: Vždyť máte Kapitána, kterého poslouchá vítr i moře! Jenom jako posádka nezapomeňme na zásadní podmínku dobré plavby – bud'me svého Kapitána poslušni. Udělejme všechno přesně tak, jak nám to Pán přikáže. Následujme ho, bouře nebouře! Proslápl nám cestu močálem smrti.

Jan už ho vidí na břehu. Očima zarudlýma po probdělé noci bez úlovku toho muže nejprve nepoznal. Ale když se naplnilo jeho slovo jako síť rybami, rozpoznává "jitřní hvězdu". Petr se ani nesnaží kráčet po vlnách – vrhá se do vod a prodírá se jimi k Pánu života. Síť je plná radosti, jiskří tancem vysvobozených ryb. Učedníci vystupují na břeh. Hostina je dávno připravená – rybu a chléb sám Pán přichystal na oltářním ohni – čekají jen na jeho žehnající ruce, z nichž se nasýtí tolik hladových rybářů. Ale Pán chce nejprve vidět úlovek, je třeba ještě ho přepočítat. Pak teprve zasedneme a budeme vesele hodovat tváří v tvář svému Bohu na březích nového Jeruzaléma... A moře už nebude!

Beránkova svatební hostina je přichystána. Už je čas. Vzhůru na palubu!!!

To mi dal Pán v noci z 19. na 20. listopadu 2004.

Ondřej Prokop Vaněček

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

36. Proč vyznání víry začíná: „Věřím v jednoho Boha“?

Protože tvrzení „Věřím v Boha“ je nejdůležitější, je pramenem všech ostatních pravd o člověku a o světě a o celém životě každého člověka, který v něho věří.

37. Proč vyznáváme jednoho jediného Boha?

Protože On se zjevil izraelskému lidu jako Jediný, když řekl: „Slyš, Izraeli, Hospodin je jediný! (Dt 6,4) „Já jsem Bůh a jiného už není“ (Iz 45,22). Sám Ježíš to potvrdil: Bůh je „jediný Pán“ (Mk 12,29). Vyznávat, že Ježíš a Duch svatý je také Bůh a Pán, nezavádí vůbec žádné rozdělení do Jednoho Boha.

38. Jakým jménem se Bůh zjevuje?

Bůh se zjevuje jako živý Bůh, „Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův“ (Ex 3,6). Samému Mojžíšovi Bůh zjevuje své tajemné jméno: Já jsem Ten, který Jsem (VHWH). Nevýslovné jméno Boha bylo již ve Starém zákoně nahrazováno slovem *Pán*. Tak v Novém zákoně Ježíš, nazývaný Pán, se jeví jako pravý Bůh.

39. Pouze Bůh „je“?

Zjevením svého jména dává Bůh poznat bohatství svého nevýslovného tajemství: On jediný je, odvždy a navždycky, Ten který přesahuje svět a dějiny. On učinil nebe i zemi. Je to věrný Bůh, vždy blízko svému lidu, aby ho zachránil. Je svatý „par excellence“ (po výtce), „bohatý milosrdenstvím (Ef 2,4), vždycky ochotný odpouštět. Je to duchovní, transcendentní, všemohoucí, věčné, osobní dokonalé Bytí. Je pravda a láska.

„Bůh je nekonečně dokonalé bytí, a to je Nejsvětější Trojice“ (sv. Toribio de Mongrovejo).

41. V jakém smyslu je Bůh pravda?

Bůh je Pravda sama a jako takový se neklame a nemůže klamat. On „je světlo a tma v něm vůbec není“ (1. Jan 1,5). Věčný Syn Boha, vtělená Moudrost, byl poslán na svět, „aby vydal svědectví Pravdě“ (Jan 18,37).

42. Jakým způsobem Bůh zjevuje, že je láska?

Bůh se zjevuje Izraeli jako Ten, který má silnější lásku než nějaká matka ke svým dětem, než ženich ke své nevěstě. On sám v sobě „je láska“ (1 Jan 4,8.16), který se bezvýhradně a nezištně dává, který „tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna“ (Jan 3,16), aby se svět spasil skrze něho. Tím že poslal svého syna a seslal Ducha svatého, Bůh zjevuje, že je sám věčné sdílení lásky.

DUCHOVNÍ PRAXE

Stav milosti posvěčující

63. Kdo je v posvěčující milosti?

V posvěčující milosti je ten, kdo se nenachází v dědičném hříchu a v jakémkoli smrtelném hříchu osobním, a je tak Božím dítětem a dědicem Božího království.

64. Jak je nutná posvěčující milost?

Bez ní nemůže být žádný dobrý skutek záslužný.

Dobré skutky vykonané ve stavu smrtelného hříchu nejsou pro nebe záslužné, nejsou však docela bez užitku: zpravidla napomáhají, abychom dosáhli milosti obrácení.

Kdo se dopustil smrtelného hříchu nebo vážně pochybuje, zda je v posvěčující milosti, má se ihned snažit znovu ji získat dokonalou lítostí a svatou zpovědí, aby nepromarňoval své dobré skutky. Zvykněme si vzbuzovat dokonalou lítost pokaždé, když začínáme něco důležitého.

Pouť do Santiaga de Compostela

V sobotu 11.3.2006 navštívil naše společenství náš bývalý farník-ministrant bratr Ondřej Bonaventura Čapek a dva jeho souputníci, aby nám vyprávěli o své pouti do Compostely. Bylo to sdařilé setkání, ze kterého uveřejňujeme několik obrázků. Všem třem poutníkům upřímně „zaplat’ Pán Bůh“.

Druhé pokračování poutního deníku:

17.8.

Ráno nás z města vyprovodí místní kvardián, který byl donedávna zodpovědný za misie v celém řádu, měl na starosti poutě do Svaté Země a 20 let žil v Japonsku. Poprvé vidíme na cestě moře. Poobědváme, co jsme dostali u bratří a děláme tentokrát polední meditaci nad Matoušem. Cestou

potkáváme několik spolupoutníků, mezi nimiž je nejzajímavější jeden Francouz, který šel z Francie (z Vézelay) přes Santiago na Konec země – *Finis terrae* a zpět jedinou poutní cestou – asi 4000 km. Večer dorážíme do krásného historického městečka Santillina del Mar, jdeme na mši, pomodlíme se breviář a za dobrodince a ty, které se modlíme (každý den za někoho) a vyžebáme v jedné restauraci trochu chleba (+salám) a jdeme spát.

18.8.

Večer jsme zjistili, že jsou ve městě klarisky a tak je ráno jdeme pozdravit. Nejprve sestra na vrátnici nerozumí, co chceme a když vysvětlíme, že jsme je přišli jen pozdravit a že jsme z Prahy, která není v Jižní Americe, ale že to je tam jak mají pravou sošku *El nino Jesus* (to je Jezulátko), vyvine se z toho nakonec krásné setkání. Ze sester vyzařuje úžasná radost. Bohužel nemají už moc vlastního dorostu a tak nové sestry přicházejí většinou z Indie. Pak společně zazpíváme a sestry se zeptají, jestli něco nechceme a to my zase, že chleba a jdeme dál.

Dnes máme odpočinkovější den a tak urážíme necelých 20 km. Kolem 18.00 procházíme vesnicí s názvem La Iglesia (což znamená Kostel, nebo Církev), kde zrovna bude začínat mše. Rádi toho využíváme. Vlastně jsme ještě neměli den beze mše. Pak chvíli hledáme cestu, vycházíme na kopec a vidíme veliký klášter. Jdeme poprosit o trochu chleba a dají nám i mléko, kafe a marmeládu a nechají nás tam přespát. Je to klášter bosých karmelitek z provincie od dítěte Ježíše (*El nino Jesus*). Večer se pomodlíme s kytarou a koukáme na *Atlantik*. Boží dobrota i lidská je velická.

19.8.

Vstáváme o šesté a zjišťujeme, že noc pod střechou byla opravdu Boží prozřetelnost, protože venku dost pršelo. Máme rozjímání, ranní chvály a mši společně s bosými karmelitkami, což se člověku jen tak nepoštěstí. Po rozloučení scházíme k moři. Počasí je dnes příjemně chladné pro pochod. Celé tři dni se živíme po cestě ostružinami, které jsou lahodné a je jich dostatek. Také jsme v jednom hotelu prosili o starý chleba a nabízeli jsme práci a mile nás obdarovali, že si dnes vystačíme. Večer jsme se vykoukali v řece a zabydli na staré železniční zastávce. Teď se jdeme ještě pomodlit za dobrodince a blízké, ty co nás prosili o modlitbu a za sebe navzájem. Bohu díky za krásný den.

20.8.

Protože zjišťujeme, že máme mírný skluz, přidáváme na tempu a vyrážíme na město Llanes. Cesty od začátku jsou značeny žlutými šipkami a od minulého stanoviště i santiáagskými mušlemi ukazujícími směr. K obědu jsme dostali jednu velkou bagetu, kterou dáme se salámem z domova. Dnes jdeme většinu cesty po silnici, což je dost únavné, ale nakonec docházíme do Llanes a máme v nohách 29 km. Jdeme si vyžebrot jídlo na večer a zítra a jdeme na mši. Za městem se utáboříme v opuštěném přístřešku uprostřed pole. Pán Bůh se zase postaral.

21.8.

Ještě jsem zapomněl včera dodat, že jsme plynule přešli z kraje Cantabrie do Asturie. Dnes je neděle, tak slavíme: spíme dýl, máme víc jídla a vyrážíme až kolem jedenácté. Jdeme asi jen 10-12 km kolem jednoho zničeného kláštera San Antolin, vypereme si a kolem 18.00 se utáboříme, pomodlíme, uvaříme a jdeme spát. Moře nám dnes nevyšlo. Bohu díky.

Poznáváme naše farníky

Začátkem dubna oslavila 65. narozeniny naše obětavá farnice, paní **Anna Krížovská**. Díky především jí probíhají liturgické slavnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého po technické stránce dokonale. Připravuje vše k důstojnému slavení Nejsvětější oběti a jejím krásným teple hnědým očím neunikne sebemenší nepatřičný detail. Krásným zvučným hlasem doprovází v hlubokém soustředění bohoslužby a strhuje k témuž i své okolí. A že má velký smysl pro humor? To je takový přídavek, kterým udržuje všechno a všechny v patřičné poloze.

K jejímu jubileu jí přejeme hodně zdraví a síly, aby nadále mohla sloužit Bohu k radosti nás všech, jejích spolufarníků. Svůj dík vyjádříme v modlitbách.

Naši světci

Sv. Pius V. – papež

Vlastním jménem Antonio Michele Ghisleri (Michele je řádové jméno) se narodil r. 1504 v Bosco Marengo v Lombardii v Itálii. Pocházel ze zchudlé šlechtické rodiny a v dětství si vydělával jako pastýř. Vstoupil do dominikánského řádu, kde dostal dobré vzdělání a naučil se opravdové a asketické zbožnosti. Studoval také na univerzitě v Bologni a r. 1528 byl vysvěcen na kněze. Pak 16 let vyučoval filozofii a teologii. Přitom dělal v řádu novicmistra a byl převorem několika konventů. Sám byl příkladem ducha pravé zbožnosti, postil se, konal pokání, trávil dlouhé hodiny v meditaci a modlitbě, cestoval bez pláště dlouhé hodiny v tichosti anebo mluvil se svými společníky o věcech Božích.

R. 1556 se stal biskupem v Sutri. Pro svou horlivost proti bludnému učení byl jmenován inkvizitorem v Lombardii. V r. 1557 byl jmenován kardinálem a pověřen funkcí generálního inkvizitora celého křesťanstva. V r. 1559 byl přeložen do Mondovi, ale často byl zván do Říma na různé porady. Papeže Pia IV. kritizoval za jeho nepotismus. Po smrti Pia IV. v r. 1562 byl na návrh sv. Karla Borromejského zvolen papežem.

Bylo to období po Tridentském koncilu, který skončil r. 1563, a kdy se dekrety koncilu měly uvádět v život. A. Franzen v Malých dějinách církve píše: „K opravdovému církevnímu reformátorovi patří charisma světce. Jen světec má sílu snášet záplavu lidské ubohosti a nabízet ji v oběť Bohu. Je ochoten trpělivě nést kříž slabostí a chyb svých bližních a při tom na nich neztroskotat. Ve století po Tridentském koncilu se setkáváme s četnými velkými světci... Na papežském stolci byl po 300 letech opět světlem Pius V.“

Svůj pontifikát zahájil tím, že v den korunovace nerozhazoval mince lidu, jak bývalo zvykem, ale daroval bohaté almužny chudým. Jeho zbožnost zvolením za papeže nepolevila. Přes tíhu svého úřadu meditoval aspoň dvakrát denně vkleče na kolenu před Nejsvětější Svátostí. Navštěvoval nemocnice, utěšoval nemocné a připravoval je na smrt. Říká se, že jeden anglický šlechtic se obrátil na víru, když ho viděl líbat nohy žebráka, pokryté boláky.

Z papežského dvora odstranil nádheru. Do sboru kardinálů jmenoval zbožné muže. Dbal na to, aby biskupové sídlili ve své diecézi. Jmenoval komisi, která dohlížela na vzdělání a odívání kněží. Trpělivě naslouchal chudým, těšil je a finančně podporoval.

Tridentský koncil požadoval, aby byl vydán jasný a úplný text, který by shrnul křesťanskou víru. Redakce byla svěřena bratrům dominikánům a Katechismus byl vytištěn r. 1566. Římský breviář byl vydán r. 1568 a Misál r. 1570.

Pius V. se snažil zlepšit mravy lidu v městě Římě, potíral žebrotu a klení, zakázal býčí zápasy. I když neměl velké sklony k řízení státu, neopomněl k prospěchu občanů dát vydláždít ulice, postavit akvadukty, podporoval zemědělství, opravil hradby a pod.

Hlavní snahou jeho pontifikátu byl boj proti protestantským refomačním tendencím a, to je neméně důležité, proti tureckým výbojům. Na jeho popud se po dobytí Kypru Turky sjednotila loďstva papežského státu, Španělska a Benátek a v bitvě u Lepanta r.1571 zničila turecké loďstvo. Tím bylo Středomoří zbaveno tureckého nebezpečí, Turci ovšem pokračovali ve svých výbojích na pevnině, na Balkáně, a starosti s nimi se táhly ještě velmi dlouho.

V době lepantské bitvy papež Pius V. jednal se zástupci šlechty. Náhle vstal, otevřel okno a zavolal: "Konec jednání. Pojdme poděkovat Bohu za vítězství benátského loďstva." Na památku této události byl zaveden svátek sv. Růžence. Do Loretánských litanií přidal invokaci "Pomocnice křesťanů".

Ještě dnes obdivujeme jeho zbožnost, čínorodost a horlivost, s jakou vykonal nesmírně mnoho. Ale nejen obdivujeme, ale i uctíváme tohoto papeže jako světce.

Papež Pius V. zemřel v r. 1572, blahoslaveným byl prohlášen r. 1672 a kanonizován papežem Klementem XI v r. 1712. Je pohřben v bazilice Santa Maria Maggiore.

VELIKONOCE V KOŠÍŘÍCH

Květná neděle

kostel sv. Jana. N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Zelený čtvrtek

kostel sv. Jana N.

17,30

Velký pátek

Nejsv. Trojice

15,00 křížová cesta

kostel sv. Jana N..

17,30

Vigilie Vzkříšení

kostel sv. Jana. N.

20,00

Boží hod velikonoční

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Velikonoční pondělí

kostel sv. Jana N.

9,00

Nejsv. Trojice

11,00

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

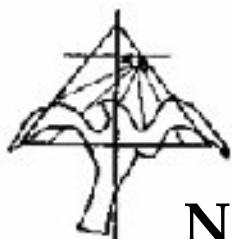
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Květen

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Děti dostaly otázku: „Jak dlouho se Vzkříšený Kristus zjevoval po svém Zmrtvýchvstání?“

Ty, které se pravidelně účastní bohoslužeb s tím nemají problémy. Věděly, že po čtyřiceti dnech Pán vstupuje do nebeské slávy, protože ve čtvrtek mezi šestou a sedmou velikonoční nedělí, čtyřicet dní po Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně slavíme **Nanebevstoupení Páně**. Liturgické slavení je v tomto případě podloženo biblickou zprávou ze Skutků apoštolů, kde evangelista Lukáš píše svému příteli Theofilovi hned na začátku této knihy o životě zrozené a rostoucí církve: „...jim (apoštolům) také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, **po čtyřicet dní** se jim dával spatřit a učil je o království Božím.“ /Sk 1,3/

Letošní slavení tohoto posledního a definitivního Ježíšova zázraku připadá na čtvrtek 25. května.

Kristovo tělo bylo oslaveno hned v okamžiku jeho zmrtvýchvstání, jak to dokazují nové nadpřirozené vlastnosti, jež má jeho tělo od té doby trvale. Avšak během čtyřiceti dní, kdy s učedníky důvěrně jí a pije a učí je o království, zůstává jeho sláva ještě zahalena vnějšími rysy obyčejného lidství.

Poslední Ježíšovo zjevení končí nezvratným vstupem jeho lids: „tví do božské slávy, symbolizované oblakem a nebem, jak o tom čteme dále v Sk 1,9 **„Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel.“** Později se už jen jednou zcela výjimečně, ukáže Pavlovi jako „nedochůdčeti“ (1 Kor 15,8) v posledním zjevení kterým Pavla ustanovuje apoštolem.

To, jak je v té době sláva Zmrtvýchvstalého zastřena, vysvětluje z tajemného výroku k Marii Magdaléně: „Ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: „vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu“ (Jan 20,17). To ukazuje, jak rozdílně se projevuje sláva vzkříšeného Krista a sláva Krista povýšeného na pravici Otce. Událost Nanebevstoupení, současně historická i přesažená, označuje přechod od jedné ke druhé. /KKC 659-660)

Pro Krista-Bohočlověka znamenalo nanebevstoupení zakončení vykupitelského díla a začátek nebeské slávy, do které Bůh díky Kristu přijímá lidskou přirozenost. Vykupitelské dílo Kristus zahájil svým vtělením. Mezi završením a začátkem tohoto díla je patrná souvislost. Nanebevstoupení zůstává úzce spojeno se sestoupením z nebe, které se uskutečnilo vtělením. Pouze ten, který „vyšel od Otce“, se může k Otci navrátit: Kristus. „Nikdo nevystoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka“ (Jan 3,13). Lidstvo ponechané svým přirozeným silám nemá přístup do „Otcova domu“ (Jan 14,2), do Božího života a jeho blaženosti. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme spojeni v téže slávě tam, kam nás předešel on, jako naše Hlava a jako Prvorozený. /KKC 661/

Pán Ježíš plní svůj slib daný během jeho působení na zemi: „Já, až budu ze země vyvýšen potáhnu všechny k sobě“ (Jan 12,32). Vyzdvižení na kříž znamená a ohlašuje

vyvýšení nanebevstoupení a je jeho počátkem. Ježíš Kristus, jediný kněz nové a věčné smlouvy, „nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, ... ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha“ (Žid 9,24). V nebi vykonává Kristus své kněžství bez přestání, „proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval“ (Žid 7,25). Jako „velekněz budoucích hodnot“ (Žid 9,11), je středem a hlavním představitelem liturgie, která oslavuje Otce na nebesích./KKC 662/

Důsledkem Kristova Nanebevstoupení je také jeho **usednutí po pravici Otce**. Toto vyjádření nacházíme na několika místech Písma. Evangelista sv. Marek píše: „...byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží.“/Mk 16,19/ Podobné sdělení je ve Sk 2,33: „Byl vyvýšen na pravici Boží“. Svatý Jan Damašský podává k tomuto obraznému vyjádření toto vysvětlení: „Pravici Otce rozumíme slávu a čest Božství, kde ten, který existoval jako Boží syn přede všemi věky jako Bůh a soupodstatný s Otcem, tělesně usedl poté, co se vtělil a co bylo jeho tělo oslaveno.“ /De fide orthodoxa, 4,2,2: PG 94, 1104D/

Sedět po pravici Otce znamená zahájení Mesiášovy vlády, splněné vidění proroka Daniela o Synu člověka: Od věčného Boha, „byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno“ (Dan 7,14). Od této chvíle se apoštolové stali svědky jeho království, které „bude bez konce.

Na nebesa Pán vstoupil vlastní mocí, aby i jako člověk vešel do své slávy, aby seslal církvi svatého Ducha, byl naším prostředníkem a přímluvcem u Otce a konečně, aby i nám otevřel nebe a připravil tam místo.

Jeho nanebevstoupení je tedy zárukou našeho věčného života v našem pravém domově. Poučuje nás hlavně o tom, že „zde nemáme trvalý domov“ (Žid 13,14).

Zde na zemi se člověku otevírají mnohé a velké možnosti uplatnění, vyniknutí a úspěchu a uspokojení smyslových i duševních tužeb. To vše však hasne a bledne, pokud se smrt stává definitivním ukončením lidského života. I ve zkouškách a utrpení chybí skutečná a opravdová útěcha při myšlence na trvalý zánik. Jako východisko a jediná úleva se pak nabízí ukončení útrap nejrůznějšího druhu. Naděje na nebeský domov však pozvedá člověka v jakékoli situaci k pravému zaměření v jistotě a útěše, aby smýšlel podle slov apoštola Pavla: „Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě.“ (Kol 3,1-4)

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Květen 2006

1. pondělí	Sv. Josefa, Dělníka
2. úterý	Svátek Přenesení ostatků sv. Norberta, biskupa
3. středa	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
4. čtvrtek	Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
6. sobota	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7. neděle	4.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
8. pondělí	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
12. pátek	Svátek VÝROČÍ POSVĚCENÍ KATEDRÁL
13. sobota	Panny Marie Fatimské
14. neděle	5.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
16. úterý	POUTNÍ SLAVNOST SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA
18. čtvrtek	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20. sobota	Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
21. neděle	6.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
22. pondělí	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
24. středa	Sv. Heřmana Josefa, kněze premonstrátského řádu
25. čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Svatý Jan
Nepomucký

26. pátek	Památka sv. Filipa Netuho, kněze
27. sobota	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
28. neděle	7.NEDĚLE VELIKONOČNÍ
30. úterý	Památka sv. Zdislavy
31. středa	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

- **V měsíci květnu se před bohoslužbami modlíme růženec s krátkou mariánskou pobožností.**
- **Biblické katecheze na téma: „Život Pána Ježíše“** budou pokračovat v **sobotu 6. a 20. května** ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.
- **V sobotu 13. května bude po večerních bohoslužbách další promítání filmu ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Poutní slavnost se uskuteční v úterý 16. května v kostele sv. Jana Nepomuckého od 17,30 hod.** s tradičním programem: slavení eucharistie, uctění ostatků našeho patrona a přátelské popovídání s malým občerstvením na louce před kostelem.
- **Poutní výprava do Znojma a kláštera Louky se uskuteční v sobotu 27. května.** Sraz účastníků k odjezdu je v 6.00 hod. u kostela sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne 21.04.2006 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní : P. Lohelius, MUDr E. Horáková, Jan Nekula, Ing František Gregorovič a Stanislav Dobeš

Program : 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Farní činnost a aktivity

Ad 1. P. Lohelius informoval o jednání s p Habětínem ohledně GO varhan u Nejsv. Trojice. Vše je na dobré cestě, jen menší komplikace administrativního rázu snad zahájení prací poněkud pozdrží. Termín realizace celé akce nejpozději do konce letošního letního období však není ohrožen.

Drobná stavební údržba kostelů firmou pana stav Kuhna bude rovněž provedena v průběhu následujících měsíců po dohodě majitele firmy se Správou naší farnosti.

K vytápění kostelů informoval předseda o jednání s firmami ASKOM Brno, KRES Tábor a o předložených prospektech vč ceníků. Bylo rozhodnuto prohlédnout ještě dílo moravské fy I.T.I. Works ve vojenském kostele sv Jana Nepomuckého na Hradčanech do příští schůze výboru. Poté bude rozhodnuto, které firmě provedení zadáme.

Ad 2. K navrácení velkého kříže do niky při vstupu ke kostelu sv Jana bylo dohodnuto, že aktivisté z řad našich mladých kříž přenesou do prostoru před kaplí Božího hrobu, kde jej příslušní pracovníci prohlédnou, zrestauroují a impregnují proti vlivu počasí. Mezitím pan Zlámal provede vymalování niky a připraví úchyty k zavěšení kříže. Současně bude provedena kontrola funkčnosti dvou osvětlovacích těles v tomto prostoru, aby kříž mohl být v zimním období ve večerních hodinách osvětlen.

Ad 3. K dřívějšímu návrhu farní výpravy do kláštera jezuitů u sv Ignáce v Praze, v neděli 18. června, sdělil P. Lohel, že se jí s námi pravděpodobně spoluzúčastní náš rodák P. Jan Dlouhý, který v uvedenou neděli bude spolu s ním koncelebrovat mši sv u sv Jana.

Přednášku o aktuálních otázkách, projednávaných v našich zákonodárných sborech, slíbil přednést poslanec za KDU-ČSL MUDr. Vladimír Říha. Přednáška bude v aule u sv Jana v sobotu 20. května po večerní mši sv.

K přednáškové činnosti sdělil ještě předseda, že svoji účast přislíbil také známý poslanec JUDr. Jiří Karas a na návrh Ing. Gregoroviče vystoupí též stav Jan Havel s tematikou protikomunistického odboje. Termíny jejich vystoupení budou s nimi ještě projednány a s dostatečným předstihem oznámeny.

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 12. května na obvyklém místě a v obvyklou dobu.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Naši světci

Sv. Filip a sv. Jakub. – apoštolové (svátek 3. května)

Filip, tak jako Petr a Ondřej a synové Zebedeovi, pocházel z Betsaidy na břehu Genezaretského jezera. Byl učedníkem Jana Křtitele a byl u toho, když Jan nazval Ježíše beránkem Božím. Druhého dne, když se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje, vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“. Potom Filip k Ježíšovi přivedl ještě Natanaela (Jan 1,35-51). Je při zázračném nasycení pěti tisíců (Jan 6,1-15) a obrací se na Pána: „Pane, ukaž nám svého Otce.“ Ježíš se pak s jemnou výtkou rozhovoří o svém vztahu k Otci. (Jan 14,8-13).

Osudy apoštola Filipa po Nanebevstoupení jsou známy z křesťanských pramenů z 2.stol. Při tom mohlo dojít k záměně s jáhnem Filipem. Apoštol Filip působil v Hierapoli ve Frýgii v Malé Asii, kde zemřel mučednickou smrtí se svými dvěma dcerami. Jiné podání hovoří o jeho apoštolátu mezi Skyty na území dnešní Ukrajiny.

Svatý Jakub

Jakub, zvaný Jakub Menší, (na rozdíl od Jakuba Většího, syna Zebedeova, bratra Jana) je v seznamech apoštolů uváděn jako Jakub Alfeův, t.j. syn Alfeův.

Již od 2. století se předpokládá, že je totožný s Jakubem „bratrem Páně“, který byl předním mužem v jeruzalémské křesťanské obci, později jejím představeným (biskupem).

Toto spojení je založeno na svědectví sv. Pavla, který píše: „Zůstal jsem u Petra dva týdny. Nikoho jiného z apoštolů jsem neviděl, jen Jakuba, bratra Páně“ (Gal 1,19). V prvním listě Korintským připomíná sv. Pavel, že Ježíš se po Zmrtvýchvstání zjevil Jakobovi (1 Kor 15,7). Činnost sv. Jakuba se připomíná na několika místech ve Skutcích apoštolů.

Zachoval se jeho list, který je zařazen do kánonu Nového Zákona. Všeobecně byl uznán ve 4. století, ale už před tím byl přijímán význačnými osobnostmi, jako např. Klementem Římským a Origenem, který ho nazval „List sv. Jakuba“. Jeho nejvýznamnější

výrok zní: „Víra bez skutků je mrtvá!“ Je to odezva Ježíšova učení, že láska k Bohu se musí projevit skutky lásky k bližnímu.

Josephus Flavius píše, že Jakub byl r. 62 ukamenován na popud velekněze Annáše II. Podle sv. Řehoře Tourského (6.stol) byl pohřben na Olivetské hoře.

Slavíme tedy svátek apoštolů, dvou z Dvanácti. Jsou to ti, kteří byli při Poslední večeři a kteří uviděli vzkříšeného Krista. Byli s Ježíšem při jeho Nanebevstoupení a přijali Ducha svatého.

A jak došlo k tomu, že jejich svátek slavíme stejný den? V 6. století byly do nově postaveného chrámu v Římě, dnešní baziliky svatých dvanácti Apoštolů, slavnostně uloženy jejich ostatky. Od té doby mají společný svátek.

Podle Internetu (Cath. encycl. a j.), L.Simajchla: Cestou do Emauz, P. Arrighiniho: Dvanácti(slov.), J.Heyduka: Svatí církv.roku.

M.P.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

43. Co vyžaduje víra v jediného Boha?

Věřit v Boha Jediného vyžaduje: uznat jeho velikost a velebnost; žít ve stálém díkuvzdání; vždycky mu důvěřovat i v protivenstvích; uznávat jednotu a důstojnost všech lidí; správně užívat věci, které stvořil.

44. Jaké je ústřední tajemství víry a křesťanského života?

Ústředním tajemstvím víry a křesťanského života je tajemství Nejsvětější Trojice. Křesťané jsou křtěni ve jménu Otce i syna i Ducha svatého.

45. Může pouhý lidský rozum poznat tajemství Nejsvětější Trojice?

Bůh zanechal nějakou stopu svého trinitárního Bytí ve stvoření a ve Starém zákonu, avšak intimnost jeho Bytí, jako svaté Trojice tvoří nepřístupné tajemství pro pouhý lidský rozum a také pro víru Izraele, před vtělením Božího Syna a sesláním Ducha svatého. Toto tajemství zjevil Ježíš Kristus a je pramenem všech ostatních tajemství víry.

46. Co nám Ježíš Kristus zjevuje z tajemství Otce?

Ježíš Kristus nám zjevuje, že Bůh je „Otec“, nejen jako Stvořitel vesmíru a člověka, nýbrž především protože od věčnosti plodí ve svém lůně Syna, který je jeho Slovem „odleskem jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty“ (Žid 1,3).

47. Kdo je Ducha svatý, jehož nám zjevil Ježíš Kristus?

Je to třetí Osoba Nejsvětější Trojice. Je Bůh, jeden a rovný Otci i Synu. „Vychází z Otce“ (Jan 15,26), který je počátek bez počátku, je prapůvodem celého trinitárního života. A vychází také ze Syna (*Filioque*) skrze věčný dar, který Otec dává Synu. Duch svatý, seslaný Otcem a vtěleným Synem, uvádí církev „do poznání celé pravdy“ (Jan 16,13).

48. Jak církev vyjadřuje svou trinitární víru?

Církev vyjadřuje svou trinitární víru tak, že vyznává jednoho Boha ve třech osobách: Otce, Syna a Ducha svatého. Tři božské osoby jsou jeden jediný Bůh, protože každá z nich je totožná s plností jedině a nerozdílné božské přirozenosti. Božské Osoby jsou mezi sebou skutečně odlišné ve vztazích, které je spojují navzájem: Otec plodí Syna, Syn je plozen Otcem, Duch svatý vychází od Otce i Syna.

49. Jak působí Božské Osoby?

Božské Osoby jsou neoddělitelné ve své jedinečné podstatě a jsou také neoddělitelné ve svém působení: Trojice má jedině a totožné konání. Avšak v jediném božském působení každá Osoba je přítomna, podle způsobu, který je jí vlastní v Trojici.

„Ó můj Bože, Trojice, které se klaním...uklidni mou duši: učiň z ní své nebe, svůj milovaný příbytek a místo svého odpočinku. Kéž tě nikdy nenechám samu, nýbrž ať jsem tam, se vším, co jsem, celá bdělá ve své víře, celá adorující, celá obětovaná tvé stvořitelské činnosti“ (blah. Alžběta od Nejsv. Trojice).

„Lidský život pramení z Boha, je jeho darem, jeho obrazem i stopou, účastí na jeho životodárném duchu. Proto jediným Pánem tohoto života je Bůh: člověk o něm nemůže rozhodovat podle své libovůle.“

Papež Jan Pavel II.: Evangelium vitae

V dnešní době, kdy ve jménu práva a svobody žen rozhodovat o svém životě a životě svého nenarozeného dítěte je denně mařeno tolik lidských životů, září příkladem žena, která svůj vlastní život vědomě obětovala za život svého nenarozeného dítěte. Žena, která zemřela pro život, která milovala až do krajnosti. Touto ženou je italská lékařka, matka 3 dětí, která zemřela krátce po porodu čtvrtého dítěte, kdy dala přednost novému životu před svým vlastním životem. Novodobá svěťice, kterou beatifikoval a posléze i kanonizoval v minulém století papež Jan Pavel II. - svatá **JANA BERETTA MOLLA**.

Jana se narodila 4. října 1922 jako desáté ze 13 dětí v městečku Magenta, 15 kilometrů severně od Milána. Rodiče svým křesťanským příkladem a výchovou vytvořili předpoklady k tomu, aby jejich děti dobře sloužily Bohu a bližním. Dva synové a dvě dcery se věnovali medicíně, jedna dcera farmacii, 3 další děti se staly inženýry a dva synové byli vysvěceni na kněze.

Jana vystudovala medicínu a po promoci v listopadu 1949 rozšířila svou aprobaci všeobecné medicíny a chirurgie a zakončila v r. 1952 ještě úspěšně studium pediatrie. Otevřela si vlastní ordinaci, kde pracovala až do své předčasné smrti. Své povolání považovala za poslání a chtěla sloužit lidem všemi dary a schopnostmi, které dostala od Boha a které rozvíjela po dlouhé roky studia.

Jana dlouho zápasila o své poslání. Tři její sourozenci se rozhodli pro kněžství nebo řeholní život. Neměla by i ona zcela darovat svůj život Bohu a stát se laickou misionářkou u těch

nejpotřebnějších? Dva její dva bratři postavili v brazilském Maranhao nemocnici., nemohla by tam i ona jako lékařka vykonat mnoho dobrého, více než v rodné Itálii? Janina sestra Virginie, která s ní studovala na stejné fakultě, již pracovala v leprosiáriu v Indii, neměla by i Jana jít na misie? Jana se hodně modlila o světlo pro rozhodování o dalším povolání, pro lepší poznání Boží vůle. V rozhodnutí jí pomohl její duchovní vůdce, který ji uvedl na myšlenku založení vlastní křesťanské rodiny, takové, ve které ona sama vyrůstala. Zpovědník jí radil: "Založ vlastní rodinu, potřebujeme naléhavě dobré matky." Jana přijala tato slova jako poselství od Boha, i když se velmi těžko vzdávala svého misionářského snu. Položila tuto oběť k nohám Ukřižovaného a čekala na znamení od Boha, co má dále dělat. Na svátek Neposkvrněného početí 8.prosince 1954 se na primici jednoho novokněze setkala s inženýrem Petrem Molla, kterému o rok později, 24.září 1955, ve stejném kostele, ve kterém byla před 33 lety pokřtěna, slíbila manželskou věrnost. V listopadu 1956 se šťastným manželům narodil první syn Petr Ludvík, o rok později dcera Maria Zita a v roce 1959 třetí dítě Laura. Jana vřelou milovala svého manžela Petra a své děti a přitom nepřestávala vykonávat své povolání lékařky, které pro ni znamenalo zvláštní formu duchovní péče. „Máme možnosti, jaké kněz nemá. Náš úkol není splněn, když léky již nepomáhají. Je zde duše, která musí být přivedena k Bohu a slovo lékaře má velký vliv. Každý lékař má nemocného odkázat na kněze. Jak moc potřebujeme katolické lékaře. Tak jako se kněz může dotknout Ježíše, tak se my lékaři dotýkáme Ježíše v těle nemocných, chudých nebo bohatých, mladých nebo starých. Kéž by byl Ježíš viditelný uprostřed nás. Kéž by našel mnoho lékařů, kteří se mu odevzdají.“. V těchto myšlenkách je vyjádřena Janina vysoká lékařská etika a postoj zcela proniknutý vírou.

Jana, matka 3 dětí, toužila po dalším, čtvrtém dítěti. Její touha se vyplnila v srpnu 1961, ale znásobily se zároveň zdravotní problémy, kterými trpěla již při třetím těhotenství. Ve druhém měsíci se v děloze objevil nádor, který rychle rostl a ohrožoval život dítěte. Janě bylo od začátku jasné, že se musí udělat vše pro záchranu dítěte. V prosinci 1961 podstoupila operaci s tím, že žádala chirurga i manžela Petra, dojde-li k rozhodování o záchraně života matky nebo dítěte, aby byl zachráněn život dítěte. Operace dopadla dobře, nádor byl odstraněn, dítě se v matčině těle dobře

vyvíjelo. Nicméně Janiny problémy přetrvávaly, dostavily se i velké bolesti a Jana dobře znala svou prognózu: naděje na přežití matky byla 10%. Den porodu byl stanoven na velikonoce 1962 a Jana opětovně opakovala svou prosbu o přednostní záchranu života dítěte. Na Velký pátek přišla Jana do porodnice a po dlouhém a bolestivém porodu přišla na Bílou sobotu na svět zdravá holčička, které otec Petr dal na památku matky a manželky jméno Jana Emanuela. Po týdnu velkého utrpení, v sobotu velikonočního oktávu, 28. dubna 1962 Jana Berretta Molla za přítomnosti manžela Petra a dalších členů rodiny ve svém domě umírá, když ještě naposled slyší z vedlejšího pokoje hlasy svých dětí.

Zpráva o smrti Jany se velmi rychle roznesla a k jejímu vystavenému tělu proudily davy lidí nejrůznějšího společenského postavení. Místní farář svědčil, že nikdy předtím nezažil tolik lidí u svatě zpovědi. Mnozí z nich hledali smíření s Bohem než vstoupili do domu zesnulé.

Když se později další lidé dovídali o příkladném životě a smrti Jany Beretta Molla, začali ji prosit o přímluvu v různých rodinných starostech. Došlo k vyslyšení modliteb a k několika nevysvětlitelným vyléčení, která Církev a odborní lékaři uznali za zázrak.

Jana Beretta Molla byla za 32 let po své smrti v dubnu 1994 blahořečena a 16. května 2004 byla papežem Janem Pavlem II. prohlášena za svatou. Svatořečení své manželky se zúčastnil na náměstí sv. Petra v Římě i dvaadvadesátiletý manžel Petr a dcera Jana Emanuela, za kterou její matka obětovala svůj život.

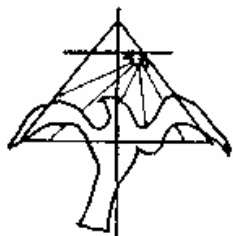
V květnu, nejkrásnějším měsíci roku, zasvěceném naší nebeské Matce, vzpomeňme v den druhého výročí kanonizace na tuto novodobou moderní světici a prosme ji, aby dala našim ženám sílu neodmítat dar nového života a s láskou a statečně nést radosti i oběti mateřství a výchovy další křesťanské generace.

Zpracováno z různých pramenů, zejména podle informačního materiálu ke svatořečení Jany Beretta Molla v Římě. Český překlad K. Blažkové vydalo Hnutí pro život, 2004

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Červen

Kristus – brána do tajemství Nejsvětější Trojice

(Jan 3,16-18)

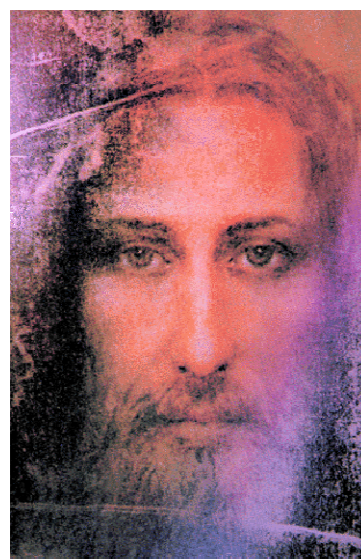

Proč je jeden Bůh právě ve třech osobách?
Proč není jen v jedné osobě nebo ve dvou
či více než ve třech osobách?

S takovými a podobnými otázkami se můžeme setkávat v našem okolí. Pro člověka je věroučná výpověď o jednom Bohu ve třech osobách opravdu tvrdým oříškem.

Mnozí nad tím mávnou rukou, jiní to považují za rozpor v podobě jedna se přece nerovná třem a hned považují takové pojetí Boha za bludné a nepřijatelné.

Někdy se snažíme překonávat tato velká nepochopení a nedorozumění různými analogiemi z přírodního řádu. Předkládáme některé trojiční modely. Poukazujeme například na trojí skupenství vody, odstupňování anorganické, rostlinné a živočišné říše nebo rozlišení prostoru pod zemí, na zemi a nad zemí. Po střízlivém pohledu však musíme doznat, jak umělé a velmi nedostatečné je toto srovnávání. Vždyť existuje mnoho jiných dvojčlenných nebo vícečlenných modelů v přírodě – např. dvojí pohlaví nebo čtyři základní světové strany atd.

*Ježíš Kristus –
rekonstrukce podle
Turínského plátna*

*Symbol Nejsvětější
Trojice*

A tak zjistíme, že je lépe takový postup pomocí přirozených příměrů opustit a vidět v trojičních modelech přírody nanejvýš vzdálené symboly či náznaky onoho velkého tajemství Trojjediného Boha.

Mnozí myslitelé nám již správně připomněli, že jde o pravdu danou Bohem samotným, pravdu tím pádem nadpřirozenou, tedy přirozenost přesahující nikoliv však protipřirozenou neboli nerozumnou, popírající zdravý rozum.

Je rozumnější ptát se, zdali nám Bůh tuto pravdu o sobě řekl sám a jestli ano, potom jak.

Vidíme, že On se sdělil této pravdy jakoby „počkal“. V dramatickém toku dějin vyvolaného Božího lidu takové sdělení výslovně nenacházíme ani např. vzhledem k Mojžíšovi, který s Hospodinem tolikrát rozmlouvá, jak to můžeme sledovat i v prvním čtení této slavnosti (Ex 34) ani v ústech proroků, která Bůh použil jako svá ústa.

Když došel čas „prozrazuje“ o sobě toto tajemství ústy svého Syna. Ježíš to dnes potvrzuje v rozmluvě s Nikodémem slovy: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Teprve v Ježíši nastává vhodná příležitost pro plnější zjevení jediného Boha v osobách Otce, Syna i Ducha svatého. Tím, že se Ježíš hlásí ke svému Otci a zároveň k Jeho i svému božství, tím, že představuje a slibuje Ducha svatého, se stává Branou – Dveřmi k poznání trojičního života Jednoho Boha.

V Janově evangeliu se Pán představuje jako Cesta, Pravda a Život (Jan 14,6). Je Cestou – Prostředníkem k věčnému cíli. Je však také jedinečnou Cestou k poznání nebeského Otce a Ducha svatého. Zvláště při slavení Eucharistie nás vede k Otci, jako Velekněz Nového zákona se za nás obětuje ve svém lidství. To je potvrzeno v listě Židům 10,5 ve slovech : „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravil jsi mi tělo“, kde tělo zastupuje Kristovu lidskou přirozenost, která nahrazuje starozákonní oběti. Kristova oběť smíru za naše hříchy, jeho oběť chvály, díky a proseb je zaměřena k nebeskému Otci. Když se do ní vložíme, můžeme Otce poznávat skrze Syna.

Encyklika zesnulého papeže Jana Pavla II. o Eucharistii nám také připomíná, že „Kristus nám skrze přijímání svého Těla a Krve předává také svého Ducha... Církev v eucharistické epiklesi prosí o tento božský Dar, původce každého dalšího daru... A v Římském misálu celebrant naléhavě žádá: „A nás všechny, kdo přijímáme jeho tělo a krev, naplň jeho Svatým Duchem, ať jsme jedno tělo a jedna duše v Kristu, našem Pánu“. Tak v nás Kristus darem svého těla a své krve rozmnožuje dar svého Ducha, vylitého již při křtu a daného jako „pečeť“ ve svátosti bířmování.“ (Ecclesia de Eucharistia, 17)

Pán Ježíš je Pravda a u něho také nacházíme pravdu o Trojičném Bohu. On je Život a v Něm také vstupujeme do života Nejsvětější Trojice zvláště v Eucharistii. Chceš co nejvíce vniknout do tajemství tohoto Boha? Chod' do kostela na mši svatou, dobře tuto bohoslužbu proživej a uvidíš!

Tato účast na posvátné liturgii by nás měla také poznamenat, proniknout a proměňovat. Ptáme-li se jak a k čemu, nacházíme odpověď ve slovech druhého čtení apoštola Pavla: „Žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji“. (2 Kor 13,11) Jde vlastně o důsledek nejen eucharistického slavení, ale každé trojiční modlitby, ať už jde o znamení kříže, chvalozpěv Sláva Otci i Synu i Duchu svatému nebo jinou modlitbu s tímto zaměřením. Máme se upevňovat v důvěrném spojení s Otcem skrze Syna v Duchu svatém, aby Bůh, dárce lásky a pokoje, byl skutečně s námi.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červen 2006

1. čtvrtek	Památka sv. Justina, mučedníka
2. pátek	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků První pátek v měsíci
3. sobota	Památka sv. Karla Langy a druhů, mučedníků
4. neděle	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
5. pondělí	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. úterý	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu
9. pátek	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. neděle	POUTNÍ SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
13. úterý	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
18. neděle	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
19. pondělí	Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21. středa	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22. čtvrtek	Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
23. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
24. sobota	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
25. neděle	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
27. úterý	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. středa	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29. čtvrtek	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30. pátek	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

- **Další katecheze na téma „Život Pána Ježíše podle evangelií“ se uskuteční v sobotu 10. a 24. června po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Poutní slavnost košířského farního kostela Nejsvětější Trojice bude v neděli 11. června.** Po mši sv. jsou všichni poutníci zváni na malé pohoštění u kostela. Odpoledne se uskuteční farní výprava tentokrát k jesuitům na Karlově náměstí, kde bude sraz účastníků v 15,00 před kostelem sv. Ignáce.
- **V neděli 18. června se můžeme těšit na milou návštěvu našeho košířského rodáka a nynějšího faráře ve Vlašimi Mgr. Ing. Jana Dlouhého.** Slíbil účast na nedělních bohoslužbách.
- **Výstav Nejsvětější svátosti oltární bude v kostele sv. Jana Nepomuckého od 22. do 25. června vždy denně od 16,30 do 17,30 hod. s následnou mší sv.**
- **Farní táborák bude ve čtvrtek 22. června po děkovné mši sv. za uplynulý školní rok v 17,30 hod.** Srdečně jsou zváni hlavně děti s rodiči a všichni farníci.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, ze dne 12. května 2006 u kostela Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Ing. Bobysud, Ing. Dráb, stav. Havel, Mgr. Hojek, MUDr. Horáková, Ing. Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti – údržba
3. Farní aktivity

Ad 1 Příprava GO varhan u Nejsv. Trojice probíhá. Firma pana Habětína připravuje potřebné administrativní podklady k získání souhlasu konsistoře. Průběh těchto příprav sleduje předseda.

Drobná údržba od fy stav. Kuhna se stále odkládá, bylo tedy rozhodnuto alespoň nejnaléhavější akce svěřit panu Zavřelovi.

K realizaci vytápění kostela sv. Jana vyzve předseda firmu I.T.I. Works z Brna, tj. vyvolá osobní jednání s předložením rozpočtu.

Předseda informoval o průběhu práce s navrácením původního kříže do niky u vstupu k sv. Janu. Skupina restaurátorů paní Vaji Hejdové již nastoupila. Současně s opravou kříže provede též impregnační nátěr misijního kříže a opravu jeho kamenného fundamentu. V průběhu těchto prací provede pan Zavřel vymalování niky a přípravu k zavěšení restaurovaného kříže na jeho místo a též opravu spárování dlažby a schodů v areálu sv. Jana.

Ad 2 Bylo podrobně jednáno o záležitosti závady v odpadu dešťové vody ze střechy u sv. Jana. Nejhorší situace je ve svodu procházejícím v levé stěně kaple Božího hrobu. Ing. Vít Bobysud navrhuje provést opravu zásadním způsobem tak, aby se poškozování stěny v této kapli již neopakovalo (zabudováním čistícího elementu do odpadního potrubí, ev. vytvořením čistící šachty), organizace opravy se ujme a o průběhu bude průběžně informovat. Po dokončení těchto prací bude kaple Božího hrobu vymalována.

Podobně též zajistí opravu okapu klempířem a sanaci havarijního stavu vstupní brány k domečku u Nejsv. Trojice provedením potřebné práce zednické.

K návrhu pořízení nových koberec k sv. Janu, podobných, jako byly nyní pořízeny do kostela Nejsvětější Trojice, bylo dohodnuto, že zjištění ceny jejich dodání a ev. dodávku zabezpečí Ing. Venda Dráb.

Ad 3 P. Lohel sdělil, že na svátek sv. Jana Nepomuckého v úterý 16. května bude mše sv. jako obvykle v 7,30 hod v kapli Nanebevzetí Panny Marie na Klamovce a potom v 17,30 hod slavnostní poutní bohoslužba u sv. Jana. Ke koncelebraci na této naší slavnosti pozve strahovského pana převora P. Bohuslava, pan opat Michael Pojezdný bude v té době na cestách mimo Prahu.

Z organizačních příčin bylo nutno změnit termín farní výpravy do kostela sv. Ignáce na Karlově náměstí. Tato výprava bude **v neděli 11. června**, tedy o týden dříve, než bylo uvažováno původně.

Zaznamenal

Stanislav Dobeš

Obrázky z pouti...

Jako obvykle na svátek sv. Jana Nepomuckého slavila se v jemu zasvěcenému kostelu v Košířích v Nepomucké ulici pout'. Koncelebrovanou poutní mši sv. sloužili *P. Jiří Pospíšilík* z břevnovského benediktinského kláštera a náš pan farář *P. Lohelius*. P. Jiří v poutní promluvě poukázal na aktuálnost světcova životního přístupu a neochvějnost jeho víry. Zdůraznil, že i v dnešním světě a našich životech by se měly uplatňovat tytéž principy víry a jejího důsledného žití až do případné oběti života tak jak tomu bylo u sv. Jana Nepomuckého.

Jako vždy naše známé a proslavené farnice připravily perfektní pohoštění a došlo i na blahopřání panu varhaníkovi, který nese jméno našeho českého národního patrona. Oběma Otcům děkujeme za slavnostní bohoslužbu, panu varhaníkovi za hudební doprovod, všem dobrovolníkům za úklid kostela, za vynikající bufet všem našim tvůrkyním dobrot a za kvalifikovanou obsluhu mužům, kteří se této službě s chutí ujali (ti ostatně vždycky vědí, kde je nejlépe se uplatnit!).

Naši světci

Sv. Alois Gonzaga, památka 21. června

Svatý Alois se narodil v r. 1568 v Castiglione v Itálii poblíž Mantovy v šlechtické rodině. Otec chtěl mít z prvorozeného syna vojáka, matka ho vychovávala ve zbožnosti. Jako chlapec byl poslán na medicejský dvůr do Florencie. Učil se dvornému chování a cizím řečem. Zároveň ale poznal i pokrytectví renesančního dvorského života a v deseti letech složil slib čistoty. Byl ovlivněn osobností sv. Karla Borromejského, od něhož přijal první svaté přijímání ve dvanácti letech. V r. 1581 odešel s otcem jako páže na španělský královský dvůr. Věnoval se tam studiu filozofie i teologie a zrálo tam jeho rozhodnutí vstoupit do Tovaryšstva Ježíšova, do řádu jezuitů. S tímto řádem se seznámil již dříve z knih sv. Petra Kanisia.

Musel však překonat prudký odpor otce proti vstupu do řádu. Po návratu do Itálie se v 17 letech zřekl práv prvorozeného šlechtického syna ve prospěch svého mladšího bratra Rudolfa. V roce 1585 vstoupil do jezuitského noviciátu v Římě. Po dvou letech složil řeholní sliby. Hned potom začal svá teologická studia.

Ve čtvrtém roce jeho studií vypukl v Itálii mor a hlad. Při péči o nemocné se nakazil a po asi třech měsících nemoci zemřel 21. června 1591 ve věku 23 let. V nemoci ho ošetřoval další jezuitský světec sv. Robert Bellarmin a ten pak dosvědčoval svatost sv. Aloise. Sv. Alois byl prohlášen za blahoslaveného Řehořem XV v r. 1621 a kanonizován Benediktem XIII v r. 1726. Jeho ostatky jsou pochovány v kostele sv. Ignáce v Římě.

V době nemoci psal své matce dopisy plné citu, lásky a odvahy. Ukažme si malý úryvek : „Proto, vznešená matko, se musím velmi radovat, protože Tvou zásluhou mi Bůh ukázal pravé štěstí a osvobodil mě od strachu, že ho ztratím. Svěřuji se Ti, vznešená paní, že při meditaci o božské dobrotě – o moři, které nemá dna ani hranic, má mysl bloudí. Neumím si představit, jak Pán hledí na mou malou a krátkou námahu a dává mi za odměnu věčný odpočinek a z nebe mě zve ke štěstí, které jsem dosud hledal s nedbalostí, a nabízí mně, který jsem prolil příliš málo slz, takový poklad, který je odměnou velkého úsilí a pláče.“

Je patronem mladých, zejména studentů. Je i patronem proti moru. Zobrazován je jako jezuita v sutaně s rochetou, často spolu s ostatními světci jezuitského řádu. Mívá u sebe lilii, kříž, lebku a růženec.

Další pohledy na víru

50. Co to znamená, že je Bůh všemohoucí?

Bůh se zjevil jako „Silný a Mocný“ (Ž 24,8-10), ten, pro něhož není „nic nemožné“ (Lk 1,37). Jeho všemohoucnost je všeobecná, tajemná a projevuje se ve stvoření světa z ničeho a člověka pro lásku, ale především ve Vtělení a Zmrtvýchvstání svého Syna a v tom, že nám dává přijetí za syny a že nám odpouští hříchy. Proto se církev často obrací svou modlitbou „k všemohoucímu a věčnému Bohu“ („Omnipotens aeternus Deus...“)

51. Proč je důležité tvrdit, že: „Na počátku stvořil Bůh nebe i zemi“ (Gen 1,1)?

Protože stvoření je základem všech Božích plánů spásy, ukazuje všemohoucí a moudrou lásku Boha; je prvním krokem ke Smlouvě jediného Boha s jeho lidem; je počátkem dějin spásy, jež vrcholí v Kristu; je to první odpověď na základní otázky člověka po vlastním původu a vlastním cíli.

52. Kdo stvořil svět?

Otec, Syn a Duch svatý jsou jediným a nerozdělitelným počátkem stvoření, i když dílo stvoření se zvláště připisuje bohu Otci.

53. Proč Bůh stvořil svět?

Svět byl stvořen k slávě Boha, který chtěl ukázat a sdělit svou dobrotu a krásu. Konečným cílem stvoření však je, aby Bůh mohl „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), pro svou slávu a pro naše štěstí.

„Slávou Boha je živý člověk a život člověka je patření na Boha“ (Sv. Irenej)

54. Jak Bůh stvořil vesmír?

Bůh svobodně stvořil svět s moudrostí a láskou. Svět tedy není produktem nutnosti, slepého osudu nebo náhody. Bůh tvoří „z ničeho“ (*ex nihilo*), uspořádaný a dobrý svět, který On nekonečným způsobem přesahuje. Bůh uchovává stvoření v bytí a řídí je, tím že mu dává schopnost jednat a tím že je vede k jeho naplnění skrze svého Syna a ducha Stvořitele.

55. V čem spočívá Boží prozřetelnost?

Ta spočívá v dispozici, kterou Bůh vede své tvory ke konečné dokonalosti, k níž je povolal, Bůh je svrchovaným autorem svého plánu, ale k jeho uskutečnění používá také spolupráce svých tvorů. Zároveň dává svým tvorům důstojnost, aby sami jednali a byly příčinou jedni druhých.

56. Jak spolupracuje člověk s Boží prozřetelností?

Bůh respektuje svobodu člověka a daruje mu a žádá od něj, aby spolupracoval svou činností, svými modlitbami, ale také svým utrpením, tím že v něm vzbuzuje „to, že chce, i to že pak jedná, aby se mu mohl líbit“ (Fil 2,13)

57. Je-li Bůh všemohoucí a prozřetelný, proč tedy existuje zlo?

Na tuto jak bolestnou tak tajemnou otázku, může dát odpověď pouze celek křesťanské víry. Bůh není žádným způsobem, ani přímo ani nepřímo, příčinou zla. Osvěcuje tajemství zla ve svém Synu, Ježíši Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, aby přemohl velké mravní zlo, jímž je hřích lidí a které je kořenem jiných zel, aby přemohl zlo.

58. Proč Bůh dopouští zlo?

Víra nám dává jistotu, že Bůh by nedopustil zlo, kdyby z téhož zla nezískal dobro. Bůh to úchvatně uskutečnil při smrti a zmrtvýchvstání Krista: vždyť z největšího mravního zla, zabití jeho Syna, získal největší dobro, oslavu Krista a naše vykoupení.

Sláva! Nazdar! Nezmokli!

Farní výlet - to je fenomén, zpravidla sobotní, který se poznovu prosadil 22. dubna, kdy nepočetná a vcelku nenápadná skupina emeritních mládežníků a mládežnic košířské farnosti a přimíšeného lidu uskutečnila velkolepou výpravu do Českého ráje (pozor, nejedná se o Eden). Hlavním cílem hrstky sveřepých dobrodruhů byly Trosky. Mezi členy výpravy byl rozpoznán i P. Lohel. Kultury i dobré pohody bylo požehnáno.

Předehra

Některým by byla sobota málo, a tak vyrazili už v páteční podvečer. Nejmenovaní jeli potěšit Vaška Plíška, aby mu doma samotnému nebylo smutno. Záminkou se jim stalo představení knihy Malá

encyklopedie Velikonoc do Valburgy Vavřinové. Beseda s autorkou se konala v nově rekonstruovaném rodném domku českého národního básníka V. Hála v Dolínku, jehož světnice hostila rovněž výběr z fotografických prací Vaška Plíška. Kulturní krmě byla tedy opravdu vydatná. To si žádalo i fyzického posílení, k němuž došlo u Plíšků. Hosté se však nechtěli vzdát kulturních hodů, a tak vesele hlaholili písně do pozdních hodin.

Vlastivědné hody

Ráno se tento předvoj spojil na příhodné benzínce s hlavním košířským vojem. Podnebí výletu přálo - bylo teplo, obloha

většinou modrá.

Nejprve výletníci navštívili státní zámek Sychrov, vybavený bohatým mobiliářem a hodnotnými sbírkami, jež dokládaly všednodenní kulturu vysoké šlechty v 18. až 20. století. Zvláštní zájem farníků vzbudila samozřejmě zámecká kaple.

Další zastávkou byla impozantní romantická zřícenina hradu Trosky. Před výstupem na dvojici vypreparovaných čedičových skalisek, na nichž nad krajem strmí věže zvané Baba a Panna, dopřáli si účastníci výletu oběd. Návštěva hradu s výstupy na věže (až do Panny se neleze, jen pod ni) a dalekými výhledy do kraje bohatě odměnila namáhavý výstup a zdolávání stísněných pevnostních poměrů.

Dalším cílem byl zámek Hrubá Skála. Auta jsme nechali hlídat vyhořelým staletým dubem a vyrazili pěšky. Na památce jsme mohli obdivovat pouze exteriéry, neboť je provozována jako stylový hotel. Dopřáli jsme si alespoň rozhled z věže a pak vykročili vstříc bizarním podobám skalního města. Cesta nás vedla lesní krajinou až nad hroty pískovcových solitérů, na jejichž temenech hemžili se četní horolezci. Náš duchovní vůdce využil rozpoložení našich duší, zjitřených podmanivým kouzlem Božího díla, a seznámil nás s pomocí knihy Po stopách Ježíšových od jezuita G. Krolla s dějinami místa, kde údajně mívali galilejští rybáři, včetně samotného Petra, kotviště na břehu Tiberiánského jezera.

Posledním kulturním chodem oné požehnané soboty stal se Valdštejn - zčásti poutní místo, zčásti zájezdní dům, původně však skalní hrad. Na tuto památku těžce doléhalo řádění vandalů a další devastace, ale odhodlanému kastelánovi a dalším lidem se postupně daří rekonstruovat jednotlivé části a doplňovat mobiliář. Upracovaný muž nás udivoval především šíří svých znalostí, zážitky a poněkud chladným, ale inteligentním humorem. V chladných zákoutích hradeb se ještě nacházel na několika místech špinavý sníh.

Chladnoucí slunce svižně sklouzávalo k huňatým lesním obzorům a bylo zřejmé, že nadchází čas návratu. Cestou k vozidlům se už hlásila únava, ale také první mokré doteky deště. Dorazili jsme k vykotlanému dubu právě včas. Než se skutečně rozpršelo a my se museli ukrýt ve vozech a odjet, ještě jsme korzovali mezi zaparkovanými automobily, žertovali a hodovali z pozůstatků cestovních zásob. Nyní v šedi všedních dnů pochutnáváme si ve vzpomínkách na krásách vlasti, které jsme mohli obdivovat a dotýkat se jich, a čerpáme občerstvení se společně stráveného času.

OPV

Poznáváme naše farníky

Košířským tamtamům neušlo, že opět jeden muž z našeho středu se hodlá „vidět s Abrahámem“, jak krásně lidová mluva označuje pěkně kulaté výročí 50 let života. Oním vyvoleným bude začátkem června **MUDr. Jan Nekula**, jinak Nekula Junior. Známe ho jako otce dvou dcer, které se mu podařilo provdat – tedy zbavit se ne jich, ale otcovských povinností a přesunout se do role šťastného, milujícího dědečka. Do této role se přehrál perfektně a přitom nezanedbává své sportovní a další aktivity. Jen ty zuby vrtá a spravuje dále, takže jinak milý a usměvavý Junior

budí trochu hrůzu (u vás také?).

Moc mu přejeme všechno dobré, především Boží pomoc a ochranu do dalšího života. A potká-li se skutečně s Abrahámem, vyžadujeme krátkou zprávu o tomto setkání do Košířského farního listu.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

Neprodeiné

7+8

červenec
srpen
2006

Košířský farní list

Červenec Srpen

LÉTO – DOBA SPORTU A CESTOVÁNÍ, ALE TAKÉ MODLITBY

Sportovat a cestovat je možno po celý rok. Doba letních prázdnin a dovolených však umožňuje větší možnosti k této aktivitě. Křesťan nepohrdá žádnou lidskou činností, pokud není svou povahou hříšná. Církev proto jako dobrá Matka pomáhá uchopit smysl jednotlivých lidských činností a oblastí života v Duchu Kristově tak, aby se v nich člověk neztrácel a nesestupoval ze své důstojnosti Božího obrazu.

Na Den cestovního ruchu (27. září) jsou každoročně vydávány papežské listy. Před dvěma lety (r.2004) bylo téma: „*Sport a cestování: dvě podstatné síly ve službě vzájemného pochopení, kultury a vývoje země*“.

Můžeme tam nalézt hodnocení těchto dvou navzájem souvisejících aktivit: „Sport a cestování jsou úzce spojeny při velkých sportovních událostech, na nichž se účastní země jedné oblasti nebo celého světa, jako u příležitosti olympijských her, které se nesmí vzdát svého vznešeného povolání znovu rozvíjet *ideály soužití, pochopení a přátelství*. To platí i při mnoha dalších méně velkolepých událostech, jako jsou sportovní aktivity v rámci škol nebo různých hnutí. Věnovat se určitému sportu je přesně to, co motivuje k plánování nějaké cesty nebo prázdnin. Sport je fenoménem, který se týká stejně tak sportovních elit, jejich družstev a vlastních fanoušků, jako drobných klubů, ale také mnohých rodin, mládeže a dětí a konečně všech, kdo si kladou sport jako jeden z důležitých cílů své cesty.“

List obsahuje také varování před úpadkovými jevy, které se bohužel mohou vloudit do této oblasti: „Protože se jedná o lidskou aktivitu, do níž je vtaženo mnoho lidí, nesmíme se divit skutečnosti, že přes vznešenost hlášených cílů se v mnoha případech vloudí i jejich zneužití a odchýlení se od nich. Mezi dalšími skutečnostmi nemůže být nekriticky přehlédnuto *obchodování, agresivní soupeření, násilí vůči lidem a věci, které vedou až k úpadku dané oblasti nebo poškození kulturní identity hostitele*.“

Apoštol Pavel si často všímal sportovního úsilí svých současníků v řecké oblasti, kde byl sport velmi oblíbenou činností. Bral si příklad z velkého nasazení atletů, které by mělo inspirovat křesťany v oblasti duchovního a mravního života. V 1 Kor 9,24-25 píše: „*Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný.*“

Co myslí apoštol Pavel všestrannou kázni? Je to jistě výchova ke zdrženlivosti a odříkání. Kdo si musí všechno dopřát, nic nedokáže. Často je třeba kolektivního ducha, myslet na součinnost týmu, nepostupovat individualisticky bez ohledu na druhé jen za vidinou vlastní slávy. Očekává se také „*postoj úcty, ocenění kvalit druhých, poctivost ve hře a pokora k poznání vlastních mezí. Sport nakonec, zvláště ve svých méně soupeřivých formách, zve k oslavě a přátelskému soužití.*“

Když apoštol Pavel srovnává věnec pomíjející a nepomíjející myslí na dvojí cíl – pozemský a nebeský. K oběma cílům mají vést podobné cesty – ctnosti. Mezi nimi je možno označit jako základní: moudrost, spravedlnost, statečnost a mírnost.

Nelze však přehlédnout, že apoštol oblast tělesného cvičení nepřeceňuje, ale ukazuje *svrchovanost zbožnosti*, bez níž je askese člověku málo platná. V 1 Tim 4,8 píše: „*Cvič se ve zbožnosti. Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život*“.

nynější i budoucí." Pro křesťana je proto směřodatnější slovo a příklad mnohých světců než sportovců. Mezi nimi k nám během léta promlouvá sv. Jan Maria Vianney – farář arský (svátek – 4.8.) K letnímu rozjímání nám mohou posloužit jeho podněty k *prožívání Boží přítomnosti*.

„Na Boží přítomnost smíme zapomenout stejně tak málo jako na dýchání.“

V průběhu dne se můžeme modlit se svatým farářem....

ZNAMENÍ KŘÍŽE

„Člověk musí dělat znamení kříže s velkou uctivostí. Začínáme *na čele*: to je Původce, stvoření, Otec; *pak srdce*: láska, život, vykoupení; *ramena*: síla, Duch svatý.“

VÍRA, NADĚJE, LÁSKA

„Tři úkony víry, naděje a lásky obsahují veškeré štěstí člověka na zemi. Když říkáme: Můj Bože, věřím, věřím zcela pevně, to znamená bez každé pochybnosti! Když do těchto slov pronikáme: věřím pevně, že Ty jsi nade vším, že Ty mě vidíš, že jsem před Tvými očima, že jednoho dne uvidím Tebe samého v celé kráse, že mi dáš zakusit všechno dobro, které jsi mi slíbil!...Můj Bože, doufám, že mě odměníš za vše, co jsem vykonal, bude-li se Ti to líbit...Můj Bože, miluji Tě: mám srdce, abych Tě miloval!...Kéž by tento úkon víry a zároveň lásky na všechno stačil.“

KAŽDÉ RÁNO SE MŮŽEME MODLIT

„Dnes chci pro Tebe pracovat, můj Bože! Podrobím se všemu, co na mě sešleš, vždyť je to od Tebe. Dávám se. Avšak bez Tebe nic nezmohu. Přijď mi na pomoc!“

„Vše, co se Ti líbí, můj Bože, vše chci dělat společně s Tebou. Pojď má duše, budeš mluvit s milovaným Bohem, s ním pracovat, s ním chodit, s ním bojovat a trpět. Budeš pracovat, ale On bude tvé práci žehnat; půjdeš, ale On bude tvým krokům žehnat. Budeš trpět, ale On bude žehnat tvým slzám.“

K ANDĚLU STRÁŽNÉMU

„Dobré ráno, můj anděle strážný, miluji tě, ty jsi mě tuto noc střežil, když jsem spal. Ochraňuj mě, prosím tě, dnes od neštěstí a nehod a před tím, že bych urazil Boha.“

VZÝVÁNÍ DUCHA SVATÉHO

Modli se každé ráno:

„Můj Bože, sešli mi Ducha svatého, který mi umožní chápat, kdo jsem já a kdo jsi Ty...“

VZÝVÁNÍ JEŽÍŠOVA JMÉNA

„Můj Ježíši, spoj mé bolesti s Tvými, mé utrpení s Tvým.“

Daruj mi milost, abych byl každý den spokojen na místě, na něž jsi mě poslal.

Ctím Tvé svaté Jméno ve všem, co se mi dnes přihodí.“

MODLITBA ZA HŘÍŠNÍKY

„Modleme se za hříšníky! Je to nejdůležitější a nejpotřebnější prosba. Neboť spravedliví jsou na cestě k nebi, duše v očišcovém ohni vědí, že tam dospějí. Ale ubozí hříšníci...Každá modlitba je dobrá; ale tato je nejlepší: aby se duše na naši prosbu obrátily!“

K ANDĚLU STRÁŽNÉMU VEČER

„Dobrý večer, můj anděle strážný, chtěl bych ti poděkovat, že jsi mě tento den střežil. Ať Bůh zastaví všechny boje v mém srdci, když budu spát.“

V NOCI

„Pamatujte na to, mé děti, když se v noci probudíte: prostě rychle v duchu před svatostánkem a říkejte našemu Pánu:

Můj Bože, tady jsem! Přicházím, abych Tě uctil, chválil, velebil, Tobě děkoval, Tebe miloval, měl s Tebou společenství se všemi anděly!...“

Do letních dnů na všechny Vaše cesty Vám vyprošuji hojnost Božího pokoje a radosti!

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červenec 2006

2. neděle	13. neděle v mezidobí
3. pondělí	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4. úterý	Památka sv. Prokopa, opata
5. středa	Slavnost SV.CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA patronů Evropy, hlavních patronů Moravy

6. čtvrtek	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. neděle	14. neděle v mezidobí
11. úterý	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
13. čtvrtek	Sv. Jindřicha
14. pátek	Svátek bl. Hroznaty, mučedníka
15. sobota	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. neděle	15. neděle v mezidobí
17. pondělí	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
21. pátek	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. sobota	Památka sv. Marie Magdalény
23. neděle	16. neděle v mezidobí
25. úterý	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. středa	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. čtvrtek	Sv. Gorazda a druhů
29. sobota	Památka sv. Marty
30. neděle	17. neděle v mezidobí
31. pondělí	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

Sv. Maria Goretti

Srpen 2006

1. úterý	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
4. pátek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. neděle	Svátek Proměnění Páně
7. pondělí	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků
8. úterý	Památka sv. Dominika, kněze
9. středa	svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. čtvrtek	Svátek sv. Vavřince, mučedníka
11. pátek	Památka sv. Kláry, panny
12. sobota	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. neděle	19. neděle v mezidobí
14. pondělí	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. úterý	Poutní slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
16. středa	Sv. Štěpána Uherského
20. neděle	20. neděle v mezidobí
21. pondělí	Památka sv. Pia X. papeže
22. úterý	Památka Panny Marie Královny
23. středa	Sv. Růženy z Limy, panny
24. čtvrtek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. pátek	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků
27. neděle	21. neděle v mezidobí
28. pondělí	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. úterý	Památka Umučení sv. Jana Křtitele

Sv. Pius X.

Oznámení

- **Během letních měsíců se nekonají katecheze, promítání filmů a jiné farní aktivity.**
- **Pondělní a úterní pravidelné bohoslužby v kostele Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce se během července a srpna nekonají.** Pokračovat budou od pondělí 4. září 2006. *Výjimku tvoří poutní slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE V ÚTERÝ 15. SRPNA 2006, kdy bude mše sv. v 7,30 hod.*

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel Košířských kostelů, konané dne 09.06.2006 u Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, MUDr. Horáková, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Činnost ve farnosti, diskuse, informace

Ad 1. Bylo konstatováno provedení nutných zednických prací u sv. Jana, tj. vyspraveny vypadané spáry ve zdivu opěrné stěny do Nepomucké ulice, též schody při vstupu a u hlavního vchodu, fundament pod misijním křížem a vymalována nika pro pozdější instalaci velkého kříže vpravo za vstupem do areálu kostela.

Pokročily práce na opravě odpadu dešťové vody ze střechy nad kaplí Božího hrobu, po definitivním dokončení bude tato kaple rovněž vymalována.

Pokračuje práce restaurátorské skupiny pí. Vaji Hejdové, dokončení je předpokládáno na přelomu června – července tr. Poté bude tento kříž vrácen na původní místo a slavnostně posvěcen.

Rovněž jednání o realizaci topného zařízení u sv. Jana je v běhu, předpokládáme, že od začátku zimy 2006/07 bude v provozu.

Ad 2. Mgr. Hojek upozornil na nedobry stav odpadního potrubí ve věži. Tam je třeba provést po předchozí obhlídce důkladnou rekonstrukci tak, aby tento problém byl dlouhodobě vyřešen. Věc sleduje společně s Ing. Suchým a ve spolupráci se skupinou horolezců postupně vyřeší.

Dosud se nepodařilo sjednat závazný termín provedení zednických a klempířských oprav a úprav v kostele Nejsv. Trojice. Jedná se zejména o pilíř při vstupu do prostoru před „domečkem“, který je silně narušen, takže vstupovat tudy lze jen velice obtížně. Rovněž je třeba v tomto prostoru vyřešit oplechování resp. opravu okapu a zamezit tím zatékání dešťové vody do zdiva.

Ad 3. P. Lohel sdělil, že pro malý počet přihlášených zájemců musel být zrušen plánovaný zájezd do kláštera Louky u Znojma. Přihlásilo se jen asi sedm zájemců. Napříště bude asi třeba připravovaný zájezd výrazněji propagovat, případně navrhnout nějaké akce poblíž Prahy, nebo i přímo v Praze.

Byl projednáván návrh prohloubení charitativní činnosti ve farnosti, pomocí návštěv nemocných farníků, zvláště starších. Je však nutno předem podrobně uvážit, zda navštívený bude o tuto službu stát. Je nutno postupovat s maximálním taktem a ohleduplností.

V podzimním období (říjen – listopad tr.) bude připravena a svolána Valná hromada naší Společnosti přátel košířských kostelů, aby podle platných stanov zhodnotila dosavadní stav své činnosti a zvolila nový výbor.

Příští schůze bude v pátek 8. září 2006 na obvyklém místě a v obvyklou dobu, tj. po večerní misse v domečku u Nejsvětější Trojice.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

----- **Poděkování**

Kostel Nejsv. Trojice v Košířích se díky týmu dobrovolných pracovníků, vedených Otcem Lohem a inspirovaných neúnavnou pečovatelkou o tento Boží stánek a jeho okolí, iniciátorkou řady „vylepšovatelských“ aktivit, dočkal velmi hezky provedené úpravy kněžiště. Restaurovaná sedes, nově položený zátežový koberec, nové olejové svíce na hlavním oltáři - to vše přispělo ke zvelebení liturgického prostoru s konečným cílem plného soustředění a službě Boží duchovního pastýře i lidu Božího.

Upřímně „Zaplat’ Pán Bůh“ všem na díle zúčastněným.

----- **DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU**

Nebe a země

59. Co stvořil Bůh?

Písmo svaté říká: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gen 1,1). Církev ve vyznání víry prohlašuje, že Bůh je stvořitelem všech věcí viditelných i neviditelných, všech bytostí duchovních i hmotných, to je andělů a viditelného světa, a zvláště člověka.

60. Kdo jsou andělé?

Andělé jsou osobní tvorové, čistě duchovní, netělesné bytosti, neviditelné a nesmrtelné, vybavené inteligencí a vůlí. Tím jak bez přestání patří na Boha tváří v tvář, ho oslavují a slouží jeho plánům jako poslové při plnění poslání spásy pro všechny lidi.

61. Jakým způsobem má církev užitek z pomoci andělů?

Církev se v liturgii přidružuje k andělům, aby se klaněla Bohu, prosí o jejich přispění a slaví liturgickou památku některých z nich.

„Každý věřící má po svém boku anděla jako ochránce a pastýře, aby ho vedl k životu“ (sv. Bazil Veliký)

62. Co učí Písmo svaté o stvoření viditelného světa?

Vyprávěním o „šesti dnech“ stvoření nám Písmo svaté dává poznat hodnotu toho, co bylo stvořeno, a jeho zaměření k Boží chvále a službě člověku. Každá věc má svou existenci od Boha, od něhož dostává vlastní dobrotu a dokonalost, vlastní zákony a své místo ve vesmíru.

63. Jaké místo má ve stvoření člověk?

Člověk je vrcholem viditelného stvoření, protože je stvořen k obrazu a podobě Boha.

64. Jaký typ spojení existuje mezi stvořenými věcmi?

Mezi tvory existuje vzájemná závislost a hierarchie, které chtěl Bůh. Zároveň existuje jednota a solidarita tvorů, protože všichni mají téhož Stvořitele, jsou jím milovány a jsou zaměřeny k jeho slávě.

Respektovat zákony, vepsané do stvoření a vztahy vyplývající z přirozenosti věcí, je tedy principem moudrosti a základem mravnosti.

65. Jaký je vztah mezi dílem stvoření a vykoupení?

Dílo stvoření vrcholí v ještě větším díle vykoupení. Vždyť právě toto dává počátek novému stvoření, v němž všechno najde svůj plný smysl a své dovršení.

Návštěva kostela sv. Ignáce

11. června skupinka farníků, pod vedením P. Lohela, navštívila na Karlově náměstí kostel sv. Ignáce. Se zájmem jsme vyslechli informace o řádu jezuitů a následně o kostele.

Řád jezuitů byl založen v r. 1534 sv. Ignácem z Loyoly (+1556), který sestavil i jeho řeholi. R. 1540 papež Pavel III. (1534-1549) řád potvrdil. Vedle náboženské (pastorační a misijní) činnosti působilo Tovaryšstvo Ježíšovo v mnoha oblastech vědy, kultury, umění a školství. První etapa do zrušení řádu 21.7.1773 se označuje jako první Tovaryšstvo.

V r. 1814 byl papežem Piem VII (1800-1823) řád obnoven pro celý svět (druhé Tovaryšstvo).

Do Čech přišel řád poprvé v r. 1555, kdy se prvních 12 příslušníků usadilo na místě zpustlého dominikánského kláštera v Praze na Starém Městě u kostela sv. Klimenta. Od r. 1623 existovala samostatná česká provincie až do zrušení řádu v r. 1773.

Svatý otec Pavel VI. **charakterizoval jezuitu** takto: 1) jste řeholníci, proto muži modlitby a evangelijního následování Krista, obdařeni nadpřirozeným duchem, garantovaným řeholními sliby; 2) jste apoštolé či misionáři. Exercicie a Konstituce jsou zdrojem podnětů k upevňování ctností, a se stálým hledáním toho lepšího, onoho „magis“; 3) jste kněží nasměrovaní činit vše, aby se „slovo Páně šířilo a bylo oslaveno“ (2 Tes 3,1); 4) jste zvláštním slibem sjednoceni s papežem.

Exercicie (duchovní cvičení) jsou základem ignaciánské spirituality. Cílem exercicií je: zbavit se špatného, co do mého křesťanského života nemůže patřit, a pak najít Boží vůli pro sebe; jaký plán má Bůh s mým životem, a rozhodnout se ho realizovat. K dosažení tohoto cíle slouží především atmosféra ticha (*silentium*), ve které se po dobu exercicií žije; pravidelná několikahodinová denní modlitba; účast na svátostech; rozhovory s exercitátorem. Plody exercicií jsou pro každého exercitanta zcela osobní.

Rezidenční **kostel** Tovaryšstva Ježíšova navrhl italský architekt Carlo Lurago (1615-1684); věž a portikus jsou dílem Pavla Ignáce Bayera (1656-1733), štukovou výzdobu provedl Antonio Soldati (1665-1743). Raně barokní kostel byl vybudován jako součást komplexu staveb; **vysvěcen** byl na svátek sv. Ignáce (31.7.) **1678**.

V **průčelí** kostela je socha sv. Ignáce obklopená mandorlou. **Interiér** stavby: jednolodní chrámový prostor má boční kaple a empory (tribuny nad bočními kaplemi, které byly určeny studentům koleje). **Triumfální oblouk** označuje vstup z lodi do kněžiště. Na čelních zdech jeho pilířů jsou umístěny štukové figury andělů, s obrazejícími se hořícími srdci v rukou k božskému Srdci v mandorle, která je na jeho vrcholu. Výzdobě **kněžiště** dominuje postava Krista Spasitele. Na retabulu hlavního oltáře je středem kompozice Heinschova (1647-1712) obrazu Oslavení sv. Ignáce (z r. 1688). **Boční kaple**, vpravo od vchodu do kostela, je věnována Všem věrným zemřelým (tzv. *dušičková*) s oltářním obrazem Ukřižovaného Spasitele s dušemi v očistci (snad dílo J.J. Heinsche). Následuje kaple zasvěcená Panně Marii Piekarské s jejím milostným obrazem (do Prahy ze Slezska přivezen v době morové epidemie r. 1680). Tehdy 24 jezuitů dobrovolně ošetřovalo nemocné v košířském lazaretu. Zachránil se jediný, P. Jan Malobický, velký ctitel Panny Marie Piekarské. Její obraz sem byl poté přenesen od staroměstských jezuitů z Klementina. Sochy v r. 1741 zhotovil F.I. Weiss (1695-1756). V kapli sv. Barbory, patronky dobré křesťanské smrti, a sv. Františka Borgiáše je obraz sv. Barbory od Ignáce Raaba (1715-1787). Nalevo od hlavního vchodu do kostela začíná řada kaplí malou oratoří ve formě jeskyně Panny Marie Lurdské (z r. 1948). Sochu Panny Marie vyřezal Heřman Kotrba. Od něho pocházejí i sochy sv. Terezie z Lisieux a sv. Antonína Paduánského. Následuje kaple zasvěcená sv. Liborioví, pomocníku při bolestech způsobených žlučovými kaménky (ostatky světce byly zřejmě darovány kostelu). Oltářní obraz světce je od jezuitského malíře Ignáce Františka Raaba (1711-1787). Sochy znázorňují blahoslavené členy řádu, Karla Spinolu a Petra Kanisia. Další kaple je zasvěcena sv. Aloisovi z Gonzagy, patronovi studující mládeže (při koleji bylo gymnázium). Na oltáři je tzv. pravý portrét tohoto světce. Nad vstupem do kaple sv. Františka Xaverského, proslulého jezuitského misionáře, je umístěn obraz sv. Ignáce adorujícího Nejsvětější Trojici (J. J. Heinsch) se sochami japonských mučedníků. Poslední kaple je zasvěcena českým zemským patronům (oltář

sv. Josefa s dobovou kopií Milostného Jezulátka; socha sv. Václava je patrně dílem Jana Jiřího Bendla – kolem r. 1670; obraz J.J. Heinsche Převezení ostatků sv. Václava z r. 1692). **Rokoková kazatelna** z umělého mramoru byla roku 1768 instalována na pilíř. Tři ženské alegorie teologických ctností zdobí řečniště: Víra s atributem kříže, kalichu a knihy; Naděje s kotvou a Lásky s hořícím srdcem. Sochy jsou pravděpodobně z dílny R. J. Prachnera (1768–1770), v menší míře od Ignáce Františka Platzera (1717–1787). Pod **varhanní kruchtou** visí obrazy sv. Víta a Zavraždění sv. Václava od Jana Ezechiela Vodňanského (1673–1758) z r. 1741. Barokní plastiky sv. Veroniky z r. 1699 a sousoší Kalvárie (kolem roku 1705). **Sakristie** z r. 1717 byla zřízena nákladem hrabě Šternberka.

Literatura: www.jesuit.cz

FOTO SLIDE PRESS, s.r.o.: Kostel svatého Ignáce v Praze

Horyna, M. – Oulíková, P.: Kostel sv. Ignáce z Loyoly. KN 2006

Marie Michálková

VELKÝ "DEN ODPOČINKU" aneb Dovolená a prázdniny s Bohem

Socha sv. Floriána na nároží domu ve Mšeně u Mělníka

V opakování Desatera v Páté Mojžíšově se připomíná u slavení dne odpočinku, aby člověk pamatoval, že Hospodin ho vysvobodil z egyptského otroctví, z roboty. Kolikrát si naříkáme, že dřeme jako otroci, takže ani nemůžeme jít někdy sváteční bohoslužbu ve všedním dni, a někteří dnes v rozšířeném kultu práce musejí se podrobit pracovní povinnosti i v neděli nebo o zasvěcených svátcích. Jaký to pokrok a vymoženost moderní doby! Občas je však potřeba vyjít z "Egypta" všedního pracovního kolotoče, abychom se mohli věnovat svým nejbližším, být s nimi a být i s Bohem, jak nám to dobře radí dvojice největších přikázání o lásce k Bohu a k bližnímu na nichž "stojí Zákon i proroci" (viz Dt 6,5; 10,12nn; Mt 22,34–40). Nechme se vyvést z přemíry starostí, spočinout, odpočinout, radovat se z dober stvoření, křepčit a jásat, věnovat se spolu s Bohem sobě, abychom mohli, jsouce občerstvení, občerstvovat pak druhé. Dodržovat sedmý den jako den odpočinku bylo jedno z nejpřísnějších Hospodinových přikázání, jehož porušení se trestalo smrtí (Ex 31, 12–17). Má to svoji logiku. Odpočinek totiž chrání sílu, dar života. Copak nevíme, jak dopadají lidé, kteří se přes míru vysilují prací a starostmi? A jakou má takové mučednictví

práce cenu? Mzdou za ně jsou přece pracovní úrazy, nemoci, ano i smrt.

Odpočívát s Bohem

I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu. Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi a řekl: Pane, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka." Nezapomeňme však, kam má Hospodin namířeno - zničit ohněm Sodomu a Gomoru. Obrazně řečeno: do těchto míst hříchu nevstupujme, vždyť dovolenou od poslušnosti nemáme. I když cestujeme pryč z domova, ze svých všedních dnů, zůstaňme v Boží lásce. Ať se nám Hospodin skrze Synova a Otcova Ducha ukáže - nebude to sice na zápraží chalupy nebo před vchodem do stanu, karavanu či apartmánu, ale před bungalovem našeho srdce - ať ho vidíme jako přichozího, jako hosta, který by s námi rád odpočíval. Abraham Trojjedinému pocestnému běží nachystat to nejlepší, co má doma. Napodobme toho bohabojného muže a přinesme mu oblíbenou lahůdku Božích dětí. Která to je? "Já mám pokrm, který vy neznáte," řekl Ježíš svým učedníkům, když ho nutili do jídla a on nechťel. My už však ten pokrm (nakonec právě díky apoštolům) známe - plnit vůli našeho Otce v nebesích. Takže když budeme zachovávat jeho Slovo a "nevycestujeme" z jeho lásky, ale zůstaneme v ní, Trojjediný přijde k nám, udělá si u nás příbytek a bude s námi večeřet a my s ním.

...ten, který přichází

Bůh nás tak miluje, že ve svém jednorozeném Synu přišel a stále přichází za každým člověkem. Vyjděme mu vstříc, pojďme za ním. Staví si svůj stan uprostřed lidí.

"Pojďte ke mně všichni...", říká Ježíš. Mohl by říci: To je fajn, že teď budeš mít víc času. Třeba bys mohl zaskočit častěji na návštěvu. Nejenom na bohoslužbu - před svatostánkem můžeš se mnou v tichu pobýt, a nemusíš pořád klečct, můžeš klidně posedět. Zůstaň tak chvíli v mé lásce*, úplně doslova. Mohl bys za mnou zajet na tamto poutní místo, pamatuješ, jak nám tam bylo dobře? Jestli chceš, mohli bychom spolu strávit víc času v některém klášteře, v modlitbě a v adoracích... Ale určitě se potkáme, až budeš cestovat, vždyť já jsem s tebou na všech tvých cestách, svým Duchem. Chod' se mnou. Dívej se mýma očima. Můžeš se víc soustředit na to, že žiješ se mnou. Ale jsem tichý, ztiš se, abys

Antická socha „dobrého pastýře“ v Cesarei, Izrael

mne mohl vnímat. Třeba v chrámu přírody. Zastav se u vody a spočín tu. Jako temná voda odráží zářivou nádheru oblohy jen tehdy, když je hladina klidná, tak i ty utiš všechny vzduté vlny ve svém nitru, abys odrážel slávu toho, kterého máš být obrazem. Pohled' na otevřenou klenbu hvězdného nebe, která vypráví o mé slávě. Přitom se ptáš: *Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?* (Ž 8) To vše pro tebe, aby se ti má sláva zračila v očích. Jistě přijdeš na to, proč na tebe pamatují...

Cestujeme s Kristem

Panna Maria je jako studánka, kterou naplnila přečistá voda života - Duch svatý. Proto je také pramenem inspirace pro zdravou křesťanskou praxi. Nalezneme u ní i dobré poučení ohledně cest. Vzpomeňme, jak spěchá za Alžbětou, aby jí byla po ruce. Boží Slovo se u ní stalo tělem, skutečností, vedlo i ke skutku lásky - k návštěvě. Na cestě v Betlémě rodí svého syna - přivádí spásné Boží Slovo na svět ve velmi provizorních podmínkách. Musí ho s Josefem opatrovat a chránit - prchají jako běženci do zahraničí, do Egypta.

Poučný je případ, kdy chlapec Ježíš zůstal po Velikonocích v chrámě a rozprávěl s učenými rabíny. Maria a Josef malého Ježíše marně hledali ve skupině poutníků vracejících se domů do Galileje. Ale když ho mezi příbuznými nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho tak dlouho, dokud ho nenalezli. Byl v chrámu, mezi učiteli. Pokud tedy na cestě Krista "ztratíme", pokud se mu vzdálíme, vraťme se zpátky. A hledejme ho v křesťanských chrámech, u znalců Písma. V nouzi pak v modlitbě volejme s důvěrou o pomoc. Panna Maria nám v takovém případě jistě pomůže Pána najít.

Chvalme Ho!

Člověk je ve víru každodenních starostí plný sama sebe, jak usiluje, aby všechny nutnosti a povinnosti zvládl. Ale cesta za hranice všedních dnů nabízí vzácnou příležitost odpočinout si také od sebe sama. Soustředíme někdy - zvláště v ten čas odpočinkový a více méně sváteční - svoji pozornost nikoliv na naši nedokonalost, kterou Boha, jenž by si s námi rád odpočinul, unavujeme a zarmucujeme. Uprostřed přírodních krás a v čase hojných lahodných plodů raději žasneme nad dokonalostí Stvořitele, vyvyšujeme za vítězství našeho Boha a přítele Ježíše Krista - Slovo skrze něhož Otec vše tvoří stále nové - a budme mu hluboce vděční, že nás tajemně oživuje svým vlastním dechem svatého Života - Duchem svatým. Chvalme Boha, víc ho za všechno upřímně chvalme, to nám přinese radost - on nás totiž ve svém Duchu obejmě a naši duši zaplaví blaženou útechou a rozjásá naše srdce! A ten vnitřně hmatatelný dotek jeho pravice, již nás pevně uchopí, tato až tělesně vnímatelná Boží добрta, vzbudí v duši bázeň a pokoru i dojetí nad jeho bezvýhradnou láskou, nad kterou opět propukne v horoucí díky a chvály. Zkroušené srdce je obět' za hřích, kterou Pán nepohrdne, ale obět' chval je pro Hospodina libou vůní! Když za nás Otec obětoval svého nejdražšího jednorozenného Syna, nečínme se před jeho tváří nehodnými natolik, aby to přerostlo v neslušnost, ale přijmeme jeho lásku. Každý s vědomím, že jsi svobodné, milované i milující Otcovo dítě a Synův sourozenec, vejdi v Duchu, který ti byl dán, do jeho vítězné radosti, před jeho rozjasněnou tvář. Kniha žalmů nás neustále vybízí, abychom Boha chválili. Žalmy jsou také Boží slovo, tak poslechněme. Je přece známá věc, co se děje se vztahy, které se omezují jen na řešení problémů a nepříjemností - třeba jako na pracovišti nebo ve škole. Proto bychom neměli ve vztahu s Bohem zanedbávat onen rozměr společné radosti. Bůh mnohokrát říká, abychom se nebáli být s ním, chodit po jeho cestách. Však nemáme proč: *Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře (Mt 9,36). "Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek..." (Mt 11,28n).*

To říká Syn člověka, který je pánem nad sobotou - nad dnem odpočinku (Mt 12,1-12). Dovolme tedy Pánu, aby vládl nad naší dovolenou. Ať naplní svou přítomností naše prázdniny, aby nebyly prázdné. Ať nás vede po našich cestách - odpočívejme v jeho něžném a bezpečném náručí. Takže s Bohem, vstříc dobro-družství...

*) Jan 15,1-11

Ondřej Vaněček

Naši světci

Sv. Tomáš. - apoštol
(svátek 3. července)

Jméno sv. Tomáše (což v aramejštině znamená dvojče) je uvedeno ve všech seznamech apoštolů v synoptických evangeliích a ve Skutcích apoštolů. V evangeliu sv. Jana jsou čtyři místa, kde se o sv. Tomáši hovoří.

Když se Ježíš rozhoduje jít do Judska, do Betánie, kde zemřel jeho přítel Lazar, říká sv. Tomáš: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“ (Jan 11,16). Apoštolové už tehdy tušili, že židovští předáci se rozhodli Ježíše zabít.

Svatý Tomáš

Při poslední večeři říká, mezi jiným, Ježíš:, V domě mého Otce je mnoho příbytků ... Jdu, abych vám připravil místo ... Cestu, kam jdu, znáte." Na to se apoštol Tomáš upřímně zeptá:, Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu." A Ježíš odpovídá základní pravdu:, Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mně." (Jan 14,2-6)

Nejznámější příběh popisuje Tomášovo setkání se vzkříšeným Ježíšem. Tomáš nebyl s ostatními apoštolů, když se jim Ježíš po prvé zjevil. Když mu pak apoštolové tuto ohromující skutečnost řekli, odpověděl opatrně a trochu s nedůvěrou:, Dokud neuvidím na jeho ruce stopy po hřebecích a dokud nevloží do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." Při druhém setkání po osmi dnech říká Ježíš Tomášovi:, Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" A Tomáš okamžitě vyznává:, Můj Pán a můj Bůh." A Ježíš odpověděl:,,... Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili." (Jan 20,24-29)

Poslední zmínka je verši Jan 21,2, kde je Tomáš uveden jako jeden z rybářů, kterým se zjevil vzkříšený Kristus u Genezaretského jezera.

Tím jsou vyčerpány bezpečné vědomosti o životě sv. Tomáše. S jeho jménem je spojena poměrně rozsáhlá apokryfní literatura: evangelium sv. Tomáše a Tomášova akta. Jsou to spisy nepochybně gnostického původu, obsahující řadu fantastických prvků, i když některé vedlejší historické detaily souhlasí. Je tam popsána cesta sv. Tomáše do Indie.

Tradice o působení sv. Tomáše v Indii byla na Východě i na Západě velmi rozšířena a najdeme ji u takových autorů, jako byli Efrém Syrský, sv. Ambrož, sv. Jeroným, Řehoř z Tours a další. Mluví se zde o mučednické smrti sv. Tomáše v Mylapore nedaleko indického Madrásu. To historicky doložit nelze.

Jisté je, že ostatky sv. Tomáše byly chovány ve 4. století ve velké úctě v Edesse (nyní Urfa ve východním Turecku). A odtud byly v r. 1258 převezeny na ostrov Chios a do italského města Ortony.

Dále je jisté, že na západním, malabarském, pobřeží jižní Indie (stát Kerala) existovalo a existuje dodnes poměrně velké společenství křesťanů, kteří se nazývají křesťané sv. Tomáše. Nedá se už přesně určit, z které doby tato křesťanská církev pochází. Jsou o nich zprávy v byzantských a středověkých pramenech, na př. u Marca Pola. Toto společenství nemělo žádné písemné památky o své historii a tak o nich máme souvislé vědomosti až od doby, kdy portugalská mořeplavci přistáli v Indii v 16.století.

Tito křesťané prošli složitým vývojem. Dnes působí v Indii syrsko-malabarská církev sjednocená s Římem, která má skoro 4 milióny věřících, asi 6.000 kněží a 30.000 řádových sester. Jsou to křesťané chaldejského obřadu, který používá jako liturgický jazyk východní syrštinu. Další církev působící v této oblasti je (s Římem sjednocená) církev syrsko-malankarská s jakobitskou liturgií v západosyrském jazyku podle antiochijského ritu.

Podle R.Ondruš: Blízki Bohu i ľudom, Cath.Encyclopedia a j. prameny z Internetu.

M.P.

Návštěva Otce Jana Dlouhého v Košířských kostelích

Po devíti letech od své primice, slavené v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého v červnu r. 1997, se do svého rodiště vrátil ing. P. Jan Dlouhý. V obou našich kostelích celebroidal nedělní mši sv., symbolicky při nedělním slavení svátku Těla a Krve Kristovy. Jeho promluva také směřovala ke zdůraznění významu tohoto eucharistického svátku a to jak pro kněze, který opakuje akt poslední večeře, tak pro věřící lid, který by měl co nejhojněji čerpat z možnosti přijímání velkého daru jakým je Eucharistie. Po obou bohoslužbách P. Dlouhý pohovořil s místními farníky a radost ze setkání byla oboustranně očividná. Přejeme P. Janovi hodně Boží milosti a pomoci v jeho nelehké službě, zvláště pak při současné zavedené praxi častého rotování diecézních kněží.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

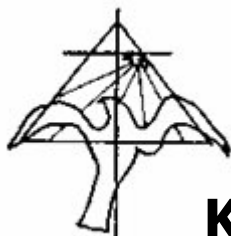
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Září

KRISTŮV KŘÍŽ A MŠE SVATÁ

O svátku Povýšení sv. kříže (14. září) jsme si na těchto stránkách našeho farního listu už v minulých letech něco připomněli. S návratem Kristova kříže do niky kostela sv. Jana Nepomuckého se k tomuto tématu můžeme vrátit v souvislosti s několika nedělními prázdninovými promluvami které se týkaly našeho prožívání mše svaté. Malé ohlédnutí a shrnutí několika základních myšlenek v tomto směru by nám mohlo posloužit na naší další cestě duchovního života.

Ježíš Kristus nás zachránil svou obětí na kříži: dal totiž svým utrpením věčné spravedlnosti víc než dostatečné zadostiučinění, satisfakci, za urážky Boha od všech lidí.

Pro zásluhy Kristovy se stáváme *novými* lidmi. Děje se to – z ustanovení samotného Ježíše Krista – při křtu svatém, kdy každý člověk – jednotlivě a osobně – se sbratřuje s Kristem, je přijímán do společenství rodiny Kristovy – Církve a má tak přímou účast na životě Kristově.

A dalšími svátostmi se tento *nový* život v pokřtěném člověku upevňuje a rozvíjí, případně obnovuje.

Pramenem tohoto nového života, života Kristova v nás, je Kristova *oběť*. Jako noví lidé žijeme z Krista, z Kristovy oběti, tak jako žije ratolest z kmene, na který byla naroubována. Tak jako po přirozené stránce žije člověk z dobrodiní Božího stvoření, tak po nadpřirozené stránce, jako nový člověk, žije z dobrodiní Božího vykoupení, které se uskutečnilo obětí Bohočlověka – Ježíše Krista.

Ježíš Kristus – jako hlava tajemného těla, tajemného společenství – Církve, dal svým bratřím a sestrám nejen nový život, ale dal nám také *svou oběť k dispozici*, jako úžasnou hodnotu, kterou můžeme věčnému Otci nabídnout, věnovat a tím způsobem Boha důstojně oslavovat, usmiřovat, jemu děkovat a jeho prosit.

Oběť Kristova je *oběť Nového zákona*, jak ji ustanovil Ježíš Kristus při poslední večeři. Tam uzavřel *novou* smlouvu mezi lidstvem a Bohem, a to tím, že tam přinesl svou oběť nekrvavým způsobem, a pak tuto oběť za několik hodin dovršil, dokončil krvavě na kříži.

A ve své nesmírné moudrosti a lásce ustanovil, aby se jeho oběť – pro nás, pro náš ustavičný prospěch – *ustavičně zpřítomňovala*. A to zpřítomnění jeho oběti – to je *mše svatá*. Jsme pozváni a dostává se nám té cti, že jsme přítomni na večeřadle jako apoštolové.

A tak s největším úžasem a hlubokou úctou sledujeme při mši svaté, jak Kristus – zastoupen knězem – pronáší tajemná slova, při nichž se proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Kristovu. Uskutečňuje se tím pro nás to, co se dělo při poslední večeři. Ježíš Kristus se nabízí jako oběť za nás. Je to tedy oběť Kristova, ale také oběť jeho rodiny – církve, a také oběť každého člena této rodiny Kristovy.

My jistě nemůžeme *nic přidat* ke Kristově oběti, jak byla přinesena tajemně ve večeřadle, a pak krvavě na kříži. Máme však získat *ovoce* vykupitelské smrti Kristovy. To je možné jedině tehdy, když se s *živou vírou a účinnou láskou* připojíme k jeho utrpení. Sv. Pavel to vyjadřuje těmito slovy: „Jsme-li děti Boží, dostaneme dědictví, dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít

do slávy." (Řím 8,17) Kristus Pán to vyjadřuje slovy: „Kdo chce jít za mnou, přemáhej sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!" (Mt 16,24)

Kristus nás vykoupil bez nás, ale ovoce jeho vykoupení získáme jen tehdy, když se *připojíme* k obětnímu úmyslu Krista Pána, který je naší hlavou. Na kříži se Kristus obětoval sám, ve mši svaté se však má spolu s ním obětovat Bohu celé jeho mystické tělo – Církev v každém jejím členu. Není lepší příležitost a naléhavější pozvání k osobní oběti sama sebe, než je mše svatá. Tato skutečně *aktivní spoluúčast* na oběti Kristově se vyjadřuje právě v *ofertoriu –obětování*: totiž modlitbami, chlebem a vínem, které se kladou na oltář, aby symbolizovaly – naznačovaly Krista – kterým se při proměňování také stanou, ale aby také symbolizovaly nás. V takovém smýšlení a úmyslu spočívá *aktivní* účast na mši svaté.

V příštím farní listě si ještě podrobněji uvedeme, jak máme možnost prožívat základní prvky eucharistické Bohoslužby, totiž bohoslužbu slova, obětování, proměňování a přijímání.

Ave, crux – spes unica! (Bud' pozdraven, kříži – jediná spáso!)

P. L.

Liturgický kalendář

Září 2006

1. pátek	První pátek v měsíci
3. neděle	22. neděle v mezidobí
8. pátek	Svátek Narození Panny Marie
10. neděle	23. neděle v mezidobí
12. úterý	Jména Panny Marie
13. středa	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. čtvrtek	Svátek Povýšení svatého kříže
15. pátek	Památka Panny Marie Bolestné
16. sobota	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. neděle	24. neděle v mezidobí
19. úterý	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20. středa	Památa sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chiny Ha-sanga a druhů, mučedníků.
21. čtvrtek	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. sobota	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
24. neděle	25. neděle v mezidobí
26. úterý	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27. středa	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. čtvrtek	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. pátek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. sobota	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Panna Maria má raději napodobování než obdivování.

Oznámení

- **V pátek 8. září bude po večerních bohoslužbách další setkání členů farní rady s P. Lohemem.**
- **V sobotu 9. září si při mši sv. v 10,30 hod. v kostele Nejsvětější Trojice udělí svátost manželství Alena Hejduková a Ing. Jiří Kott.** Na jejich společnou cestu do dalšího života jim vyprošujeme hojnost Božích milostí.
- **Eucharistický výstav se uskuteční v kostele Nejsvětější Trojice ve dnech 14. – 17. září vždy od 16,30 do 17,30 hod. s následnou mší sv. Z těchto důvodů se**

tam přesouvají čtvrtční (14.9.) a sobotní(16.9.) bohoslužby z kostela sv. Jana Nepomuckého.

- **Setkávání starších farníků ke katechezi a modlitbě bude pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v pátek 15. září po večerních bohoslužbách.**
- **Promítání filmu o životě sv. P. Pia z Pietrelciny se uskuteční v den jeho svátku v sobotu 23. září v 18.15 hod. ve farním sále u kostela sv. Jana Nep.**
- **Náboženská výchova dětí je prvním úkolem křesťanských rodičů. Je však možné ji podpořit a rozvinout katechezí ve farnosti. Rodiče nebo prarodiče, které k tomu mají souhlas rodičů, mohou své děti přihlásit u P. Lohela na další školní rok 2006/2007. Rozvrh jednotlivých hodin bude stanoven během září. Katecheze začnou v prvním týdnu měsíce října.**
- **Příprava středoškolské mládeže ke svátosti biřmování bude pokračovat v říjnu po domluvě jednotlivých katechezí s P. Loheliem.**
- **Biblické katecheze zachycující život Pána Ježíše podle evangelií budou pokračovat v sobotu 7. října po večerní mši sv. ve farním sále u kostela sv. Jana Nepomuckého.**
- **Další farní výprava po stopách křesťanské kultury do města Rakovníka a na hrad Křivoklát se vyhláší na 7. října s odjezdem od kostela sv. Jana Nep. v 8.00 hod. Zájemci se mohou jako obvykle přihlásit v sakristiích všech tří košířských kostelů.**

Přehled sbírek za rok 2005

Leden

53. Sběrka na opravu varhan v kostele sv. Jana Nepomuckého 2 500 Kč

Únor – Březen

54. Sběrka na pamětní desku P. F. Wernera 8 100 Kč

Duben – Květen

55. Sběrka na klášter premonstrátů Teplá 2 700 Kč

Červen – Červenec

56. Sběrka na klášter premonstrátek na Sv. kopečku v Olomouci 1 200 Kč

Srpen - Září

57. Sběrka na retardovanou mládež 2 500Kč

Říjen – Listopad

58. Sběrka na postižené leprou 2 800 Kč

Prosinec

59. Sběrka na postižené zemětřesením v Pakistánu 3 900Kč

Výměna svodu dešťové vody v kostele sv. Jana Nepomuckého

7. 8. 2006 začala po delší přípravě výměna svodu dešťové vody. Vše ale začalo mnohem dříve na několika farních radách, kde se probírá stav našich kostelů. Po vyhnití dřevěné zátky ve svodu došlo k vytopení kaple Božího hrobu. Při tom se zjistilo, že svod dešťové vody ve věži kostela sv. Jana Nepomuckého **je též v havarijním stavu (podélná prasklina v délce min. 50 cm.)**. Po tomto zjištění proběhla diskuse na farní radě o tom, zda svod v kapli vyměnit, nebo jen dát novou zátku. Nakonec převládl názor svod vyměnit. Nyní Vám mohu sdělit, že i majitel stavební firmy mě od záměru vyměnit svod zrazoval. Ono totiž není možné si svod, který je zazděný ve stěně, prohlédnout v celé délce. A v případě, že svod by byl v dobré stavu, tak rekonstrukce za desítky tisíc by byla přinejmenším

předčasná. Mým jediným vodítkem byla voda, kterou jsem nahmatal na zadní části svodu. (Kousku, který byl vybourán na výměnu zátky.) A proč tak obšírný úvod? Protože kostel sv. Jana Nepomuckého má ještě tři další svody stejného stáří a ze stejného materiálu. Vydrží? Nevydrží?

foto:

Stavbyvedoucí a jeho tým

V pondělí stavební firma postavila lešení a vybourala zeď. Pak na další dny nastoupil instalatér. Napřed jsme jeli nakoupit materiál. Pak začal rozebírat potrubí a zároveň musel udělat provizorní napojení pokud by v noci pršelo. To se také asi dvakrát stalo. Při výměně se objevila prasklina litinového svodu v **délce min. jeden metr podélně**. Tato prasklina byla zřejmě způsobena mrazem a tak jsme se rozhodli, že svod zateplíme tepelným drátem. Dále bylo zjištěno protékání ve spoji a tím pádem byl konec trubky uhnulý. V pátek a v sobotu jsme sestavovali hlavní část svodu a instalovali na trubky zateplovací drát a proti hluku stékající vody byl nový svod obtočen filcem. V neděli instalatér vyboural poslední kousek, který zbýval.

V pondělí nikdo z nás neměl čas a v úterý pršelo. Tak se pokračovalo až ve středu. Původně se mělo končit ve čtvrtek v poledne. Nakonec jsme ale končili ve čtvrtek v 19 hod. Další potíž nastala s elektrikářem. Nikdo neměl čas, ale situaci zachránil Ondřej Vaněček, který kontaktoval svého kamaráda elektrikáře, který přislíbil, že se na to v sobotu v 9 hod. podívá. A skutečně jsme se v sobotu setkali. Dostal jsem za úkol nakoupit materiál a připravit vše po stavební stránce. V neděli v 14 15 jsme se v kostele sešli a provedli přípravné práce. Jak bylo domluveno v 15 hodin se dal pan elektrikář do práce a v 18 30 byla práce hotova. Honza Fridrich zatím sekal trávu.

V pondělí nastoupil mistr zednický, který za pondělí vše zazdil. Ten samý den přišli si kostel prohlédnout páni malíři. Dohodli jsme se co se vymaluje. V úterý zedník dokončil štukování a čeká se na čtvrtek kdy nastoupí malíři. Tím bude rekonstrukce ukončena.

V říjnu jeden náš farník, přislíbil vyměnit havarijní svod ve věži na vlastní náklady. I tato rekonstrukce je naprosto nezbytná. Myslím, že mu mohu za nás všechny předem poděkovat. Jméno bude včas oznámeno.

Částka za výměnu svodu je cca 80 tis. korun a malířské práce přijdou na dalších cca 30 tis. korun.

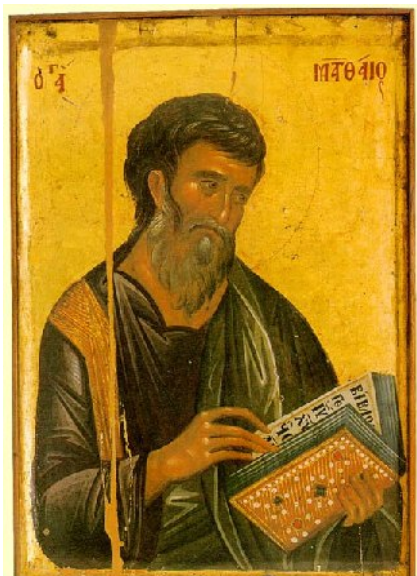
A nyní mi dovolte poděkovat všem kdo si na tuto práci vzali dovolenou: Honza Fridrich a Pavel Křížovský, v rámci svých pracovních povinností: Vítek Bobysud, Ondra Vaněček, Václav Dráb, p. Lohel, Václav Plíšek, ze svého volna: Jarda Dráb, bratr Bonaventura, p. Dobeš a v neposlední řadě uklízacímu komandu v čele s pí. Křížovskou.

V. Bobysud

Naši světci

Sv. Matouš – apoštol a evangelista (svátek 21. září)

Evangelia hovoří o povolání sv. Matouše za Ježíšova učedníka. Ježíš viděl v celnici sedět člověka jménem Matouš a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Ježíš byl pak na hostině, kterou Matouš uspořádal, a tam bylo mnoho celníků a jiných hříšníků. Na námitky farizeů, že jí s celníky a hříšníky Ježíš odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.“ (Mt. 9.9) Povolání celníka bylo u Židů v opovržení. Byli to výběrčí daní pro římskou okupační správu a byli posuzováni téměř jako pohané.

Stejná scéna je popsána v evangeliích sv. Marka a sv. Lukáše. Tam má celník jméno Levi, u sv. Marka, je navíc uvedeno, že je syn Alfeův. (Mk 2.14 a L5,27) Měl tedy celník pravděpodobně dvě jména. Jméno Matouš je z hebrejského Mattija a to znamená „dar Boží“. Je možné, že toto jméno dal Ježíš Matoušovi při jeho povolání.

Kromě toho je sv. Matouš uveden již jen ve všech seznamech dvanácti apoštolů. Byl to pravděpodobně galilejský Žid, celník v Kafarnaum.

Jako apoštol provázel Matouš Ježíše při jeho putování Palestinou, byl přítomen poslední večeři, Ježíšově utrpení a byl svědkem jeho vzkříšení i Nanebevzetí. A spolu s ostatními apoštoly se setkal se vzkříšeným Pánem a přijal Ducha Svatého.

O Matoušově dalším působení máme jen nejisté nebo legendární zprávy. Píší o něm staří autoři 2. - 4. stol. Eusebius, Klement Alexandrijský a Ireneus, ale jejich podání se liší. Je pravděpodobné, že nejdříve hlásal evangelium mezi židy v Palestině mimo Jerusalema a pak odešel do jiné země. Jak a kde zemřel, není jasné. Většinou se přijímá, že zemřel mučednickou smrtí.

Jeho ostatky se uctívají v jemu zasvěcené katedrále v Salernu od r. 954, o jejich původu není však nic známo. A jsou kostely zasvěcené sv. Matoušovi i v Čechách? Není to hojné zasvěcení, ale navštívili jsme při farní pouti v jubilejním roce kostel sv. Matouše v Hrádku u Vlašimi. Další kostely sv. Matouše jsou např. v Ratajích nad Sázavou, v Dobroměřicích u Loun, v Křešicích u Litoměřic a ještě i jinde.

Evangelium sv. Matouše je první knihou v kánonu knih Nového Zákona. Odborníci předpokládají, že je autor psal v Palestině mimo Jerusalema nebo snad v Sýrii pro křesťany židovského původu a že měl už k dispozici evangelium sv. Marka, které se pokládá za nejstarší. Matouš stále ukazuje, že Ježíšův příběh je naplněním starozákonních zaslíbení.

Sv. Basil v komentáři píše: „Ne nadarmo se Syn Boží vtělil a stal se člověkem a ne nadarmo nám ho tak jeho první evangelista sv. Matouš představuje ve svém evangeliu; na každé stránce se nám dokazuje, že Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk a každému z nás nepřestává opakovat, co bylo řečeno i jemu: Následuj mne.“

Podle Internetu (Cath. Encycl., Heiligenlexikon), P. Arrighini: Dvanásti, a j.

M.P.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

Člověk (podle Kompendia katechismu katolické církve, II. část (ot. 66-72))

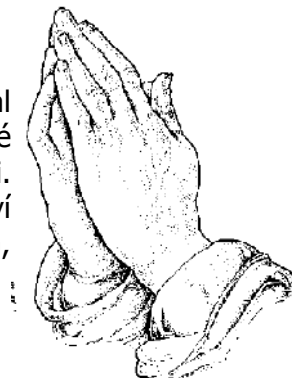
66. V Jakém smyslu je člověk stvořen „k Božímu obrazu“?

Člověk je k Božímu obrazu v tom smyslu, že je schopen poznávat a svobodně milovat svého Stvořitele. Je jediným tvorem, kterého chtěl Bůh pro něho samého a kterého povolal, aby s ním sdílel jeho božský život v poznání a lásce. Člověk, protože je Božím obrazem, má

důstojnost osoby: není něco nýbrž někdo; je schopen poznávat se, svobodně se dávat a vstoupit do společenství s Bohem a s ostatními osobami.

67. Proč Bůh stvořil člověka?

Bůh stvořil celého člověka, avšak člověk byl stvořen, aby poznával Boha, sloužil Mu a miloval Ho, aby Mu věnoval v tomto světě celé stvoření jako díkuvzdání a aby byl vyvýšen k životu s Bohem v nebi. Pouze v tajemství vtěleného Slova nachází pravé světlo tajemství člověka, jenž je předurčen reprodukovat obraz vtěleného Božího Syna, který je dokonalým „obrazem neviditelného Boha“ (Kol 1,15)

68. Proč lidé vytvářejí jednotu?

Všichni lidé tvoří jednotu lidského pokolení, protože mají společný původ od Boha. Bůh totiž „stvořil z jednoho člověka celé lidské pokolení“ (Sk 17,26). Všichni pak mají jediného Spasitele a jsou povoláni mít podíl na věčné blaženosti Boha.

69. Jak duše a tělo vytvářejí v člověku jednotu?

Lidská osoba je bytost zároveň tělesná a duchovní. Duch a hmota vytvářejí v člověku jedinou přirozenost. Tato jednotu je tak radikální, že díky duchovní duši se tělo, které je hmotné, stává lidským a žijícím tělem a má podíl na důstojnosti Božího obrazu.

70. Kdo dává člověku duši?

Lidská duše nepochází od rodičů, nýbrž je přímo stvořena Bohem a je nesmrtelná. Když umírá tělo, ona nezhyne, spojí se znovu s tělem ve chvíli konečného vzkříšení.

71. Jaký vztah vložil Bůh mezi muže a ženu?

Muž a žena byli stvořeni Bohem ve stejné důstojnosti jako lidské osoby a zároveň se vzájemně doplňují jako muž a žena. Bůh je chtěl jednoho pro druhého, pro osobní společenství. Zároveň jsou povoláni k tomu, aby předávali lidský život tím, že v manželství vytvoří „jedno tělo“ (Gen 24) a ovládali zemi jako „správcové“ Boha.

72. Jaký byl původní stav člověka podle Božího plánu?

Když Bůh stvořil muže a ženu, daroval jim zvláštní účast na svém božském životě ve svatosti a spravedlnosti. V Božím plánu by člověk neměl ani trpět ani zemřít. Kromě toho v člověku vládla dokonalá harmonie v něm samém, mezi tvorem a Stvořitelem, mezi mužem a ženou, mezi prvním párem a celým stvořením.

Manželé Kloudovi posílají košířským farníkům pozdravy a vzpomínky z Bražné, kde nyní žijí obklopeni láskou své rodiny. I my posíláme do Bražné vzpomínky a poděkování za vše, co oba pro naši farnost vykonali a poručíme je do ochrany Boží.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

10

říjen
2006

Košířský farní list

Říjen

JAK PROŽÍVAT EUCHARISTII?

V tomto růžencovém měsíci znovu rozjímáme tajemné události ze života Pána Ježíše a Jeho panenské Matky modlitbou posvátného růžence, která často předchází slavení eucharistie – mši sv. Je to výborná příprava na naši nejvzácnější bohoslužbu. Povzbuzovali k ní také někteří papežové a mnozí učitelé duchovního života.

V poslední době byla tato příprava zvýrazněna připojením jednoho z pěti rozjímání v růženci světla, které zachycuje Kristovo ustanovení eucharistie. V encyklice Jana Pavla II: „Ecclesia de eucharistia“ se připomíná vnitřní rozpoložení Panny Marie v liturgickém slavení apoštolské církve: „Jak si můžeme představit Mariiny city, když slyšela z úst Petra, Jana, Jakuba a ostatních apoštolů slova Poslední večeře: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává“ (Lk 22,19)? Ono tělo vydané v oběť a zpřítomněné pod

svátostnými způsoby bylo totéž tělo, které ona počala ve svém lůně! Přijímat eucharistii muselo pro Marii znamenat téměř jako znovu přijímat v lůno ono srdce, které tepalo souhlasně s jejím, a znovu prožívat, co sama zakoušela pod křížem.“

V návaznosti na výklad o slavení mše svaté z předchozího farního listu na měsíc září se ještě jednou vracíme k tomuto tématu další úvahou o praktickém prožívání mše svaté.

Jako opora nám mohou sloužit čtyři základní body:

1) Předně přicházíme ke Kristu jako k svému **UČITELI**.

Začínáme úkonem kajícího a prosby. Vždyť jsme si dobře vědomi, že v našem životě jsou mravní nedostatky, hříchy a opomenutí dobra.

Pak slyšíme úryvky z Písma sv. a kněz nám je vykládá.

Na to odpovídáme vyznáním víry a prosbami (tzv. přímlovami).

Máme při tom v sobě vyvolat opravdovou a pokornou pozornost – k hlubšímu pochopení slova Božího.

2) Dále si chceme **osvojit postoj** našeho Mistra, Krista Pána **k životu**, a to je oslava Boha a služba Bohu celým naším životem.

Uvědomíme si v této chvíli celou svou činnost i svou bolest a obtíže, a předkládáme to všechno Bohu jako *svou* oběť. Nazýváme tento úkon **OBĚTOVÁNÍ**. Kněz v té chvíli drží před sebou na obětní misce chléb a kalich s vínem. Chléb představuje naši práci, a víno naše bolesti – slzy. Tento náš vnitřní postoj je to nejdůležitější z naší strany: kolik je v nás totiž ochoty k oběti pro Boha, nakolik chceme celou svou životní náplň Boha oslavovat – nakolik obdržíme při této mši sv. přiměřenou **pomoc**, nám přiměřené ovoce z oběti Kristovy, a to při vyvrcholení mše sv.

Jistě si musíme přiznat, že naše pohnutky v jednání nejsou vždy dokonalé a ryzí, že jednáme často nikoliv s ohledem na Boha a jeho vůli, nýbrž ze sobeckých důvodů...

3) Naše osobní oběť je tedy vždy nedokonalá. Bohu milá a Boha skutečně důstojná je však oběť dokonalá, a tou je oběť Ježíše Krista. Tato oběť se koná ve chvíli nazvané: **PROMĚŇOVÁNÍ**. V kostele je při tom úplné ticho, zpěv, varhany i věřící ztichnou.

Co prožíváme v této chvíli my?

a) V úžasu a v hluboké úctě se vnitřně klaníme Ježíši Kristu, obětujícímu se za nás.
b) Dále tuto oběť nabízíme Bohu, abychom Jej touto obětí oslavovali, jemu děkovali, jeho usmířovali a jeho prosili.

c) Prosíme především, aby naše nedostatečná oběť, naše služba, byla také proměněna ve skutečnou hodnotu, před Bohem cennou. Prosíme tedy, aby naše minus bylo proměněno – pro záslušnou oběť Kristovu – v plus.

4) Aby v nás bylo proměňování trvalé, abychom se stávali víc a více **novými lidmi**, je třeba se s Kristem vnitřně co nejvíce sjednotit. A to je vyjádřeno v té části, které říkáme: *communio*, to je česky: *sjednocení* nebo „*přijímání*“. Kněz drží v rukou Tělo Kristovo a obrácen tváří k lidem říká: Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa. Pak s úctou pokleká a přijímá tento svatý Pokrm duše. Podává také tento Pokrm těm, kdo jsou připraveni přijmout.

My v té chvíli – ať přijímáme nebo ne – *toužíme* s celou vroucností, jaké jsme schopni, aby nás Kristus posílil tak, že budeme mít stejné smýšlení a stejné jednání jako On. Tedy skutečné vnitřní ***SJEDNOCENÍ S KRISTEM JE OBSAHEM TÉTO CHVÍLE.***

Na závěr mše svaté kněz žehná věřící a posílá je se slovy: „Jděte ve jménu Páně“ – zanést Kristovu lásku a pravdu do prostředí, kam každého z nás Bůh umístil. Je to něco naprosto jiného než se zpívá v jedné písni ve slovech: „Sbohem má radost“...

S Tím, kterého jsme přijali se neloučíme, ale jdeme s Ním do všech záležitostí našeho života podle příkladu Jeho panenské Matky, jak o tom rozjímáme také v tajemstvích posvátného růžence.

P. L.

Liturgický kalendář

Říjen 2006

1. neděle	26. neděle v mezidobí
2. pondělí	Památka svatých andělů strážných
4. středa	Památka sv. Františka z Assisi
6. pátek	Sv. Bruna, kněze První pátek v měsíci
7. sobota	Památka Panny Marie Růžencové
8. neděle	27. neděle v mezidobí
12. čtvrtek	Sv. Radima, biskupa
15. neděle	28. neděle v mezidobí
16. pondělí	Památka sv. Hedviky, řeholnice
17. úterý	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. středa	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. čtvrtek	Památka sv. Jana de Brébeufa a Izáka Joguele, kněží, a druhů, mučedníků
22. neděle	29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
23. pondělí	Památka sv. Jana Kapistránského, kněze
26. čtvrtek	Památka sv. Gilberta, řeholníka
28. sobota	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
29. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
31. úterý	30. neděle v mezidobí Sv. Wolfganga, biskupa

sv. Wolfgang, biskup

Oznámení

- **Na sobotu 7. října se připravuje farní výprava na Křivoklátsko.** Odjezd účastníků autobusem bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. V programu zájezdu je mše sv. v 9.30 hod. v rakovnickém kostele sv. Bartoloměje s prohlídkou dalších vzácných míst města Rakovníka. Po společném obědě v Divadelní restauraci se odpoledne přesuneme na hrad

Křivoklát. Návrat domů se předpokládá do 19.00 hod. Večerní mše sv. v kostele sv. Jana i biblická katecheze z těchto důvodů nebudou.

- **Promítání filmu o životě Matky Terezy, velké misionářky Boží lásky**, se uskuteční v sobotu 14. října po mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.
- **Biblická katecheze zachycující život Pána Ježíše bude pokračovat v sobotu 21. října po večerní mši sv. ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- **Během celého měsíce října jsou všichni srdečně zváni na modlitbu posvátného růžence přede mší sv.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 8. září 2006 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Havel, Stanislav Hojek, Jan Nekula a Stanisl. Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Práce s údržbou kostelů – technické záležitosti
3. Farní aktivity, diskuse, volná rozprava

Ad 1. Bylo konstatováno, že práce u sv. Jana proběhly úspěšně v celém předpokládaném rozsahu, tj. byla provedena výměna vadného odtokového potrubí dešťové vody ze střechy v JZ rohu střechy, a následné vymalování kaple Božího hrobu, její předsíně, zčásti i schodiště na kůr a zadní stěna kůru, byly vymalovány také boční niky uvnitř chrámu, v nichž je instalována Křížová cesta, od sochy sv. Jana až po kazatelnu, po obou stranách chrámové lodi.

Ad 2. Výbor dále projednal pořadí dalších údržbářských a technických prací, které je třeba realizovat. Je to nyní především provedení GO varhan u Nejsv. Trojice, kterou provede fa. pana Antona Habětína. Administrativní překážky k započetí práce na GO varhan se postupně podařilo překonat.

Následuje záležitost instalace vyhřívacího zařízení do lavic u sv. Jana. Tam budou pořízeny vyhřívané rohože, jejichž dodání a související elinstalační práce však závisí na předchozím shromáždění dostatečné finanční rezervy. Její výši sdělí výboru k projednání předseda na příští schůzce, podle obdržení cenových návrhů dodavatelských firem.

Další potřebné opravy a jiné zvelebovací akce budou prováděny podle potřeby a zejména s ohledem na to, jak je bude možno financovat.

Ad 3. Plánovaný zájezd do Rakovníka a na Křivoklát, se uskuteční v sobotu 7. října tr. s odjezdem v 8,00 hod od sv. Jana. Přípravě a zejména propagaci tohoto zájezdu věnujme nyní co největší pozornost, aby byl v dostatečném předstihu zajištěn potřebný počet účastníků tohoto poutního zájezdu.

Podle předchozího záměru bude pokračovat seriál populárních přednášek na obecně žádoucí témata. V listopadu vystoupí náš farník, stav Jan Havel s přednáškou o době vydání pastýřského listu „V hodině velké zkoušky“.

Příští schůze výboru bude v pátek 13. října 2006 v domečku u Nejsv. Trojice, jak je obvyklé, tedy po večerní mši sv.

V průběhu jednání zaznamenal:

Stanislav Dobeš

Naši světci

**Sv. Bruno, kněz, zakladatel řádu
(památka 6. října)**

Sv. Bruno se narodil v Kolíně nad Rýnem okolo r. 1035. Studoval nejdříve v Kolíně na koleji, ale ještě v mladém věku odešel studovat do Remeše. Tamější katedrální škola s ředitelem Herimanem byla věhlasná. V té době ještě nebyly univerzity a katedrální školy byly nejvyšším stupněm škol. Tam ukončil svá klasická studia a studoval dále teologii, zejména Písmo svaté a Církevní Otce. Po dokončení studia se vrátil do Kolína, byl ustanoven kanovníkem u sv. Cuniberta a pravděpodobně tam byl vysvěcen na kněze.

V r. 1056 ho biskup Gervais zavolal zpátky do Remeše, aby pomáhal vést školu. Za dva roky se stal jejím ředitelem. Skoro dvacet let udržoval prestiž, kterou škola dosáhla pod vedením dřívějších slavných učitelů. Mezi jeho žáky byl Eudes ze Chatillonu, pozdější papež Urban II, kardinál Rangier, biskup z Reggia, biskup Robert i další význační mužové. R. 1075 byl ustanoven kancléřem remešské církve a věnoval se hlavně správě diecéze. Mezitím byl biskup Gervais vystřídán

biskupem Manassem, mužem nehodným a násilné povahy. Sv. Bruno se s ním dostal do dlouhodobého sporu. V té době se sv. Bruno se dvěma druhy rozhodl opustit světské prostředí a nastoupit dráhu zasvěceného života. Uskutečnili to později r. 1080.

První myšlenka byla připojit se ke komunitě bratří, kteří žili v Molesme v Burgundsku pod vedením sv. Roberta. Z tohoto společenství pak vznikl r. 1098 cisterciácký řád. Ale Bruno poznal, že to není jeho povolání a odešel s šesti dalšími bratry k Hugonovi, biskupovi v Grenoblu, který snad býval také jeho žákem. Ten je dovedl do divokého místa v savojských Alpách, zvaném Grand Chartreuse, latinsky Cartusia, a tam je usadil. Zbudovali malý klášter, kde žili v ústraní a chudobě, plně se věnovali modlitbě a studiu. Biskup Hugo je často navštěvoval.

V r. 1088 se stal papežem Urban II., Brunův žák a stoupenec reformních myšlenek Řehoře VII., a ten povolal Bruna do Říma. Působil tam jako papežův rádce, i když nezastával na papežském dvoře žádné oficiální místo. Spolupracoval jistě při svolání několika italských koncili.

Zanedlouho po příchodu sv. Bruna do Říma musel však papež uprchnout do jižní Itálie před vojsky císaře Jindřicha IV. a protipapeže. Tam ho chtěli zvolit arcibiskupem v Reggiu. To nebylo v souladu s jeho plány a proto navrhl za arcibiskupa svého žáka Rangiera. Jeho snahou byl život v odlehlosti a v modlitbě. Chtěl se vrátit do Chartreuse. Papež ho však chtěl mít na blízku, ale dovolil mu založit klášter. Místem jeho nového útulku bylo východní úbočí hor v Kalábrii v diecézi Squillace. Seznámil se s místním pánem hrabětem Rogerem a ten ho navštěvoval a podporoval. S jeho podporou založil další klášter sv. Štěpána r. 1091. Tam pak žil až do své smrti.

Okolo roku 1100 jeho přátelé a příznivci odcházeli z tohoto světa a naplnily se i dny sv. Bruna. Před smrtí vyznal katolickou víru. Po jeho smrti 6. října 1101 jeho žáci ocenili jeho velkého ducha modlitby, krajní umrtvování a synovskou úctu k Panně Marii.

Formálně nebyl svatořečen. Jeho uctívání bylo schváleno papežem Lvem X. pro kartouzský řád a papežem Řehořem XV. pro celou církev. Je populárním světcem v jižní Itálii.

Jako spisovatel a zakladatel řádu je důležitou osobností jedenáctého století. Napsal komentáře k Žalmům a k epistolám sv. Pavla, ale málo se zachovalo. Význam jako zakladatele řádu je v tom, že založil řád, který spojil prvky poustevnícké se životem ve společenství. Řeholi řádu nenapsal, ale zanechal instrukce, podle nichž později vznikla. Řád se šířil ze dvou středisek, z Grand Chartreuse u Grenoblu a z jižní Itálie. Tato dvě pojetí řádu se trochu lišila. Jihoitalská větev se v r.1191 spojila s cisterciáky.

Kláštery kartuziánů, zvané kartouzy, jsou postaveny tak, že kolem dvora jsou domky – cely, případně se zahrádkou, v nichž mniši žijí v samotě. Mniši zachovávají přísný půst od masa a zachovávají mlčení. Scházejí se jen na některé denní modlitby. Společné jídlo v refektáři je jen výjimečně. Nekonají veřejná kázání, ale věnují se spisovatelské činnosti. Představený kartouzy je převor. První a hlavní patronkou domů kartuziánů je Panna Maria. Pro svou přísnost nebyl řád nikdy příliš početný, ale také nemusel být nikdy reformován. Dnes je na světě asi 20 mužských konventů. (Srv. Internet <http://www.chartreux.org>)

Kartuziáni nosí bílý hábit s bílým koženým řemenem, široký bílý škapulíř, kapuci a černý plášť.

První kartuziánský klášter v Čechách byl založen až Janem Lucemburským r. 1342 v Praze za Újezdskou branou na území Smíchova. Trval však jen do r. 1419. Den po smrti Václava IV. byli mniši odvedeni na staroměstskou radnici a druhý den byl klášter vypálen. Stavební materiál byl postupně rozebrán. Pozdější pokusy o jeho obnovu se nezdařily. Dnes nám ho připomíná jen název Kartouzské ulice.

Další kláštery byly v Brně Králově Poli, v Tržku u Litomyšle, který později přešel do Dolan u Olomouce a do Olomouce. Známa (v poslední době spíše nechvalně) je kartouza ve Valdčicích u Jičína. Poslední tři domy zanikly za Josefa II. r. 1782.

*Prameny: Cath.Encycl., Heiligenlexikon,
Český kalendář světců, Encykl. českých klášť.*

M.P.

ALTÖTTING 11. ZÁŘÍ 2006 S PAPEŽEM BENEDIKTEM XVI.

Člověk žije z nezasloužených darů – z milostí. Jedna z nich mi byla dopřána návštěvou bavorského poutního místa – Altöttingu během nedávné cesty papeže Benedikta XVI. do Německa. Toto nádherné posvátnou křesťanskou tradicí a architekturou dýchající město je asi v polovině cesty mezi bavorskými městy Passau a Mnichov. Jen několik kilometrů na východ směrem k Passau leží papežovo rodné sídlo –Markt.

Spolu s naším panem převorem Bohuslavem a ještě dvěma strahovskými spolubratry kněžími jsme se do Altöttingu vypravili díky obětavé pomoci jeho přátel žijících v Passau, kteří nám obstarali

všechny úřední náležitosti. Ubytování jsme měli zajištěno kousek od centra v exercičním domě u sester Svatého kříže. S nezbytnou legitimací účastníků jsme se brzy ráno 11. září 2006 odebrali na hlavní náměstí – Kappelplatz do příslušného sektoru, kde jsme spolu s deseti tisíci poutníků většinou z okolního Bavorska očekávali přilet a příjezd nejvyššího pontifika. Přípravný program byl propojen modlitbami, zpěvy a reportážemi.

Papežská mše sv. ke cti Panny Marie zachycovala hlavní pilíře katolické zbožnosti: Eucharistii, Marii a papeže. Na začátku bohoslužby byla do prostoru slavení eucharistie na vysuté podium přenesena místní altöttingská socha Bohorodičky. Na závěr mše sv. byla zase přenesena zpátky v eucharistickém průvodu s papežem na původní místo do kostela, kde se konala krátká adorace. A ještě bych se s Vámi rád podělil o radost z papežovy promluvy, která zazněla při bohoslužbě.

Drazí bratři a sestry!

V prvním čtení, responsoriu a evangeliu z tohoto dne se třikrát v různých souvislostech setkáváme s Marií, Matkou Páně, jako osobou, která se modlí. Ve Skutcích apoštolů ji nacházíme ve společenství apoštolů, kteří se shromáždili ve Večeřadle a vzývají Pána, který vstoupil k Otcí, aby splnil svůj příslib: „Budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní“ (Sk 1,5). Maria vede Církev rodící se v modlitbě; je jakoby zosobněnou modlící se Církví. A takto spolu s velkým společenstvím svatých a v jejich středu stojí dnes znovu před Bohem a přimlouvá se za nás u jeho Syna, aby znovu seslal svého Ducha na Církev a

svět a obnovil tvář země.

Odpovídáme na toto čtení spolu s Marií zpěvem velkolepého hymnu, který pronesla, když jí Alžběta pro její víru nazvala blahoslavenou. Je to modlitba díkůvzdání, radosti v Bohu, dobrořečení za jeho velké skutky. Tón tohoto hymnu vysvítá hned z prvního slova: „Velebí má duše – tzn. vyvyšuje – Pána“. Vvyšovat Boha znamená dávat mu prostor ve světě, ve vlastním životě, nechat jej vstoupit do svého času a do našeho jednání: to je nejhlubší podstata pravé modlitby. Kde se Bůh stává velkým, tam se člověk nestává malým: člověk se tam stává velkým a svět zářivým.

V evangelním úryvku se Maria obrací ke svému synu s prosbou ve prospěch přátel, kteří se ocitají v těžkostech. Na první pohled to může vypadat jako zcela lidský rozhovor mezi Matkou a Synem, neboť je také dialogem plným lidskosti. Nicméně Maria se obrací k Ježíši nejenom jako k člověku, na jehož fantazii a ochotu pomoci spoléhá. Ona svěruje lidskou potřebu jeho moci; moci, která překračuje lidskou dovednost a schopnost. V dialogu s Ježíšem ji tak vidíme skutečně jako Matku, která prosí a přimlouvá se. Stojí za to jít trochu hlouběji v naslouchání tohoto evangelního úryvku: abychom lépe pochopili Ježíše i Marii, ale také právě proto, abychom se od Marii naučili správně se modlit. Maria se neobrací na Ježíše s vlastní žádostí. Říká jenom: „Už nemají víno“ (J 2,3). Svatba ve Svaté zemi se slavila po celý týden, účastnila se celá obec a zkonsumovalo se tedy velké množství vína. Novomanželé se tedy ocitají v těžkostech a Maria to prostě Ježíšovi řekne. Neříká Ježíši, co by měl dělat. Nežádá nějakou přesnou věc, a vůbec nežádá, aby udělal zázrak, kterým by opatřil víno. Jednoduše svěruje záležitost Ježíšovi a ponechává na něm rozhodnutí, co dělat. V prostých slovech Ježíšovy Matky tak vidíme dvě věci: z jedné strany citlivou péči o lidi, mateřskou pozornost, s níž upozorňuje druhé na obtížnou situaci; vidíme její srdečnou dobrotu a její ochotu pomoci. Toto je Matka, k níž putují celé generace lidí sem do Alttöttingu. Jí svěrujeme naše starosti, potřeby a tíživé situace. Dobrota Matky, která je připravena pomoci a které se svěrujeme, je tady v Písmu svatém vidět poprvé. Avšak k tomuto prvnímu, nám všem velmi důvěrnému aspektu se pojí ještě jeden, který nám snadno uniká: Maria ponechává všechno Pánově soudu. V Nazaretu odevzdala svou vůli tím, že ji ponořila do vůle Boží: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“ (Lk 1,38). Toto je její trvalý základní postoj. A takto nás učí se modlit: nechtít potvrdit naši vůli a naše přání před Bohem, ale ponechat Jemu, aby rozhodnul, co chce udělat. Od Marie se učíme dobrotě, připravené pomáhat, ale také pokoře a velkodušnosti v přijímání vůle Boží v důvěře, že Jeho odpověď bude naším pravým dobrem.

Můžeme-li v tomto světle velmi dobře porozumět Mariiným slovům a postojí, je nám naopak obtížné pochopit Ježíšovu odpověď. Už oslovení se nám nelíbí: „Ženo“ – proč neříká: matko? Toto oslovení ve skutečnosti vyjadřuje Mariino postavení v dějinách spásy. Odkazuje k budoucnosti, k hodině Ukřižování, kdy jí Ježíš říká: „Ženo, hle, tvůj syn – synu, hle tvá matka!“ (srv. J 19,26-27). V předstihu tak poukazuje na okamžik, kdy tuto Ženu, svou matku, učiní matkou všech svých učedníků. Z druhé strany toto oslovení evokuje vyprávění o stvoření Evy: Adam se jako lidská bytost uprostřed stvoření a s celým jeho bohatstvím cítí osamocen. Je proto stvořena Eva, a v ní nachází družku, po níž toužil a nazývá ji „ženou“. V Janově evangeliu tak Maria představuje novou, definitivní

ženu, družku Vykupitele, naši Matku: oslovení zdánlivě tak málo srdečné naopak vyjadřuje velikost jejího poslání.

Ještě méně se nám však líbí zbytek odpovědi, kterou Ježíš v Káni dává Marii: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina“ (J 2,4). Chtělo by se nám namítnout: má právo po tobě chtít cokoli! To ona ti dala tělo a krev, tvé tělo. A nejenom tvé tělo: svým „ano“ vycházejícím z hloubi srdce tě vnesla do svého lůna a s mateřskou láskou tě přivedla k životu a uvedla do společenství lidu Izraele. Mluvíme-li takto s Ježíšem, jsme již na správné cestě k pochopení jeho odpovědi. Poněvadž to všechno má naší mysli připomenout, že v Písmu svatém existuje paralelismus s dialogem, který Maria měla s Archandělem Gabrielem, když říká: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Tento paralelismus se nachází v listě Židům, který nám slovy Žalmu 40 podává dialog mezi Otcem a Synem – onen dialog, kterým se začíná vtělení. Věčný Syn říká Otcovi: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo.. Tady jsem... abych plnil, Bože, tvou vůli“ (Žid 10,5-7; srv. Ž 40,6-8). Toto Synovo „ano“: přicházím, abych plnil tvou vůli“ a Mariino „ano“: „Ať se mi stane podle tvého slova“ – toto dvojí „ano“ se tak stává jediným „ano“, a tak se v Marii Slovo stává tělem. V tomto dvojím „ano“ se poslušnost Syna stává tělem, Maria mu dává tělo. „Co mi chceš, ženo?“ Oba spolu mají v hloubi společné toto dvojité „ano“, jejichž shodou nastalo vtělení. Právě v tomto bodě nastala jejich nejhlubší jednota, na niž Pán svým slovem poukazuje. V tomto společném „ano“ na vůli Otcovu se nachází řešení. Musíme se vydat i my k tomuto bodu. Odtamtud plyne odpověď na naše otázky.

Černá madonna z
Altöttingu

Vydeme-li odtud porozumíme také druhé části Ježíšovy odpovědi: Ještě nepřišla má hodina". Ježíš nejedná nikdy pouze sám od sebe; nikdy aby se zalíbil druhým. Jedná vždy, vycházejíc od Otce, a právě to jej spojuje s Marií, protože do této jednoty vůle s Otcem chtěla i ona vložit svou prosbu. Proto po Ježíšově odpovědi, která tuto prosbu jakoby odmítá, může překvapivě a prostě říci služebníků: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ (J 2,5). Ježíš nedělá nějaký zázrak, nehraje si se svou mocí v záležitosti, která je v podstatě docela soukromá. Nechává vzniknout znamení, kterým ohlašuje svou hodinu, hodinu sňatku, jednoty mezi Bohem a člověkem. On jednoduše „neprodukuje“ víno, ale proměňuje lidský sňatek na obraz božského sňatku, k němuž zve Otec prostřednictvím Syna a v němž On dává plnost dobra. Svatba se tak stává obrazem Kříže, na kterém Bůh posouvá svou lásku až do krajnosti, když dává sebe sama v Synově těle a krvi – v Synovi, který ustanovil Svátost, kterou se nám po všechny časy dává. Tím je tato potřeba vyřešena opravdu božsky a původní prosba je dalekosáhle překonána. Ježíšova hodina ještě nepřišla, ale ve znamení proměnění vody ve víno, ve znamení slavnostního daru tento okamžik jeho hodinu předchází.

Jeho definitivní „hodinou“ bude jeho návrat na konci časů. On však tuto hodinu neustále předchází v Eucharistii, v níž ta hodina vždy nadchází. A stále znovu tak činí na přímlovu své Matky, na přímlovu Církve, která jej vyzývá v eucharistické modlitbě: „Přijď, Pane Ježíši!“ V kánonu Církve vždy znovu vyzývá anticipaci této hodiny, prosí, aby přišla již nyní a dostala se nám. Chceme se tak nechat vést Marií, milostnou Matkou z Altöttingu, Matkou všech věřících k Ježíšově „hodině“. Prosíme Ho o dar, abychom Jej stále více uznávali a chápali. A nepřipustíme, aby přijímání bylo redukováno pouze na okamžik obdržení Eucharistie. On zůstává přítomen ve Svaté Hostii a stále nás očekává. Adorace Pána v Eucharistii nalezla v Altöttingu nový útulek ve staré pokladnici. Maria a Ježíš jdou společně. Jejím prostřednictvím chceme zůstat v dialogu s Pánem a učit se tak jej lépe přijímat. Svatá Matko, pros za nás, jako jsi v Káni prosila za manžele! Stále znovu nás přiváděj k Ježíši! Amen.

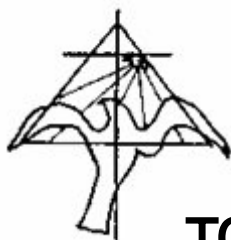
ÚMRTÍ

Se zármutkem v srdci, ale také s nadějí ve věčný život sdělujeme touto cestou všem košířským farníkům, že z našeho pozemského domova se odebrala na věčnost naše věrná, pracovitá a obětavá sestra **Ludmila Klofáčová**. Dokud ji síly stačily, starala se s mimořádnou láskou a nasazením o kostel sv. Jana Nepomuckého. Kéž jí dobrotivý Bůh bohatě odmění za její poctivou službu. Rozloučili jsme se s drahou zesnulou 26. září 2006, ale nezapomeneme na ni u oltáře a budeme se těšit na budoucí shledání. R.I.P.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Listopad

PATŘIT PÁNU - TOUHA A RADOST VŠECH SVATÝCH

V současné době se i v oblastech zastoupených převážně ateistickou populací projevuje výrazný zájem o religionistiku – obor, v němž se zkoumá povaha jednotlivých náboženských projevů z různých hledisek i v dějinném přehledu. I v TV se vysílá seriál Tomáše Halíka. na toto téma. Za pozornost by jistě stála otázka : Jak nebo nakolik či zdali vůbec se můžeme v mimokřesťanských náboženských směrech setkat s tak rozhodujícím osobním vztahem k zakladateli ve srovnání se situací, kterou prožíváme v křesťanské víře. Jestli kterýkoliv zakladatel vyžadoval od svých učedníků lásku a přímo se dotazoval na lásku ke své osobě. Badatelé se o tom nezmiňují. Není také zvykem, zvláště mezi muži, ptát se na lásku. Možná spíše ženské srdce pochopí důležitost otázky, kterou dal Ježíš Petrovi.

Křesťan v zápalu své apoštolské činnosti může klidně zapomenout i na to nejpodstatnější. První přikázání je přikázání lásky k Bohu. Ve vztahu k Bohu nejde o to, abychom něco pro něj odpracovali, abychom se něco pomodlili, abychom někoho k Bohu přivedli, ale to nejpodstatnější je to, co vyjadřuje Ježíšova otázka položená Petrovi. „Petře, miluješ mě?“ „Petře, jak mě miluješ?“ „Miluješ mě víc než ostatní?“ (Jan 21,15-17) Tato nejpodstatnější otázka se vytrácí i z mezilidských vztahů. Manželství, rodina se mohou změnit na výrobní podnik. Totéž se však může stát i knězi, řeholníkovi, řádové sestře. Zapomene na to, co je nejhlavnější. Je zajímavé, že Pán Ježíš se neptá jen jednou. Copak nestačí jednou vyznat, potvrdit: „Miluji tě a hotovo?“ Zřejmě nestačí, protože láska nikdy není hotovou věcí. Pokud si někdo myslí, že už dost miluje, tak se velmi mylí. Milování Boha nezná hranice.

I tato neobvyklá otázka je důkazem toho, že v Ježíšovi se zjevuje tentýž Bůh, který dal jako první a první „Přikázání Lásky k Bohu.“ Je to důkaz toho, že tu máme co činit s Bohem, kterého už Mojžíš poznává jako Boha žárlivě milujícího. Náš Bůh je jako stravující oheň. I Ježíš jako Vtělená láska zjevuje tentýž charakter, má stejné rysy.

Apoštol Petr, který velmi dobře znal srdce svého Pána, nebere a neobrací tuto otázku do smíchu, jak bychom to možná v podobné situaci udělali my. Možná proto, abychom nemuseli odpovídat. Apoštol Petr trpělivě na třikrát položenou otázku odpovídá třikrát. Někteří exegeti vidí v této třínásobné otázce Ježíšovu narážku na Petrovo trojnásobné zapření. Je možné, že pokud by narážel na Petrovu zradu, tak jen proto, aby Petrovi pomohl zbavit se tíživého břemene viny. Bůh ve Starém Zákoně říká, že když se hříšník odvrátí od svých zlých cest, Bůh si na jeho hříchy víc nevzpomene. Nakonec i situace kolem Petrova zapření vypovídá spíše o velikosti Petrovy lásky, o tom, že už tehdy miloval Pána víc než ostatní, neboť ho následoval i na ta místa, na která už mnozí neměli odvahu spolu s ním jít. A tam selhal. Příčina selhání byla v tom, že neposlechl svého Mistra v Getsemanské zahradě – „Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“ Neposiloval se modlitbou. Spoléhal se jen na své síly a odhodlání, a zapomněl na to, co jim Pán řekl – „Beze mne nemůžete vykonat nic.“ (Jan 15,5)

Ježíš se dnes ptá na Lásku, protože Láska je to, o co především jde. Když se z naší zbožnosti vytratí láska, můžeme takovou zbožnost hodit do koše. Ježíš touží po naší lásce, neboť jen když žijeme ve vztahu k němu, můžeme být spaseni. Ježíš netouží po nějakém romantickém vyznání, ale po reálné lásce, která se projevuje vírou a skutky. Láska je žitá

poslušnost Božímu Slovu. Každé pokušení sice přichází od zlého, ale v Božích očích dostává jiný smysl. V každém pokušení jako by se nás Bůh ptal: „Miluješ mě?“ „Miluješ mě víc než sebe, než svůj hřích?“ 2x Miluješ mě – mám tě rád. Potřetí máš mě rád – Ty víš všechno ... mám tě rád.

Jeden světec říkal, že každé překonání pokušení je jakoby snubním prstenem, kterým se Pán zasnubuje s duší svého služebníka. I když víme, že naše láska je slabá, v tomto případě říkáme Bohu to, co v nejlepším koutku srdce chceme, po čem ve svém srdci toužíme. Tedy můžeme říci „miluji“, protože to chceme. Není důležité, či to už cítím nebo či to už dokážu plně žít. Důležité je, že přes své mnohá selhání to chci.

Láska k Bohu je žitá poslušnost jeho Slovu. Bůh dává svého Ducha těm, kteří ho poslouchají. Jen láska k Bohu člověka vede ke skutečné svobodě. Když je Bůh mým pokladem, svět už nemá nade mnou moc. To humorně vystihuje také rozhovor čerstvě obráceného muže s jedním zkušeným otcem: „Otče, a to se teď budu muset úplně zřít?“ „Neboj se,“ odpověděl otec. „Jestli bude tvůj život opravdu křesťanský, svět se okamžitě zřekne tebe!“

Nejdříve se Pán Ježíš ptal Petra na jeho lásku a potom mu dává poslání. Každý povoláný musí mít velkou lásku k Pánu Ježíši, aby mohl správně uskutečňovat své povolání. Nedá se přehodit pořadí. Musí být nejdříve zamilovaný do Ježíše, aby někoho k němu mohl přivést. Tuto lásku nemusí dokazovat slovy, ale žitou poslušností. Ježíš slibuje, že když takto budeme postupovat, dá nám svého Svatého Ducha, tedy lásku, kterou je Bůh sám.

Myslíme-li na začátku tohoto měsíce na všechny Boží přátele, kteří již přijali korunu slávy v nebeské blaženosti, pak klíčem k dosažení tohoto nádherného cíle je jejich vytrvalá snaha patřit Pánu. Právě v tomto směru máme napodobovat jejich život.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. středa	Slavnost VŠECH SVATÝCH
2. čtvrtek	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
3. pátek	První pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa
5. neděle	31. neděle v mezidobí
9. čtvrtek	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. pátek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sobota	Památka sv. Martina, biskupa
12. neděle	32. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Anežky České, panny
15. středa	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve
16. čtvrtek	Sv. Markéty Skotské
17. pátek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18. sobota	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
19. neděle	33. neděle v mezidobí
21. úterý	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22. středa	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23. čtvrtek	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka
24. pátek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25. sobota	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
26. neděle	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
30. čtvrtek	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

- V sobotu 4. listopadu bude od 18,15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. další biblická katecheze pro dospělé o životě Pána Ježíše podle evangelií.
- Promítání filmu o životě Matky Terezy z Kalkaty se přesouvá na sobotu 11. listopadu od 18,15 hod. ve farním sálu.

- Byl dohodnut termín konání přednášky k vydání pastýřského listu „V hodině velké zkoušky“, kterou přednese náš farník stav. Jan Havel v aule kostela sv Jana v sobotu 25. listopadu po večerní mši sv, tj. cca od 18,15 hod.

Odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl svatého Otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 13.10.2006 v domečku u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Jan Havel, Stanislav Hojek, Jan Nekula a Stanislav Dobeš
 Program: 1. Záležitosti projednané na minulé schůzi – viz zápis z 08.09.06
 2. Problematika obnovy a údržby našich kostelů
 3. Činnost farního společenství, rozprava

Ad 1. Při projednávání opravy svodu dešťové vody v JZ rohu střechy kostela sv Jana vyplynulo, že podobná situace je ještě v rohu SV (pod věží). Tam sice není situace dosud tak kritická, ale rovněž tam je nutno opravu provést, a předejít mnohem větším škodám. Potřebné prostředky na tuto akci poskytne ctihodný sponzor, který v té věci jednal s P. Lohelem.

Ad 2. Další prioritní akce je GO varhan v kostele Nejsv. Trojice. Tam pracuje fa našeho dřívějšího farníka pana Habětína, s nímž je P. Lohel v častém kontaktu. Je snahou, aby alespoň větší část prací byla v krátké době provedena, tedy před příchodem chladného zimního období.

Předseda informoval přítomné o finančním předpokladu akce vytápění – zateplení lavic v kostele sv Jana. Tam dodávka tepelných rohoží má stát cca 66.000,- Kč a provedení elinstalace, tj přivedení el. proudu do lavic, dalších 72.000,- Kč. Toto jsou ceny platné v současnosti, pokud by se akce uskutečnila v letošním roce. V roce příštím je nutno počítat s jejich zvýšením, souběžně s růstem inflace. Ceny jsou uvedeny v hodnotách bez DPH. Poněvadž bylo nutno uhradit provedené práce s opravou střechy a dále je třeba počítat s úhradou GO varhan u Nejsv. Trojice, musí být akce zateplení lavic u sv Jana odsunuta na pozdější dobu.

Ad 3. Zdařilého poutního zájezdu do Rakovníka se zúčastnilo cca 40 poutníků. V pořádání tradičních poutních zájezdů a ev vycházek v Praze, bude pokračováno i v příštím roce.

Podle časového rozvrhu budou pokračovat též pravidelné katecheze a v prosinci počítáme s tradiční předvánoční rekolekcí. Bližší podrobnosti budou včas sděleny na vývěškách, ve Farním listě a v ohláškách P. Lohela po bohoslužbách, jak je zvykem.

Byl dohodnut termín konání přednášky k vydání pastýřského listu „V hodině velké zkoušky“, kterou přednese náš farník stav. Jan Havel v aule kostela sv Jana v sobotu 25. listopadu po večerní mši sv, tj cca od 18,15 hod.

Příští schůze výboru SPKK bude v pátek 10. listopadu v obvyklou dobu a na obvyklém místě.

V průběhu jednání zaznamenal

Stanislav Dobeš

Naši světci

Sv. Martin, biskup
(památka 11.listopadu)

Tento velký světec žil v době pozdního římského císařství, kdy již křesťanství nebylo pronásledováno. Narodil se asi r. 316 v Sabarii v Panonii (nyní Szombathely, Maďarsko). Jeho otec byl vojenským tribunem v římském vojsku. S ním pak odešel do jeho domova, do Pavie v Itálii. Když dospěl, stal se také vojákem. Už od mladého věku ho přitahovalo křesťanství. Jeho jednotka byla poslána do Galie, do Amiensu. To je místo, kde se odehrála slavná scéna. V mrazivém dni potkal Martin u městské brány polonahého žebráka. Ze soucitu rezetnul svůj plášť na dvě poloviny a jednu

ubožákovi daroval. V noci se mu pak zdál sen, kdy Ježíš oděný touto pláškou pláště, říká andělům: „Takto mě oděl Martin, který je ještě katechumenem.“ Polovina pláště, která Martinovi zůstala, byla chována franckými králi jako relikvie.

Brzy pak byl pokřtěn a po nějaké době propuštěn z vojska. Chtěl jít do Poitiers za sv. Hilariem. Šel nejdříve navštívit rodiče v Lombardii a mezitím byl sv. Hilarius poslán do vyhnanství na Východ. Martin se proto uchýlil na ostrov Gallinaria v Tyrrhénském moři, kde žil v samotě a modlitbě.

V r. 361 rozhodl císař, aby se sv. Hilarius vrátil do Poitiers a Martin se za ním vydal. Dostal od něho dovolení žít v samotě v pustině (nynější Ligugé) tak, jak se to naučil na ostrově. Brzy ho následovali další poustevníci. Později tu vzniklo benediktinské opatství. Martin v samotě zůstal asi 10 let. Ale často se vydával na cesty a kázal křesťanství na venkově, kde ještě kvetlo modlářství a pověry.

Pak zemřel v městě Tours biskup Lidorius a obyvatelé chtěli za biskupa sv. Martina. Ten to ale odmítl. Použili proto lsti, aby ho přivedli do Tours a tam ho prohlásili biskupem. Martin se ujal své funkce s plnou vervou, ale bydlel prostě v dřevěné chýši kousek za městem. I zde se k němu připojili další poustevníci a byl tak dán základ pozdějšímu klášteru Marmoutier. Vydával se odtud na misijní cesty, ale také až do Trevíru, kde sídlil císař, aby se přimlouval za zájmy církve i za odsouzené.

Při jedné návštěvě farnosti Candes, kterou založil, dostal záchvat a tomu podlehl. Bylo to asi v r. 397. Jeho tělo bylo přeneseno do Tours, kde bylo slavnostně pohřbeno 11. listopadu. Jeho životopisec Sulpicius Severus, snad jeho žák, tento pohřeb podrobně vylíčil. Nad jeho hrobem byl postaven kostel, který byl v průběhu věků přestavován a zvětšován. Ale v hugenotských válkách byla bazilika zbořena a obnovená utrpěla ve Francouzské revoluci. Dnes je nad hrobem sv. Martina stavba z r. 1900.

Spousta zeměpisných názvů nám připomíná, že možná musíme opravit své názory na život v tehdejší době. Dnešním jazykem bychom asi řekli, že sv. Martin byl Evropan.

To je ale jistě pravda. Sv. Martin se zasloužil o rozšíření křesťanství v tehdejší pořímště Galii a ve Francii byl vždy považován za jednoho z největších světců. K jeho životu se váže řada legend, kde je zdůrazňován jeho asketický život a pokora.

Podle Internetu (Cath. Encycl., Heiligenlexikon, magnificat a j.).

M.P.

Další pohledy na víru

Pád

73. Jak se chápe skutečnost hříchu?

V dějinách člověka je přítomen hřích. Tato skutečnost se plně objasní pouze ve světle Božího zjevení a především ve světle Krista Spasitele všech, který rozhojňuje milost právě tam, kde se hojně vyskytuje hřích.

74. Co to je pád andělů?

Tímto výrazem se označuje skutečnost, že satan a ostatní démoni, o nichž hovoří Písmo svaté i tradice církve, se z andělů, kteří byli Bohem stvořeni jako dobří, změnili na zlé, protože svobodným a neodvolatelným rozhodnutím odmítli Boha a jeho království a tak dali vzniknout peklu. Pokoušejí se připojit člověka ke své vzpouře proti Bohu, avšak Bůh potvrzuje v Kristu své jisté vítězství nad zlým duchem.

75. V čem spočívá první hřích člověka?

Člověk pokoušený ďáblem nechal vyhasnout ve svém srdci důvěru ke svému Stvořiteli a neposlušností chtěl být „jako Bůh“ bez Boha a ne podle Boha (Gen 3,5). Tak Adam a Eva ihned ztratili pro sebe a pro všechny lidské bytosti prvotní milost svatosti a spravedlnosti.

76. Co je prvotní hřích?

Prvotní hřích, v němž se všichni lidé rodí, je stav ztráty prvotní svatosti a spravedlnosti. Je to „převzatý“ hřích, nikoliv „spáchaný“; je to stav narození a ne osobní akt. Kvůli jednotě původu všech lidí se předává na Adamovy potomky s lidskou přirozeností, „ne napodobováním, nýbrž šířením“. Toto předávání zůstává tajemstvím, které plně nedokážeme pochopit.

77. Jaké následky vyvolává prvotní hřích?

Následkem prvotního hříchu není lidská přirozenost zcela zkažená, nýbrž zraněná ve svých silách, je podrobena nevědomosti, utrpení, moci smrti a je nakloněná ke hříchu. Tato náklonnost se nazývá *žádostivost*.

78. Co pak nastává po prvním hříchu?

Po prvním hříchu byl svět zaplaven hříchy, ale Bůh člověka neponechal moci smrti, nýbrž naopak mu tajemným způsobem předpověděl – v „protoevangelium“ (Gen 3,15) – že zlo bude přemoženo a že člověk bude pozdvižen z pádu. To je první hlásání Mesiáše Vykupitele. Proto bude pád dokonce nazýván *šťastná vina*, „protože si zasloužil mít takového a tak velkého Vykupitele“ (liturgie velikonoční vigilie).

Farní poutní výprava

V sobotu 7.října, na svátek Panny Marie Růžencové, se uskutečnila další z farních výprav. Přes 30 farníků různého věku (včetně několika dětí předškolního věku) zamířilo tentokrát do Rakovníka a na hrad Křivoklát.

Po ranních modlitbách a zpěvu mariánských písní jsme po krátké prohlídce města slavili s naším P.Lohem a místním panem farářem eucharistickou oběť ke cti P. Marie v místním kostele, zasvěceném sv. Bartoloměji. Původně gotický kostel je krásně zrestaurován, oltář a ambon jsou řešeny v moderním stylu (viz některé obrázky ing. V. Fundy) a přesto dobře zapadají do historického interiéru stejně jako

dřevěná soška P. Marie (viz foto). Místní pan farář nás zavedl ještě do hřbitovní kaple, poobědval s námi a my, poutníci jsme se vydali na další část cesty na hrad Křivoklát. Pro nedostatek místa nebudeme popisovat historii hradu, jen obrázky zase ukáží, co všechno bylo k vidění a event.

vyzkoušení (V. Dráb a historické kuše). Po krátkém občerstvení v podhradí (zase se ukázaly naše dobré a obětavé „pekačky“) a drobném úsměvném incidentu, kdy káva určená pro záživací trakt jedné poutnice se dostala na kalhoty našeho pana faráře, jsme se vracely opět s děkovnými modlitbami a zpěvem na výchozí místo. Všichni v pořádku, i kalhoty pana faráře, vodou z pumpy pod Křivoklátem ošetřené, během cesty uschly a do kláštera na Strahově se vracel neposkrvrněný příslušník O.Praem.

Svátek P.Marie Růžencové jsme oslavili při našem putování s opravdovým usebráním, co nadto bylo, jako počasí a hradní návštěva, bylo nám darováno a s vděčností přijato.

Poznáváme naše farníky

„Kdo zpívá (při modlitbě), dvakrát se modlí.“

K letošním požehnaným narozeninám (10.10. 95 let) paní **Marie Dajbychové** bychom jí rádi poděkovali za její obětavou, vytrvalou pěveckou aktivitu při bohoslužbách v kostele Nejsvětější Trojice. Ať Boží láska dále posiluje její životní kroky i zpěv ke chvále Boží dobroty.

Paní **Věra Lejsalová** oslaví 30. listopadu 2006 85 let pozemského života. Paní Lejsalová byla vždy velmi aktivní členkou komunity shromážděné kolem P.Vernera u kostela Nejsvětější Trojice. Zúčastnila se pod jeho vedením biblické soutěže po II. Vatikánském koncilu, zapojila se do „živého růžence“ a nesmírně pečlivě se starala o květinovou výzdobu farního kostela. Všechny květiny k ozdobě chrámových prostor sama obětavě vypěstovala pro větší slávu Boží a k potěše návštěvníků kostela. Přejeme jí hodně zdraví, radosti a pokoje a ochrany Boží do dalších let.

Pozvání na křestní slavnost

Z milosti Boží jsme přijali dítě!

Naši dceru jsme přivítali na svět v neděli 24.9. v 7.37 hodin. Vážila 3,49 kg a měřila 50 cm. Protože jí bereme jako požehnání, vybrali jsme pro ní jméno Benedikta.

Víme, že jste nás mnozí během očekávání této radostné události provázeli modlitbou a věřte - bylo to opravdu znát během celého těhotenství i při "těžké hodině", která proběhla lehce. Přijměte naše upřímné poděkování za vaší duchovní podporu. ***Těšíme se, že společně s námi prožijete křestní slavnost, která se uskuteční v neděli 12.11. v kostele sv. Jana Nepomuckého při mši svaté v 9 hodin.***

Veronika a Pavel Peterkovi

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

Pochybnosti, které netrvají dlouho, zvláště na počátku obrácení k lepšímu životu, prospívají velmi duši, která se nezabývá duchovními věcmi."

Kdo nikdy nepochybuje, nedojde nikdy k pravému poznání věcí; tak také ten, kdo se nijak nestará o věci, které se týkají jeho duše, nedosáhne nikdy pravého sebepoznání.

Jemné svědomí je jako oko: i jemný prášek nebo nepatrný vlásek je zraní a nenechá je v klidu, dokud není odstraněn; otupělé svědomí je potaženo tvrdou kůží, takže necítí už ani trámy.

Je známkou zničeného zdraví, když už nemocný necítí žádné bolesti; Když se však domnívá, že je na tom velmi dobře, tak je mu nejhůře. Kéž by i duše tak mnohých nebyly zasaženy podobnou otupělostí!

Jak vzorně se provádí účtování v časných věcech; jak důkladně se porovnávají příjmy a vydání; všechny věci se co nejpečlivěji přezkoumávají! Pouze duše je pro nás něčím tak bezcenným, že si nezasluhuje žádnou péči.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
15. každého měsíce
170 výtisků
<http://kosirska.farnost.cz>

Neprodejné

Prosinec

NARODIL SE Z MARIE PANNY...

Každé detektivní pátrání je napínavé. Komisař a jeho spolupracovníci sledují všechny možné souvislosti případu. Nic nemohou ponechat pouhé náhodě. Sledují vzájemné vztahy jednajících osob, návaznost či souběžnost různých důležitých událostí. Logické příčiny a motivy, které vedly k tomu, co se stalo. Mají dospět k uspokojivému vysvětlení, rozuzlení případu, k jasnému sdělení, jak to vlastně bylo a proč došlo k takovému výsledku svobodného lidského jednání.

V naší celoživotní duchovní orientaci můžeme prožívat něco podobného. Tajemství víry by nemělo zůstat zahalené mlhou naší nevědomosti. Mělo by se postupně odkrývat díky naší postupné snaze o poznání jeho obsahu. Jde o cestu náročnou a napínavou s přibývajícími výsledky objevů, s dílčími úspěchy našeho „pátrání“ až ke konečnému rozuzlení, kdy pravda zazáří v plné síle a kráse.

Každým rokem jdeme znovu k betlémským jeslím po adventním rozjímání, abychom hlouběji než v předchozích letech pronikali k tajemství příchodu Boha na svět **vtělením**.

Co nás přitom vede. Bible? Ta sama nestačí. Potřebujeme pomocnou ruku Církve, jejího učení, které z Písma čerpá a správným způsobem v síle Ducha svatého rozvíjí v souvislostech jednotlivá biblická sdělení v proudu posvátné Tradice – mimobiblického předávání.

Vtělení je začleněno do řádu spásy, který je dílem Nejsvětější Trojice. „Vždyť jako má Trojice jen jednu a tutéž přirozenost, tak má jen jedno a totéž působení“ (2. cařihradský koncil /553/:DS 421). „Otec, Syn a Duch svatý nejsou tři původci tvorů, nýbrž jediný původce.“ (Florentský koncil /1442/:DS 1331) Nicméně každá božská osoba vykonává společné dílo podle své osobní vlastnosti. A tak církve s odkazem na Nový zákon vyznává: „Jeden je totiž Bůh Otec, **od něhož** jsou všechny věci; jeden je Pán Ježíš Kristus, **skrze něhož** jsou všechny věci; jeden je Duch svatý, **v němž** jsou všechny věci.“ (2. cařihradský koncil /553) DS 421) Především božská poslání **vtělení Syna** a darování Ducha svatého zjevují zvláštní vlastnosti božských osob. (KKC 258)

Vtělení Pána Ježíše je tedy Boží Dar, který je totožný s Dárcem. „Vtělení Božího Syna zjevuje, že Bůh je věčný Otec a že Syn je soupodstatný s Otcem, totiž že je v něm a s ním jediný Bůh.“ (KKC 262)

Přijetím lidství se Bůh ani trochu nezměnil. Změnila se však situace člověka. Ve spojení s Kristem se mu otevřel jedinečný přístup k Bohu – **účast na Božím životě před tím v takové síle neuskutečnitelná**.

Neměli bychom však zapomenout na další vznešené bytosti, které Bůh stvořil. Jaké je jejich postavení vůči vtělení Božího Syna. Nejsou vzhledem k tomuto podivuhodnému kroku

Božímu k lidem zanedbání nebo ošizení? Vždyť Bůh na sebe nevzal andělskou, ale lidskou přirozenost. Dobří andělé si nestěžují na tuto skutečnost ani nestrádají, ale pochopili, v čem spočívá jejich poslání a životní náplň: „Celý život vtěleného Slova od vtělení po nanebevstoupení je obklopen klaněním a službou andělů. Když Bůh uvádí svého Prvorozeného do světa, říká: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé“ /Žid 1,6/. Jejich **chvalozpěv při Kristově narození nepřestal znít ve chvalozpěvu církve: „Sláva na výsostech Bohu...”** (Lk 2,14). Andělé ochraňuje Ježíšovo dětství, /Mt 1,20/ obsluhují Ježíše na poušti, /Mk 1,12/ dodávají mu síly ve smrtelné úzkosti /Lk 22,43/, i když by ho mohli zachránit z rukou nepřátel Mk 26,53/ jako kdysi Izrael. /2 Mak 10,29-30/. Andělé také „evangelizují“ /Lk 2,10/ tím, že **oznamují radostnou zvěst o vtělení /Lk 2,8-14/ a Kristově vzkříšení.**/Mk 16,5-7/ Při Kristově návratu, který ohlašuje, /Sk 5,18-20/ mu budou sloužit při jeho soudu. /Mt 13,41/. (KKC 333)

V našem pátrání se můžeme dostat k významu jména Ježíš. „Ježíšovo jméno znamená, že jméno samého Boha je přítomno v osobě jeho Syna, /Sk 5,41/ který **se stal člověkem kvůli všeobecnému a definitivnímu vykoupení z hříchů**. Jen jméno Boží přináší spásu, /Jan 3,18/, a napříště ho mohou všichni vyzvat, neboť **vtělením se Bůh spojil se všemi lidmi**, /Řím 10,6-13/ „neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ /Sk 4,12/. (KKC 432)

Tak jsme mohli objevit „motiv Pachatele“. Příchod Boha na svět není dílem nějaké slepé náhody nebo rozmaru, ale Jeho nekonečné lásky.

Ještě zbývá připomenout, k čemu nás opětovné zkoumání „případu“ vede a v čem nás může obohacovat. Jde o další roznícení naší víry ve skutečné vtělení Božího Syna. Tato víra je rozlišovacím znamením celé křesťanské víry: „Ducha Božího poznáte takto: **každý duch, který vyznává, že Ježíš přišel jako Mesiáš v těle, je z Boha**“ (1 Jan 4,2). To je radostné přesvědčení církve od samého počátku, když opěvuje „velké tajemství zbožnosti“: „Přišel v lidské přirozenosti“ (1Tim 3,16)

Do letošních svátků Kristova příchodu na svět Vám přeji mnoho radosti z víry, která je nesmírným Božím obdarováním a také výsledkem našeho bohublého pátrání.

A víra to je nádherná jistota.

„Slyšte je pilně a neomylně, rozjímejte...”, jak nás povzbuzuje známá koleda.

V Kristu Vám vyprošuje požehnání P.L.

„Syn Boží se stal pro tebe člověkem. Vysvobodil tě od smrti a povolal ke království. Jak bys tedy ty, který jsi tolik dosáhl a dosahuješ, neměl slavit svátek po celý svůj život? Ať proto nikdo není smutný pro chudobu nebo pro nemoc či pro obtíže. Vždyť celý náš čas je svátek. Proto také praví Pavel: „Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.”

Sv. Jan Zlatoústý

Liturgický kalendář

1. pátek	1. pátek v měsíci
3. neděle	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
4. pondělí	Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve
6. středa	Sv. Mikuláše, biskupa
7. čtvrtek	Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. pátek	Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU
10. neděle	2. NEDĚLE ADVENTNÍ
12. úterý	Panny Marie Guadalupské
13. středa	Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. čtvrtek	Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
17. neděle	3. NEDĚLE ADVENTNÍ

18.- 23.	Pondělí až Sobota před Štědrým dnem
24. neděle	4. NEDĚLE ADVENTNÍ – ŠTĚDRÝ DEN
25. pondělí	Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ
26. úterý	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27. středa	Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. čtvrtek	Svátek sv. Mladětek, mučedníků
31. neděle	Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa večerní bohoslužby: „Na začátku občanského roku“
1. ledna 2007	Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

Oznámení

- ✓ Na prahu adventní doby jsou všichni dospělí farníci srdečně zváni na **duchovní obnovu**, která se koná v sobotu **2. prosince od 15.00 hod.** v prostorách kostela sv. Jana Nepomuckého. V programu rekolekce budou jako obvykle promluvy, svátost smíření, mše sv. a příležitost k adoraci. Chceme prožít krásný duchovní advent?
- ✓ **Mikulášská besídka s nadílkou** bude letos v neděli **3. prosince od 16.00 hod.** Srdečně zváni jsou farníci a přátelé všech věkových skupin. Hudební, recitační a divadelní projevy účastníků budou vítány!
- ✓ Další **biblická katecheze** pro dospělé bude v sobotu **9. prosince v 18.15 hod.** ve farní aule sv. Jana Nep.
- ✓ **Předvánoční večírek mladých rodičů a přátel košířské farnosti** se koná v neděli **17. prosince v 18.00 hod.** ve farní aule sv. Jana Nep.

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘÍCH

Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

Vigilie - zvláště pro děti

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 16,00 hod

Půlnoční

kostel sv. Jana Nep. 24.12. 24,00 hod.

Za svítání - Boží hod vánoční

kostel sv. Jana Nep. 25.12. 9,00 hod.

Ve dne - Boží hod. vánoční

kostel Nejsv. Trojice 25.12. 11,00 hod.

Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

kostel sv. Jana Nep. 26.12. 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

kostel Nejsv. Trojice 27.12. 17,30 hod.

Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

kostel sv. Jana Nep. 31.12. 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11.00 hod.

Sv. Silvestr - závěr kalendářního roku

kostel sv. Jana Nep. 31.12. 16,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 17,30 hod.

Slavnost PANNY MARIE, MATKY BOŽÍ

kostel sv. Jana Nep. 1.1.07 9,00 hod.

kostel Nejsv. Trojice 11,00 hod.

Pozvání na Tříkrálovou sbírku

Začátkem příštího roku se ve dnech 2. - 7. ledna 2007 opět uskuteční již tradiční Tříkrálová sbírka, pořádaná Českou katolickou charitou. Hlavním smyslem sbírky je pomoc potřebným lidem.

Aby tato sbírka byla úspěšná, hledáme ochotné koledníky od osmi let (obojího pohlaví). Prosíme je, a hlavně rodiče těch menších, aby (je) se zapsali do konce roku 2006 v sakristii kostela sv. Jana Nepomuckého nebo dali vědět na mobil 724 308209 Václavu Drábovi, který bude celou sbírku v Košířích koordinovat a zodpoví případné dotazy. Další možností je ohlásit se na hodiny náboženství u Otce Lohela. Královské obleky jsou zajištěny. Na všechny koledníky a jejich rodiče čeká také královská (arcibiskupská) odměna: pohoštění v arcibiskupském paláci na Hradčanech po slavnostní mši svaté.

TĚŠÍME SE NA VÁS!

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 10.11.2006 v domečku u Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Václav Dráb, Jan Havel, MUDr. Horáková a Stan. Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Farní aktivity a rozprava

Ad 1- 2: Ing Bobysud podrobně informoval o průběhu provedených prací v souvislosti s opravou střechy u sv. Jana. Situace je tam složitá, svodů dešťové vody je několik a všechny jsou za téměř 65 let existence kostela ve stavu, vyžadujícím důkladnou revizi a namnoze i opravu. Tyto akce jsou dosti nákladné, takže je nutno zvažovat pořadí jejich realizace podle finančních možností. Tuto problematiku sledují naši odborníci pp. stav Havel a Ing Bobysud, kteří k věci podávají příslušné podněty a návrhy.

K provádění oprav v příštím roce bude podána žádost o udělení grantu k pokrytí alespoň větší části předpokládaných nákladů. Výbor k tomu zajistí vypracování alespoň odhadu výše ceny těchto prací vč. potřebného materiálu tak, aby žádost mohla být podána ještě v průběhu IV/2006.

K záležitosti GO varhan u Nejsv. Trojice bylo dohodnuto, že kromě fy. pana Habětina oslovíme ještě jinou varhanářskou firmu s příslušnou licencí. Bude-li v realizaci potřebné GO pružnější, zadáme tuto práci této firmě. Je totiž nutno zahájit práce ještě v průběhu letošního roku.

Při posouzení možností financování projednávaných akcí dospěl výbor s politováním k závěru, že některé předpokládané akce je nutno odsunout na pozdější dobu. Jedná se zejména o vyhřívání lavic v kostele sv. Jana. K dodání topných rohoží do lavic a instalace el. kabeláže vč. materiálu a DPH je podle předběžného rozpočtu třeba počítat s částkou cca 170.000,- Kč.

K usnadnění možnosti sponzoringu akcí, vyžadujících pohyb větších finančních částek, bude od prosincového vydání našeho „Košířského farního listu“ uváděno v jeho tiráži bankovní spojení farnosti, tj. číslo BÚ - 0125708379/0800. Na tento BÚ je možno platebním příkazem bezhotovostně poukázat peněžní dary a příspěvky, určené pro potřeby farnosti.

Ad 3: V dalším průběhu byl po krátké poradě dohodnut termín Mikulášské besídky a stanoven na neděli 3. prosince od 16,00 hod.

V sobotu 16. prosince od 18,00 hod. proběhne vánoční besídka mládeže naší farnosti s připraveným programem.

Příští schůze výboru naší Společnosti přátel košířských kostelů – Farní rady - je svolána na obvyklý termín, tj. na pátek 8. prosince k Nejsvětější Trojici.

V průběhu jednání zaznamenali

Václav Dráb a Stanislav Dobeš

Sv. Jan Damašský

církevní učitel

(650? – 750?)

Hned den po 1. adventní neděli si letos připomeneme posledního ze starověkých církevních učitelů, kteří se nazývají „*církevní otcové*“. Žil v období, které bylo osudové pro křesťanství východního středomoří. Krátce před jeho narozením se jeho vlast Sýrie a jiné křesťanské země Blízkého východu staly obětí mohamedánských výbojů. Muslimští dobyvatelé se zpočátku chovali vůči křesťanům snášenlivě, jak se to projevilo i v životě sv. Jana, ale později je začali otevřeně utlačovat, až se tyto oblasti celkově vzdálili křesťanskému světu.

Sv. Jan Damašský pocházel z arabské křesťanské rodiny. Narodil se někdy kolem roku 650. Jeho otec Sargun ibn Mansur zastával vysoký úřad (ministr financí?) na dvoře damašského kalifa, mohamedánského vládce. Jan vyrůstal na vládcově dvoře a v dětství byl přítelem pozdějšího kalifa Jazíra. Studoval literaturu a filosofii. Kromě literárních a duchovních zájmů byl určitou dobu spolupracovníkem a snad i nástupcem svého otce.

Změnu v jeho životě způsobila vláda kalifa Abd al-Malika (685-705), který začal postupovat nepřátelsky vůči křesťanům. Janova rodina opustila kalifův dvůr a Jan s adoptovaným bratrem Kosmou Majámem odjel kolem roku 700 z Damašku do poustevnického kláštera (laury) sv. Sáby u Jeruzaléma. Tehdy už měl pověst učence a básníka.

Jeruzalémský patriarcha Jan V. si velmi vážil Jana Damašského. Vysvětil ho na kněze a často používal jeho služby. Tak na patriarchovu žádost Jan sestavil obranné spisy proti obrazoborcům, kteří pod vedením byzantských císařů Lva III. Isaurského (717-741) a Konstantina Kopronymy (741-775) bojovali proti uctívání svatých obrazů. Císaři pronásledovali obránce této úcty, ale proti Janovi Damašskému nemohli nic dělat, protože byl na mohamedánském území. Tak vznikl zvláštní a v dějinách řídký případ, kdy historičti nepřátelé křesťanství zachránili obránce křesťanské pravověrnosti před pronásledováním křesťanského císaře.

Kromě jeruzalémského patriarchy se na damašského učence obraceli i jiní biskupové. Více jeho spisů vzniklo na jejich žádost.

Modlitba, studium a psaní v tichu klášterní cely tvořili podstatnou část života Jana Damašského. Ale na patriarchovu žádost někdy opouštěl klášterní samotu a přicházel do Jeruzaléma, kde kázal.

Jan Damašský zemřel ve vysokém věku kolem roku 750. Pochovali ho v laurě sv. Sáby, kdy byly jeho tělesné ostatky až do 12 století. Potom je přenesli do Cařihradu.

Svatý Jan Damašský je považován za jednoho z největších a především nejsystematičtějších teologů křesťanského Východu. Někteří ho označují za Tomáše Akvinského východní církve. Zanechal mnoho spisů, které je možné rozdělit na věroučné, mravoučné, asketické, výklady Písma, životopisy, promluvy a básně.

Jeho hlavní věroučné dílo se nazývá *Pramen poznání* (řecky *Pegé gnoseos*). Teologicky významná je zvláště třetí část, kde mluví o Bohu, o stvoření a Boží prozřetelnosti, o Vtělení a jeho důsledcích, o Ježíši Kristu, o svátostech, o Panně Marii, o úctě svatých a obrazech, Písmu sv., o hříchu a posledních věcech člověka. V druhé části díla tak jako i v mnohých menších spisech se zabývá herezemi prvních křesťanských století a brání jimi napadanou pravověrnou nauku.

Jako básník přispěl také k formování východní církevní poesie a hudby.

Nechme se naplnit radostí při četbě jedné perly z jeho díla, překrásným pohledem na Bohorodičku:

„Maria je nám dárkyní všeho dobra, v ní se Bůh stal člověkem a člověk se stává Bohem. Co je podivuhodnějšího? Co je blaženějšího? Třesu se bázní, hrůza mne jímá z toho, co jsem řekl. S prorokyní Marií dejme se nyní za zvuků tympánů do tance, když jsme umrtvili

ony údy, které jsou na zemi, neboť tento zvuk je tajemný. Zajásejme u archy Boží duchovním jásotem a padnou zdi Jericha, totiž pevnosti nepřátelské moci. Zatančeme v duchu s Davidem, neboť archa Hospodinova nalezla dnes místo klidu. S Gabrielem, andělským knížetem, zvolme: „Zdráva milosti plná, Pán je s tebou!“ Buď pozdraven ty bezedný oceán radosti! Buď pozdravena jediná naše obrana před smutkem! Buď pozdravena ty, která jsi lékem všemožné bolesti duše! Buď pozdravena ty, skrze niž byla zapuzena smrt a z níž vzešel život.“

P.L.

Použitá literatura:

Hlasy otců, Křesťanská akademie, Řím 1970.

Ondruš, R. S.J.: Blízki Bohu i ľudom, Spolok sv. Vojtěcha, Trnava 1991.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„Pannu Marii bolí více to, že lidé urážejí jejího Syna hříchy, než ji bolelo jeho ukřižování.“

Jako slunce nemá nic společného s tmou, tak nemá Panna Maria nic společného s hříchem ať skutečným nebo dědičným. Ona a hřích je něco neslučitelného. Jako je příčina příčinou zapříčiněného, tak je příčinou ukřižování Krista hřích. Tolikrát ukřižuješ, kolikrát hřešíš. A to k jak velké bolesti Panny Marie!

„Kdyby židé bývali věděli, nikdy by nebyli božského Pána ukřižovali“ (1 Kor 2,8). Ty však víš na kom se prohřešuješ. Kvůli nim Kristus netrpěl ještě tak, jako kvůli tobě. Jim se nedostalo v Novém zákoně pomoci tolika svátostí jako tobě. Hle, o co jsi horší než židé.

Smrt Kristova není však sama o sobě zlem, aby nemohla být považována za velké dobro. Jeho smrt znamená konec všemu zlu, odčinění viny celého lidstva, otevření brány ke šťastné věčnosti. Hřích je však svou povahou tak velké zlo, že je jediným zlem vůbec.

Kdo chce uctívat Pannu Marii, neuráží jejího Syna. Tak dokážeš, že jsi synem jak Matky, tak i Syna. Jak by se mohl líbit Matce ten, kdo je nepřítelem Božím? Základem zbožnosti je přátelství s Bohem, bez tohoto přátelství nic jiného nepomáhá.

Poznáváme naše farníky

V listopadu 2006 oslavil šedesáté narozeniny pan **Mgr. Stanislav Hojek**, věrný strážce kostela sv. Jana Nepomuckého a všeho dění v kostele i jeho okolí. Skromný, nenápadný, pracovitý, vždy úsměvný, ochotný ku pomoci i v kostele Nejsvětější Trojice. Všechny tyto přívlastky jsou nedostatečné k vyjádření osobnosti jubilantovy a vděčnosti všech nás, pro které pracuje k větší cti a slávě Boží. Dostal k narozeninám velký dárek od Boha - vnučku Benediktu, jejíhož přijetí mezi dítky Boží jsme se mohli spolu s ním zúčastnit. Přejeme jemu i sobě aby i nadále mohl vykonávat svou kostelní službu v plném zdraví a svěžesti a aby prožíval s velkou radostí prospívání na duchu i těle své prvorozené vnučky v doprovodu své věrné manželky.

Za jeho obětavou práci pro naše farní společenství upřímně "Zaplat' Bůh."

Požehnané vánoční svátky vám přeje

Redakce

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné